JACK LONDON

INSULA CANIBALILOR

Editura ENIGMA

Coperta: TUDOR ISPAS

JACK LONDON

Jerry of the Islands

Macmillan

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparţin EDITURII „FORUM“

BUCUREŞTI
1994

JACK LONDON

INSULA CANIBALILOR

În românește de:
DAN STARCU

Editura „FORUM“ SRL
Str. Ion Câmpineanu nr. 20
Sector 1 cod 70709
BUCUREȘTI

CAPITOLUL I

JERRY

Jerry își dădu seama că se petrecea un lucru neobișnuit abia când domnul Haggin îl luă sub braț destul de brusc și îl trase către balenieră.

De șase luni de când se născuse Jerry, domnul Haggin îi era stăpân. Totuși, cuvântul „stăpân“ lipsea din vocabularul acestui frumos terier cu păr roșcat și lins. În schimb, expresia „domnul Haggin“ cuprindea întreaga semnificație pe care o are cuvântul „stăpân“ pentru oameni, cel puțin în felul de a înțelege al câinilor. „Domnul Haggin“ îi spuneau stăpânului său atât Bob, contabilul, cât și Derby, cel care supraveghea plantația. Jerry îi mai auzise și pe ceilalți bipezi, destul de puțini, cum ar fi cei de pe Arangi, care veneau în vizită la ei, numindu-l tot așa pe stăpân.

Câinii au însă o inteligență deosebită și, datorită pasiunii lor și afecțiunii nelimitate pe care o manifestă față de cei de care ascultă, stăpânul are pentru ei o semnificație mai amplă decât ne-o imaginăm. Omul se crede numai stăpân al câinelui. Câinele îl venerează însă ca pe un zeu.

Cuvântul „zeu“ neaflându-se în vocabularul restrâns și special al lui Jerry, sinonimul „domnul Haggin“ reprezenta pentru el omnipotența binefăcătoare și suverană.

Astfel că, atunci când omul îl luă sub braț și îl urcă în balenieră, câinele deveni neliniștit și simți că urma să se întâmple ceva deosebit. Negrii trecură imediat la vâsle. Nu mai fusese niciodată la bordul lui Arangi, care, cu fiecare efort făcut de vâslași, se mărea și se apropia de ei.

Cu o oră înainte, Jerry părăsea casa de pe plantație și cobora pe plajă ca să asiste le plecarea navei Arangi. În scurta lui viață, se bucurase de două ori la un asemenea eveniment. Ce era mai plăcut decât să alergi în galop pe plaja de nisip fin și, ghidat cu grijă de Biddy și Terrence, părinții lui, să ia parte la bucuria care stăpânea peste tot?

Să-i fugărești pe negri! Ce plăcere pentru Jerry, care-i detesta pe negri și știa că Biddy, mama lui, ca și Terrence, tatăl său, îi urau. Negrii erau făcuți ca să mârâi la ei. Excepție făceau doar servitorii din casă. Restul negrilor meritau să fie mușcați dacă intrau dincolo de zidurile ce trebuiau apărate. Biddy făcuse întotdeauna așa, Terrence la fel. Așa îl serveau pe zeul lor, domnul Haggin. Negrii erau bipede inferioare care serveau pe zeii lor, bipedezii albi. Locuiau în barăci situate în locul unde munceau, la o anumită distanță de casă, pe lângă care nu aveau voie să se aventureze.

Jerry era mic atunci când aflase la ce pericole te expui când urmărești un negru. Trebuia să știe momentul în care să facă așa ceva. Atunci când domnul Haggin sau Derby sau Bob erau prin împrejurimi, putea să-i fugărească. Dacă nu era însă nimeni, era periculos. Trebuia să fii precaut, fiindcă, departe de ochii albilor, negrii nu se mulțumeau doar să strige și să mârâie. Atacau câinii cu pietre și ciomege.

Jerry o văzuse pe mama lui tratată astfel. Chiar el fusese pe jumătate amețit de o lovitură primită de la Godarmy, negru ce purta la gât un nasture de porțelan prins de un fir din fibră de

cocos. Își mai amintea cățelul și o altă aventură, petrecută tot în câmp, pe vremea când fugărea negrii cu fratele său, Michael. Owmi, unul dintre cei urmăriți, putea fi recunoscut după faptul că purta pe piept rotițe luate dintr-un ceas vechi. Michael a primit atunci o lovitură atât de puternică în cap, că urechea lui stângă a fost zdrobită și de atunci aceasta n-a mai crescut, rămânând în locul ei doar o mică umflătură ascuțită.

Se mai întâmplaseră și alte lucruri. Cu două luni în urmă, fratele lui, Patsy, și sora lui, Kathleen, dispăruseră fără urmă. Domnul Haggin i-a căutat peste tot. A scotocit și tufișurile și a biciuit câțiva negri, dar n-a descoperit misterul. Numai Biddy și Terrence știau ce se întâmplase, dar nici Michael și Jerry nu erau cu totul străini. Cei doi nefericiți, Patsy și Kathleen, în vârstă de numai patru luni, au fiert în marmită, acolo, la barăci, iar pieile lor au fost arse. Jerry știa ceva despre asta, la fel ca părinții și fratele său, pentru că simțise mirosul de carne friptă. Terrence, în furia lui, chiar l-a atacat pe servitorul Mogom. A fost pedepsit cu severitate și legat de către domnul Haggin, care nu a simțit mirosul acela și deci nu a aflat nimic despre tragedie.

Dar când, pe plajă, poposeau negrii după ce-și încheiaseră orele de muncă, ducându-și pe cap lăzile cu lucrurile lor, ori când se urcau la bordul lui Arangi, era momentul potrivit ca să-i fugărești fără a risca prea mult. Era momentul în care puteai plăti vechile polițe. Ba chiar te puteai răzbuna pentru mai multă vreme căci, dacă ei urcau la bord, nu se întorceau așa repede, ba uneori deloc.

De exemplu, în dimineața aceea, Biddy și-a amintit de câteva lovituri de ciomag date de Lerumie. De aceea și-a înfipt colții în pulpa piciorului lui, iar acesta s-a prăbușit în apă cu lada ce conținea toată averea lui. Apoi, sigură de protecția oferită de domnul Haggin, mulțumit de episodul acela, a continuat, supărată, să latre după el.

De obicei, se afla la bordul navei Arangi un câine vagabond, din tufișuri, cu care Jerry și Michael se certau, lătrându-se

reciproc, cât puteau de tare. O dată, Terrence care avea talia unui airedal şi avea un curaj ieşit din comun, Terrence Magnificul, cum îi spunea Tom Haggin, a prins un câine vagabond, apărut din pădure, şi i-a tras o bătaie la care Jerry, Michael, Patsy şi Kathleen, care mai trăiau încă, au luat parte. Jerry n-a uitat senzaţia delicioasă pe care a trăit-o când ţinea între colţi bucata aceea cu păr ce mirosea a câine. Câinii vagabonzi erau la fel ca el, din aceeaşi specie, recunoştea acest lucru, dar difereau de rasa lui aristocratică. Erau de un nivel inferior, ca negrii faţă de domnul Haggin, de Derby sau Bob.

În ziua aceea, Jerry nu se uită deloc spre vas. Biddy, instruită de despărţirile anterioare, la fel de crude, se aşează la malul mării şi urlă prelung. Jerry ştia că plânsetul ei i se datora lui, pentru că îl simţea înmuindu-i inima. Nu înţelegea însă de ce îl scotea mama lui, căci nu-l ameninţa nici o catastrofă. Îl văzu pe Terrence învârtindu-se de zor în jurul ei. Avea părul aspru, ca Michael, cum îl avuseseră şi Patsy ori Kathleen, căci Jerry era singurul din familie cu blană moale şi linsă.

Terrence era un soţ model şi, din câte îşi amintea căţelul, întotdeauna îl văzuse alături de Biddy, fugind pe plajă de-a lungul cordonului de cocotieri, amândoi obosiţi, dar mulţumiţi. Ca Jerry, care, în afară de fraţii şi surorile sale, nu mai întâlnise alţi reprezentanţi ai speciei lor canine, cu excepţia unor câini sălbatici, era convins că fidelitatea conjugală era ceva normal pentru orice individ al rasei lor. Tom Haggin însă ştia că nu era adevărat.

„Adevărată afinitate“ repeta el deseori, foarte convins. „Terrence e un adevărat gentleman, un om cu patru labe.“

Terrence nu-şi exprima durerea cu zgomot, deşi îl încerca destul de mult şi pe el. Se mulţumea să se învârtă nervos în jurul lui Biddy, în vreme ce Michael, cedând exemplului dat de mama lui, se aşezase lângă ea şi urla către întinderea uriaşă de apă ce-l separa de fratele său, ca şi când ar fi simţit un pericol ce venea dinspre junglă.

Atitudinea aceea îl impresionă pe Jerry şi îi mări convingerea că ceva fatal, necunoscut încă de el, plutea deasupra sa.

Pentru vârsta lui de şase luni, Jerry ştia multe şi puţine în acelaşi timp. Ştia, fără să-şi dea seama, de ce Biddy, pe cât de înţeleaptă pe atât de curajoasă, nu urma impulsul dat de inima ei de a sări în apă şi a urmări înot baleniera. Ea îl apărase atunci când marele puarka (e vorba despre zgomotul format din grohăituri şi strigăte ce reprezenta pentru Jerry un porc) încercase să-l devoreze sub hangarul de pe plantaţie. Dar ziua de neuitat când ajutorul bucătarului încercase să-l vâneze cu lovituri de ciomag? Ca o leoaică furioasă, s-a aruncat Biddy asupra negrului şi, fără să dea un pas înapoi în faţa bâtei, l-a pus pe om la pământ şi l-a bătut între oale şi cratiţe. A trebuit să intervină domnul Haggin pentru a-i smulge victima dintre colţi (ea a continuat să mârâie) şi stăpânul l-a admonestat violent pe cel care a îndrăznit să ridice mâna asupra unui câine ce aparţinea zeului.

Jerry, am spus, ştia de ce mama lui nu sărea în apă după el. Pentru că marea şi lagunele care comunicau cu aceasta erau tabu. Tabu! Iată alt cuvânt care nu era în vocabularul lui Jerry, dar semnificaţia lui exista în adâncurile misterioase ale fiinţei lui. Era imprudent, ba chiar de-a dreptul dezastruos să intri în apa în care se mişcau cu iuţeală şi din care uneori ieşeau la suprafaţă monştrii îngrozitori, cu guri enorme şi fălci uriaşe, care puteau înghiţi un câine la fel de uşor precum găinile domnului Haggin înghit boabele de grâu aruncate pe jos.

Îi auzise de multe ori pe mama şi pe tatăl său lătrând de pe mal împotriva acelor fiinţe îngrozitoare ce apăreau uneori pe lângă ţărm, ca spuma de mare.

Jerry nu cunoştea cuvântul „crocodil". Puterea lui de înţelegere înregistrase doar o imagine ce se distingea de buştenii duşi de valuri prin faptul că era vie. Jerry auzea şi înţelegea multe dintre expresiile care, pentru el ca şi pentru oameni, erau

instrumente ale gândirii. Doar conformaţia lui fizică îl împiedica să le articuleze.

Totuşi, în memoria sa, imaginile acelea care se întipăriseră ţineau loc de cuvinte.

Poate că, în creierul său canin, imaginea unui buştean scufundat reprezenta mai complet animalul acela decât cuvântul „crocodil“ îl reprezintă în gândurile omului. Jerry ştia mai multe despre crocodili decât oamenii. Putea să-i simtă de la o distanţă mai mare şi mai sigur decât negrii. Adulmeca amfibiile care ieşeau afară din lagună şi care stăteau nemişcate, părând adormite, la o sută de picioare distanţă de el, în covorul des de iarbă şi frunze al junglei.

Înţelegea mai bine ca oricare fiinţă umană limbajul crocodililor. Le cunoştea diferitele chemări. Distingea strigătele de furie sau de frică de cele pe care le scoteau când căutau hrană. Toate zgomotele acelea aveau locul lor în vocabularul său, cum au cuvintele în cel al oamenilor. Constituiau instrumentele gândirii lui şi îi permiteau să judece şi să hotărască ce era de făcut.

Pe de altă parte, Jerry nu ştia multe lucruri. Nu ştia cât de vastă era lumea, că laguna din Meringe, adăpostită de munţii înalţi şi gheboşaţi şi apărată de insule de corali nu forma tot universul, ci era doar o parte din marea insulă a Ysabelei, care, la rândul ei, era doar cea mai întinsă din grupul foarte numeros care compunea arhipelagul Solomon, grup pe care oamenii îl reprezentau pe hărţi geografice prin câteva puncte marcate pe imensitatea oceanului Pacific.

Poseda, într-adevăr, noţiunea confuză că trebuia să existe un alt loc, căci apăreau mereu lucruri care înainte nu existaseră. Găini, pisici, porci nemaivăzuţi până atunci, apăreau deodată, ba chiar şi arătări păroase, cu patru labe, cu coarne, a căror imagine înregistrată în memoria lui corespundea cu ceea ce oamenii numeau „capre“.

La fel şi în ceea ce privea negrii.

Aceştia apărea dintr-o dată din necunoscut, circulau prin plantaţia de la Meringe cu o bucată de pânză în jurul şoldurilor şi un os trecut prin nas şi erau conduşi în timpul muncii de către domnul Haggin, Derby şi Bob. Jerry îşi dădea seama, într-un fel, că venirea lor coincidea cu cea a navei Arangi, după cum dispariţia altor negri preceda plecarea vasului.

În rest, nu-l prea preocupa altceva. Niciodată micul lui creier nu se ocupase de fenomenele pe care le accepta de la început, ca umezeala produsă de ploaie şi căldura soarelui. Noţiunile sale confuze despre lume şi viaţă puteau să fie comparate, până la un punct, cu ceea ce oamenii numeau misterele vieţii, morţii etc.

În acea ordine de idei, nava Arangi, pentru contrabandă şi comerţ cu negri în jurul insulelor Solomon, putea să apară în mintea lui Jerry ca un vas misterios care lega două lumi. Corespundea, desigur, imaginii pe care o aveau oamenii despre despre barca lui Caron ce naviga pe Styx: oamenii veneau din neant şi dispăreau în neant cu ajutorul lui Arangi.

În dimineaţa călduroasă de la tropice, Jerry, strâns sub braţ de către domnul Haggin, se găsea pe baleniera ce se apropia de Arangi, în vreme ce pe ţărm Biddy îşi exterioriza durerea, iar Michael provoca ecourile cum tinereţea provoacă necunoscutul.

CAPITOLUL II

LA BORDUL NAVEI ARANGI

Tom Haggin, care-l ţinea pe Jerry sub braţ, urcă uşor de pe şalupă pe puntea vasului. Acolo domnea o mare agitaţie sau cel puţin aşa le-ar fi părut celor care nu sunt obişnuiţi cu călătoriile şi care îl impresionă puternic pe Jerry, în timp ce unora ca Tom Haggin sau căpitanul Van Horn li se părea firească.

Puntea era mică, pentru că Arangi era de dimensiuni reduse. La început fusese un yaht cochet pentru plimbări de plăcere, construit din lemn de tec, acoperit cu cupru. Fusese vândut în insulele Solomon ca navă pentru comerţul cu negri, adică să folosească acestui comerţ pe care legea îl împodobeşte cu denumirea de „recrutarea negrilor".

Arangi avea misiunea să aducă din insulele îndepărtate canibali recent capturaţi pentru a lucra pe plantaţiile albilor. Trebuiau să transforme în bogăţii boscheţii de cocotieri din junglă şi mlaştinile urât mirositoare. Cele două catarge, din stejari de Oregon, şlefuite cu grijă şi lustruite cu parafină, străluceau la soare.

Pânzele vasului, de mari dimensiuni, îi dădeau o viteză ieşită din comun, de care profitau căpitanul Van Horn, secundul său şi cei cincisprezece negri din echipaj. Măsura şaizeci de picioare şi traversele de pe punte abia suportau cabinele. Tambuchiul cu geamuri al cabinei principale şi capota scării, ca şi tambuchiurile de la pupa, erau singurele deschizături decupate la suprafaţa punţii.

În spaţiul restrâns se găseau, în afara celor din echipaj, negri „care se întorceau", adică reveneau de pe trei plantaţii îndepărtate. Cuvântul „întoarcere" însemna că, sfârşindu-se cei trei ani de servitute ai negrilor, ei trebuiau duşi înapoi, conform înţelegerilor anterioare, în sălbatica insulă Malaita. Douăzeci dintre ei, pe care îi cunoştea Jerry, veneau de pe Meringe. Treizeci din Golful celor O Mie de Vase şi alţi douăzeci de la Pennduffryn, de pe coasta orientală a Guadalcanar-ului. Ţipau cât puteau de tare, vorbind între ei cu vocile ascuţite. În total, căpitanul Van Horn şi secundul său, Danois Borckman, aveau şaizeci şi nouă de oameni la bord.

– Am crezut că n-o să vă lase inima să-l aduceţi, zise Van Horn, în timp ce ochii îi străluceau de plăcere la vederea lui Jerry.

– Era cât pe ce să se întâmple aşa, îi răspunse Tom Haggin. Dacă nu mi-aţi fi cerut dumneavoastră asta... Jerry e cel mai bun la mirosit, alături de Michael. Aceşti doi câini sunt singurii care mi-au mai rămas. Păcat de cei pe care i-am pierdut. Biata Kathleen era un animal de rasă, leit măică-sa. Dacă ar fi trăit... Hai, luaţi-l!

Cu un gest brusc îl puse pe Jerry în braţele căpitanului Van Horn şi se întoarse imediat.

– Dacă i se va întâmpla ceva rău n-am să v-o iert niciodată! Niciodată! mai zise el, peste umăr.

– Trebuie să-mi vină mie de hac cineva ca să se atingă de câine, îi răspunse râzând Van Horn.

– Ai grijă, nu e imposibil, prietene, murmură Haggin. La Meringe au pierit patru din Somo. Trei au murit din cauza dezinteriei, iar al patrulea a căzut dintr-un copac, cu cincisprezece zile în urmă. În plus, era şi fiul unui şef!

– Da, în plus, au pierit şi doi de pe Arangi, făcu Van Horn. Vă aduceţi aminte de tovarăşul nostru Hawkins, care a dispărut anul trecut cu baleniera în strâmtoarea Arli?

Haggin, întorcându-se, clătină din cap.

– Cei doi oameni din echipajul său erau negri din Somo. Îi recrutasem de pe plantaţia de la Ugi. Cu restul victimelor ajungem la şase capete. Ce să-i faci! Mai există un sat de pe coastă la care Arangi are datorii de optsprezece oameni. Îi recrutasem pentru Aolo şi, cum erau obişnuiţi cu marea, i-am îmbarcat pe Sandfly, care a dispărut în timp ce se îndrepta către Santa-Cruz. Au făcut ceva urât în satul acela de pe coastă. Au pus premiu pentru cel care mă va prinde cincizeci de porci şi o sumă însemnată din monede de scoică.

– Şi încă nu v-au prins? făcu Haggin ironic.

– Nu-i nici un pericol!

– Vorbiţi exact ca Arbuckle, zise Haggin pe un ton sentenţios. Bietul Arbuckle bătrânul! Cel mai prudent dintre oamenii care au avut de a face cu negri! Niciodată nu se culca fără să pună cuişoare pe pământ sau hârtie mototolită. Mi-l amintesc atât de bine! Eram cu el sub acelaşi acoperiş într-o zi, în Florida, când un motan a început să fugărească un gândac prin hârtia mototolită... Poc! poc! Au răsunat douăsprezece împuşcături. Pistoalele lui mari s-au descărcat şi au găurit pereţii. Motanul a fost ciuruit. Ştia să tragă în întuneric fără să ochească, apăsând pe trăgaci cu al treilea deget şi ţinând arătătorul fixat pe ţeava armei sale... Ei, bine, prietene, negrii i-au venit de hac. După paisprezece ani de când îl pândeau! Băiatul de la bucătărie, care l-a ucis, l-a despicat înainte să-l mănânce. Îmi aduc aminte de expediţia noastră prin junglă ca să găsim ce mai rămăsese din el!

– I-am văzut capul după ce i l-aţi dus comisarului din Tulagi, îl completă Van Horn.

– Şi expresia aceea de linişte absolută care-i era întipărită pe chip... Zâmbea, aşa cum îl ştiam în timpul vieţii! Oare cum îi rămăsese zâmbetul acela în timp ce negrii îi uscau faţa cu fum? I-au venit de hac, chiar dacă după paisprezece ani... Câţi vor trăi nepedepsiţi la Malaita până ce vor sfârşi ca bietul bătrân?

– Dar eu, îi zise căpitanul, am metodă. Când ştiu că se strică lucrurile, mă duc şi le vorbesc. Ei nu înţeleg nimic şi cred că recurg la vrăji.

Tom Haggin întinse brusc mâna ca să-şi ia rămas bun, evitând să-l privească pe Jerry, care se afla în braţele căpitanului.

– Fiţi atenţi la băieţii mei, îi recomandă el la plecare, nu-i pierdeţi din ochi până ce nu-l debarcaţi şi pe ultimul. Nu-l prea iubesc pe Jerry şi pe cei din specia lui şi n-aş vrea să-i facă vreun rău. În întunericul nopţii i-ar face repede vânt peste bord. Nu-i pierdeţi din vedere până ce nu a debarcat şi ultimul dintre ei!

Văzându-l pe domnul Haggin că se îndepărtează şi se urcă iar pe balenieră, Jerry se zbătu şi îşi exprimă neliniştea gemând încet. Căpitanul Van Horn îl strânse mai bine lângă el şi îl mângâie cu mâna liberă.

– Şi nu uitaţi ce am convenit! strigă de la distanţă Tom Haggin. Dacă păţiţi vreun necaz, vreo nenorocire, Jerry îmi va fi trimis înapoi!

– O să scriu aceasta pe un bileţel şi o să-l aşez printre actele de la bord, îi răspunse Van Horn.

Printre cele câteva cuvinte familiare lui Jerry se afla şi propriul său nume, pe care-l auzise rostindu-se de mai multe ori în timpul discuţiei dintre cei doi. Îşi dăduse seama, vag, că era vorba despre soarta necunoscută care-l aştepta. Se agită cu disperare şi Van Horn ară îl lăsă liber pe punte. Imediat se repezi spre bastingaj, cu o agilitate ce surprindea la un câine tânăr, având numai şase luni şi Van Horn, în ciuda rapidităţii cu care încercă să-l împiedice, nu reuşi ce dorea.

Totuşi, câinele se opri când văzu întinderea de apă. Imaginea crocodilului, care-l impresiona, îi stăpâni creierul, oprindu-l la atingerea valurilor. Se aşează pe labele din spate, îşi ridică botul spre cer şi urlă speriat şi necăjit.

– Nu-i nimic, Jerry, băiete, îi zise căpitanul, mângâindu-l. Haide, poartă-te ca un câine matur.

Dar Jerry nu voia să se lase consolat. Dacă omul cu care stătea era un zeu, nu era totuşi zeul său. Domnul Haggin era zeul său şi îi era superior celui de lângă el. Purta pantaloni şi pantofi, în timp ce albul acesta semăna mai mult cu negrii. Nu doar că nu purta pantaloni şi umbla desculţ, dar, ca şi negrii, avea în jurul şoldurilor o stofă de culoare vie care, asemeni unui kill scoţian, îi ajungea aproape până la genunchii bronzaţi.

Căpitanul Van Horn era un bărbat frumos, chiar dacă Jerry nu-şi dădea seama de acest lucru. S-ar fi zis că era un Rembrandt coborât din rama unui tablou, chiar dacă se născuse la New York, acolo unde văzuseră lumina zilei şi strămoşii lui, pe vremea când oraşul se numea New-Amsterdam.

Pentru a-şi completa îmbrăcămintea, îşi pusese pe cap o pălărie ce îi acoperea aproape în totalitate o ureche. O cămaşă grosolană, din bumbac alb, îi acoperea trupul şi la centură purta o tabachieră, un cuţit cu teacă, o cartuşieră şi un pistol automat într-o îmbrăcăminte din piele.

Pe mal, Biddy, care nu se mai plângea, reîncepu să urle când îl auzi scâncind pe Jerry. Acesta, oprindu-se o clipă pentru a asculta, îl auzi pe Michael, care lătra spre el.

În vreme ce Van Horn şi Borckman dădeau ordine ca să se ridice vela mare şi brigantina, Jerry făcu un asemenea efort vocal că Bob şi Derby, de pe mal, declarară că n-au mai auzit niciodată aşa ceva şi afirmară că Jerry îl ajungea în volum pe celebrul tenor Caruso.

Dar schelălăitul atât de puternic îi afectă destul de serios inima lui Tom Haggin care, de îndată ce a debarcat, a fluierat-o pe Biddy şi s-a îndepărtat repede.

Văzând că mama lui dispare, Jerry a urlat şi mai tare, un negru din Pennduffryn făcând mare haz de treaba aceea. Râse, hohotind ca un animal din junglă, scoţând nişte sunete asemeni unei fiinţe jumătate om, jumătate pasăre. Urmă deci o reacţie binemeritată. Supărat că o fiinţă inferioară îşi permite să râdă de necazul lui, Jerry sări pe negru şi, mai înainte ca respectivul să-şi dea seama ce se întîmplă, dinţii ascuţiţi ai căţelului se înfipseră în pulpa lui, iar sângele ţâşni în valuri.

Omul, deşi rănit, reuşi să fugă, dar, cum sângele lui Terrence Magnificul curgea prin vinele lui Jerry, acesta făcu ceea ce ar fi făcut tatăl său, continuă să atace, julindu-i cealaltă pulpă.

În clipa aceea, cum ancora era ridicată şi pânzele întinse, căpitanul, care nu scăpase incidentul în timp ce dădea ordine timonierului, se întoarse pentru a-l aplauda şi a-l încuraja pe câine.

– Nu-l lăsa, Jerry! Sări pe el!

Negrul, ca să se apere, îi dădu o lovitură cu piciorul, dar animalul, în loc să fugă, se dădu la o parte şi se feri. Apoi atacă iar, marcând pulpele omului cu urmele colţilor săi. Era prea mult, şi negrul, speriat mai mult de Van Horn decât de Jerry, bătu în retragere, căutându-şi scăparea pe rastelul unde se aflau cele opt carabine Lee-Enfield, pe care le păzea un om din echipaj. Furios, Jerry sări de mai multe ori în aer, apoi căzu neputincios pe punte. Van Horn îl chemă la el.

– Bun vânător de negri, căţelul ăsta! Tare bun! îi spuse căpitanul lui Borckman.

Jerry, mângâiat de mâna unui zeu, chiar dacă acela nu purta pantaloni, uită o clipă de ticălosul căţărat deasupra capului său.

– Câinele ăsta e ca un leu! Pare mai curând un airedal decât un terier irlandez, continuă Van Horn să-l laude pe Jerry. Priviţi cât e de voinic! Priviţi-i picioarele vânjoase. Şi pieptul. Pare foarte rezistent. Ce animal se va face când va fi mare!

Jerry, amintindu-şi de necazul său, traversă în fugă puntea ca să privească spre Meringe, care se micşora mereu, p măsură ce

se îndepărtau de țărm. O rafală de vânt dinspre sud-est suflă în pânze și înclină vasul la 45 de grade. Câinele alunecă, încercând zadarnic să se agațe cu ghearele de suprafața lucitoare a punții. Fu oprit doar de bățul catargului, în vreme ce Van Horn, al cărui ochi încercat de marinar zărise un banc de corali înaintea lor, dădu ordine lui Borckman și timonierului negru.

Arangi, virând repede, trecu într-o poziție mai stabilă, iar Jerry, cu gândul la Meringe, profită de faptul acela ca să se îndrepte spre bastingaj. Se opri însă când auzi pârâiturile catargului ce sprijinea vela principală. Aceasta, umflându-se deodată sub vântul ce sufla din partea opusă, se mișcă brusc deasupra lui. Dintr-un salt se îndepărtă de zona periculoasă, în vreme ce Van Horn se repezi către el ca să-l salveze. Câinele ajunse chiar sub verga principală și i se păru că pânza imensă ce se zbătea deasupra lui urma să cadă și să-l strivească sub ea.

Pentru prima oară Jerry se găsea în apropierea unei pânze. Nu știa cu ce fel de animal avea de a face. Își amintea, din frageda lui copilărie, că odată îi căzuse pe cap, venind din cer, un uliu. Simțind același pericol, se culcă la pământ. Nu era oare vorba despre un uliu imens ce plutea deasupra lui, infinit mai mare decât cel care îl amenințase atunci?

Mișcarea lui nu era însă cea a unui laș. Din contră, se ghemui, gata să sară la atac. Nu se speriase de monstrul care-l amenința.

Dar, o clipă mai târziu, mai repede decât putea Jerry să sară ca să o prindă, pânza, cu un zgomot sec, se umflă către partea cealaltă.

Van Horn nu pierduse nimic din scena aceea. Văzuse mulți câini tineri îngroziți de prima lor întâlnire cu pânzele uriașe și complicate. Nici unul dintre ei nu avusese curajul să sară, așa cum o făcuse acesta, asupra velelor. Jerry își arătase colții și se năpustise asupra unei primejdii necunoscute. Cu un gest de admirație spontană, Van Horn îl luă pe cățel și îl strânse în brațe.

CAPITOLUL III

O MINTE DE CÂINE

În clipele acelea, Jerry nu se mai gândea la Meringe. Își amintea că uliul avea cioc și gheare ascuțite. Monstrul acela, care se zbătea în aer și făcea atâta zgomot, trebuia să fie supravegheat cu grijă și Jerry, luat în vreme ce se pregătea să sară și lupta ca să-și păstreze echilibrul pe puntea lunecoasă și mișcătoare, nu pierdea din ochi uriașa pânză și mârâia ori de câte ori aceasta se umfla sau se dezumfla.

Arangi, împinsă de vântul alizeu, naviga printre bancurile de corali, ceea ce necesita manevre complicate. Pânza mare își schimba foarte repede poziția, cu zgomot asemănător unor bătăi din aripi, în vreme ce catargul pârâia. De mai multe ori, vela trecu pe deasupra câinelui, care sărea, cu gura deschisă, ca s-o înhațe cu colții lui sănătoși.

De câte ori cădea iar pe punte, înțelegea că nu-l amenința nimic. Observând lucrul acela periculos, își dădu seama că proceda întotdeauna la fel, că nu-i producea nici un rău și că nici măcar nu-l atingea.

Trase deci concluzia că nu era vorba de o ființă periculoasă și distructivă, așa cum crezuse.

Era bine să o mai supravegheze un timp, cu toate că o clasase printre lucrurile ce păreau îngrozitoare, dar nu erau așa în realitate. La fel învățase să nu se teamă de vântul ce făcea zgomot prin palmieri și pe care-l auzea când stătea culcat în verandă sau de zbuciumul valurilor mari și înspumate ce se izbeau de țărm, la picioarele lui.

De mai multe ori, în cursul zilei, Jerry ridica privirea către pânză atunci când aceasta făcea un zgomot prea puternic. Nu făcea însă decât să o salute astfel. Căpătase experiență.

Fiindcă se limpeziseră apele în legătură cu fenomenele acelea, Jerry începu să se gândească iar la Meringe. Nu mai exista Meringe, nici plaja cu Biddy și Terrence. Nu mai erau nici domnul Haggin sau Bob și Derby. Coasta, palmierii, munții înalți ce se vedeau în depărtare, totul dispăruse. Peste tot, în față, în spate, la tribord, la babord, nu zărea decât oceanul zbuciumat pe care vasul lăsa o urmă de spumă albă.

Dacă ar fi fost de înălțimea unui om, dacă ar fi avut ochii încercați ai unui marinar, Jerry ar fi putut să vadă totuși liniile vagi sub care se zăreau insula Ysabel la nord și Florida la sud. Pe măsură ce vasul se îndrepta spre sud-est, linia dinspre insula Florida se accentua. Dacă s-ar fi bucurat, asemeni căpitanului Van Horn, de avantajul unui binoclu, ar fi observat, spre est, vârfurile îndepărtate ale Malaitei, care se ridicau printre norii roșiatici.

Dar Jerry nu cunoștea decât prezentul. Se familiarizase cu legea rigidă a imediatului și acceptase ceea ce i se prezenta, fără să mai facă presupuneri asupra a ceea ce va fi. Acolo era marea, nu mai exista nici un mal. Exista doar Arangi, cu toată agitația de pe puntea ei.

Începu deci să-l preocupe numai ce se găsea în jurul lui, ca să se poată adapta la cele din jur.

Prima lui descoperire îi provocă multă plăcere. Era un câine sălbatic din pădurea de pe insula Ysabel, pe care unul dintre cei ce se întorceau la Malaita îl aducea de la Meringe. Avea aceeaşi vârstă ca şi el, dar era tare diferit! Câinele sălbatic, datorită instinctului său, mergea mereu cu capul în jos, coada lăsată, înţelegând că putea oricând să fie victima unui tratament neplăcut. Buza lăsa descoperiţi colţii ascuţiţi, în timp ce animalul, sub efectul spaimei sau al durerii, se târa, pregătit să atace, ca un laş, de câte ori era posibil, fără să fie pedepsit sau să rişte ceva.

Era, ca şi Jerry, cățel, dar mai voinic şi mai îndărătnic. Terierul irlandez era, dimpotrivă, curajos şi înţelegător. Şi câinele sălbatic fusese selecţionat, dar pentru cu totul altceva. Strămoşii lui din tufişuri supravieţuiseră tocmai pentru că cedaseră în faţa fricii, fără a încerca să reziste împotriva celui mai tare. Nu atacaseră niciodată direct, decât dacă prada era slăbită şi lipsită de apărare. O prudenţă excesivă îi făcuse să se ascundă şi să se târască pentru a scăpa de pericol. Natura i-a selecţionat din mijlocul unui mediu crud şi brutal, unde trebuia să-ţi aperi viaţa cu şiretenie şi ticăloşie. Numai rareori se întâmplase să se apere cu disperare, atunci când nu au mai avut altă soluţie.

Jerry, dimpotrivă, fusese selecţionat pentru curajul şi fidelitatea de care dădea dovadă. Strămoşii săi fuseseră cu grijă aleşi de oamenii care, încă din negura timpurilor, luaseră câinele sălbatic pentru a-l transforma în animalul pe care şi-l imaginau, şi-l doreau, îl admirau.

Nu se bătea ca un şobolan, într-un colţ, fiindcă nu trebuia să se ferească asemeni unui şoarece. Câinii care bătuseră în retragere fuseseră alungaţi de oameni. Nu exista nici unul dintre aceştia printre strămoşii lui Jerry. Toţi înaintaşii lui fuseseră îndrăzneţi, se aruncau în faţa pericolului şi luptau curajoşi, până la moarte, fără să dea un pas înapoi.

Terrence îi transmisese lui Jerry toate calităţile pe care şi el le moştenise de la înaintaşii lui.

Astfel că Jerry, care-l descoperise pe câinele sălbatic într-un colț unde se adăpostea de vânt, nu se sinchisi prea mult că animalul acela era mai violent și mai mare decât el. Știa că un câine sălbatic nu luase contactul cu omul și trebuia considerat dușman. Cu un lătrat de victorie, care atrase atenția căpitanului Van Horn, sări să atace.

Cățelul adus din tufișuri se retrase cu o iuțeală de necrezut, dar Jerry nu-l scăpă și se dădură de mai multe ori peste cap pe puntea înclinată. În timp ce colții terierului irlandez îl înțepau, celălalt mârâia și schelălăia, urlând și gemând de teamă.

Jerry era un câine nobil. Așa fusese ales. Pentru că adversarul său, în loc să accepte lupta, se retrăgea gemând ca un laș, refuzând să se apere, el încetă să mai atace. Acționă, evident, inconștient, pentru că așa era structura lui. Degajându-se dintre frânghiile între care alunecase în înfruntare, se ridică mândru pe cele patru labe și începu să se plimbe pe punte, mulțumit pe deplin că simțea în gură mirosul emanat de blana adversarului său, sensibil la elogiile lui Van Horn, care-i striga:

– Bravo, Jerry! Foarte bine. Ești un câine de ispravă!

Jerry se retrase de la locul luptei mergând mândru și mișcarea pe care o făcu din cap, privindu-și adversarul peste umăr, părea să corespundă replicii:

– Sper că ți-a ajuns de data asta și n-o să-mi mai ieși în drum!

Continuă apoi să-și exploreze domeniul restrâns pe care valurile îl balansau fără încetare. Mai întâi erau negrii, care se întorceau de la Meringe și pe care îi identifică pe rând. La mârâiturile lor ostile răspundea prin mârâieli amenințătoare. Trecea mândru prin fața lor, simțind că le era superior, deși avea patru labe și nu două picioare. Aceasta se datora faptului că întotdeauna a trăit în preajma zeului care avea două picioare și purta pantaloni.

Mai erau și alții care se întorceau, străinii din Pennduffryn și din Golful celor O Mie de Vase. Ținea să-i cunoască. Poate că, în continuare, îi va fi util să-i știe. Nu se gândea totuși atât de

departe. Se mulţumea să se familiarizeze cu ceea ce-l înconjura, fără a se preocupa de viitor.

Jerry, care avea propria lui metodă de a se instrui, descoperi în curând că, deoarece chiar pe plantaţie exista o anumită diferenţă între negrii care munceau afară şi cei care serveau în casă, aceeaşi stare de lucruri se putea întâlni şi la bordul vasului. Echipajul, format din cei cincisprezece oameni ce serveau sub ordinele lui Van Horn, era deasupra celorlalţi de pe punte. Ei ascultau de ceea ce li se spunea şi învârteau cârma, manevrau sforile şi măturau puntea.

De la domnul Haggin, căţelul învăţase că trebuia să se arate mai tolerant faţă de negrii din serviciul casei decât faţă de cei care munceau afară. Aici înţelese că trebuia să se comporte diferit cu cei din echipaj, faţă de simplii călători. Din moment ce căpitanul nu-i ordona să-i urmărească, avea să stea liniştit. Pe de altă parte, fiindcă nu uitase că era câinele zeului cu piele albă, se gândi că era mai demn pentru el să evite orice familiaritate cu ei. Nu trebuia să-i scape din ochi. Oare nu văzuse şi alţi negri, menajaţi ca aceştia, legaţi şi biciuiţi de către domnul Haggin? Ocupau, desigur, un loc intermediar în ordinea stabilită, dar era datoria lui să-i supravegheze ca să-şi îndeplinească obligaţiile ce le reveneau.

Jerry exploră tot vasul, ceea ce nu era un lucru uşor. Pe puntea descoperită, expusă vânturilor, ploii şi furtunilor, se afla un cuptor, alimentat de bine, de rău, de către doi negri ce pregăteau mâncarea pentru toţi oamenii de la bord.

Atenţia îi fu atrasă apoi de alte elemente constructive ale navei. Puntea era mărginită de nişte montanţi de care erau legate fire la mică distanţă unele de altele, pentru a împiedica oamenii sau lucrurile să alunece în mare. Fără a fi prea preocupat de acel lucru, Jerry concluzionă că era o măsură suplimentară de prevedere.

Din copilărie trăise în mijlocul pericolelor ce puteau veni din partea negrilor. La casa de pe plantaţie, de la Meringe, oamenii

albi nu-i slăbeau niciodată din ochi pe negrii care munceau şi le aparţineau. În sala cea mare de mese, lângă biliard şi fonograf, existau rastele cu carabine şi în toate dormitoarele existau revolvere la îndemână şi puşti. Domnul Haggin, Bob şi Derby nu plecau niciodată de acasă pentru a merge printre negri fără a avea revolvere la centură.

Jerry ştia că instrumentele acelea, care făceau atâta zgomot, provocau moartea. Văzuse fiinţe vii, porci, capre, păsări sau crocodili distruşi de arme. Zeii albi se serveau de aşa ceva ca să-şi manifeste voinţa de a ucide de la distanţă, pe când Jerry era obligat să acţioneze direct şi să se apropie de duşman.

El avea puteri limitate, în timp ce zeii cu pantaloni nu. Pentru ei orice era posibil. Acel dar pe care îl aveau, de a ucide la distanţă, părea o prelungire a ghearelor şi a colţilor. Fără a pune mare accent pe lucrurile acelea, Jerry admitea totul ca făcând parte din lumea misterioasă în care trăia.

O dată chiar, Jerry l-a văzut pe domnul Haggin trimiţând altfel moartea de la distanţă, aruncând un cartuş de dinamită asupra unei mulţimi de negri veniţi din necunoscut în bărcile lor de război curbate şi acoperite de încrustaţii.

Jerry cunoştea deci cum se apărau zeii albi şi ce măsuri de precauţie foloseau în faţa negrilor. De aceea, aproape inconştient, vederea canibalilor îi inspira prezenţa unui pericol ce persista în lumea plutitoare în care trăia momentele respective. Nenorocirea şi moartea dădeau târcoale prin jur, aşteptând ocazia ca să-şi ia victimele prin surprindere. Din fragedă pruncie, Jerry înţelesese că, dacă voia să rămână în viaţă, trebuia să fie mereu în gardă.

Avea să se convingă de acest lucru încă o dată, când îl întâlni pe Lerumie, unul dintre cei întorşi de la Meringe, pe care, chiar în dimineaţa aceea, la îmbarcare, Biddy îl dăduse peste cap cu bagaje cu tot.

Negrul, la tribord de tambuchi, se privea într-o oglindă şi-şi pieptăna părul vâlvoi. Jerry, abia băgându-l în seamă, trecu pe

lângă el, urmându-l pe Borckman, secundul, care verifica aranjarea frânghiilor. Lerumie, asigurându-se, cu o privire rapidă, că nu risca nimic, îi dădu un șut fiului vechii lui dușmance. Piciorul său gol îl atinse pe cățel în locul sensibil unde coada lui fusese de curând scurtată și acesta, simțind durerea și ultragiul ce i se aducea, se înfurie imediat.

Căpitanul Van Horn, care inspecta un sabord din spatele punții, ca să măsoare forța vântului în pânze, nu-l vedea pe Jerry din cauza tambuchiului ce se găsea între ei. Ochii lui deslușiră însă mișcarea umerilor lui Lerumie, când acesta se balansă pe un picior ca să dea șutul.

Urmară câteva lătrături puternice, apoi cățelul se învârti în jurul negrului, sări pe el și își înfipse colții în pulpele lui Lerumie. Fu nevoit să dea drumul gleznei adversarului său care, cu încă o lovitură de picior, îl trimise cât colo. Urlând supărat, cățelul se urcă pe cea mai înaltă punte a navei. Lerumie văzu, cu coada ochiului, că de această dată era observat de altcineva și nu îndrăzni să împingă lucrurile mai departe, mulțumindu-se să o ia la fugă. Se îndreptă către tambuchi pentru a coborî pe scară, dar fu ajuns de colții lui Jerry, care îl prinseră de gleznă. Se clătină și o rafală de vânt îl făcu să-și piardă echilibrul. Încercând în zadar să stea în picioare, se prinse de firele de protecție de pe marginea punții.

Negrii aflați în jur urlau de plăcere, iar Jerry, a cărui furie nu scăzuse, deși dușmanul său nu mai putea continua lupta, își închipui că ei râdeau de el. Se întoarse deci împotriva lor, atacându-i la picioare în vreme ce aceștia se risipeau care încotro. Dispărură sărind în cabina din față sau pe urcându-se pe bompres și se agățară de frânghii, unde rămaseră atârnați ca niște păsări uriașe. În afara negrilor din echipaj, Jerry rămase singurul stăpân de pe punte.

Căpitanul Van Horn era încântat și nu mai înceta cu laudele. Îl chemă la el pe Jerry și îl mângâie, apoi se întoarse către pasagerii băștinași, vorbindu-le în graiul lor necunoscut:

– Hei, voi, fiți atenți! Câinele acesta e al meu. Dacă vreunul dintre voi îi face vreun necaz, e vai de el! Eu dau foarte tare. Fiți atenți la picioare. Eu o să am grijă de câine. Ați înțeles?

Negrii, agățați de frânghii, piuiau ca vrăbiile, dar se supuseră legii omului alb. Nici măcar Lerumie nu-și manifestă ura și nu articulă vreo amenințare. Din contra, provocă veselia tovarășilor săi și îl făcu să zâmbească pe căpitan când îi spuse:

– E un câine pe cinste, pe cuvântul meu!

Jerry nu fusese rău, dar, ca Biddy și Terrence, nu cunoștea frica. Tot de la părinții lui învățase că fugărirea negrilor era ceva minunat. Așa era educația lui. Din cea mai fragedă copilărie se învățase astfel și zeii albi îl dresaseră ca să-i sperie pe negri și să aibă grijă să ocupe locul de jos pe care îl meritau în ordinea firească a lucrurilor. Lumea aparținea doar zeilor albi!

Nu din acea cauză negrii fuseseră legați de palmieri lângă locuințele din Meringe și apoi biciuiți? Pe terierul irlandez nu-l mira nimic, considerându-i pe băștinași în același fel ca și zeii săi și adoptând față de ei o atitudine în consecință.

În mod cert, ziua era plină de evenimente. Tot ce se găsea pe Arangi i se părea lui Jerry nou și neobișnuit, iar puntea era așa de plină de oameni că un incident putea apărea oricând. Avu o nouă întâlnire cu câinele sălbatic, care-l atacă mișelește din lateral. Lăzile ce aparțineau negrilor fuseseră aranjate neglijent, astfel că printre acestea se găseau spații înguste. Acolo se ascunsese câinele sălbatic și așteptase momentul să sară asupra lui Jerry, care trecea, fiind chemat de căpitan. Îl mușcă de blană și apoi se retrase repede.

Terierul irlandez se simți iar provocat. Știa despre atacul din lateral, pe care îl folosise și el uneori, când se juca împreună cu Michael. Dar retragerea din luptă, după ce ai declanșat atacul, nu mai era posibilă! Animat de o furie justă, se repezi spre deschizătura pe unde dispăruse dușmanul său.

Acesta era însă avantajat. Când Jerry încercă să sară în acel spațiu strâmt, se dădu cu capul de lăzile de deasupra sa. Ajunse astfel bot în bot cu adversarul lui.

Nu avea însă cum să-l înhațe pe câinele sălbatic. Nu se putea arunca asupra lui. Singurul lucru pe care îl putea face era să se târască, riscând înfruntarea cu colții ce rânjeau amenințători în fața lui. Cu toate acestea, i-ar fi venit de hac dușmanului său dacă Borckman, care trecea pe acolo, nu l-ar fi apucat de picioarele din spate și nu l-ar fi scos dintre lăzi. Apoi se auzi chemarea căpitanului Van Horn și Jerry, ascultător, îl urmă pe secund.

Masa fu servită pe punte, la umbra produsă de vela brigantină. Jerry, așezat între cei doi, își luă porția de mâncare. Băgase de seamă că Van Horn era zeul cel mai mare, de care asculta secundul. Pe de altă parte, Borckman dădea ordine negrilor, dar niciodată căpitanului. În plus, lui Jerry îi era simpatic Van Horn. De aceea era mereu în preajma lui. Când băgă botul în farfuria căpitanului, fu îndepărtat cu blândețe, în vreme ce, când mirosi pe lângă ceașca secundului, primi un bobârnac peste nas.

Căpitanul Van Horn servi la început o porție de fiertură de orz asortată cu lapte concentrat și zahăr. Apoi îi dădu, din când în când, câte o bucățică de pâine cu unt și pește fript, din care îi scotea, cu grijă, oasele mai mari.

Era delicios! Niciodată Jerry nu mai luase parte la o asemenea sărbătoare. Domnul Haggin, la care ținea foarte mult, nu-i dăduse niciodată de mâncare odată cu el, la ora prânzului! Cum era atât de tânăr, era pofticios și insista mereu pe lângă căpitan ca să mai primească pâine cu unt și pește. Începu chiar să latre, ceea ce îl convinse pe Van Horn că ar putea să „vorbească".

După cinci minute, învățase să „vorbească", scoțând un lătrat gros și scurt. Învățase și diferența între „așezat" și „culcat". Își îmbogățise astfel vocabularul. Ba mai află și un alt cuvânt, „comandant". Așa îl strigase de câteva ori Borckman pe Van

Horn. Jerry ştia că, dacă spuneai „Michael“, nu te adresai decât celui în cauză, de aceea înţelese că, fără îndoială, „comandant“ desemna pe stăpânul alb al lumii plutitoare.

– Nu e un câine, îi spunea Van Horn secundului. În spatele acestor ochi căprui se ascunde o minte omenească. Nu are decât şase luni. Un copil de şase luni ar fi un fenomen dacă ar învăţa în cinci minute tot ce a învăţat el. Ce să mai vorbim... Gottfer-dang! Creierul unui câine e la fel cu cel al omului. Şi dacă face lucrurile ca un om, înseamnă că gândeşte la fel.

CAPITOLUL IV

SUFLETUL BUN AL LUI VAN HORN

După masă căpitanul îl luă pe Jerry şi coborî pe scara ce ducea către cabina principală. Aceasta ocupa cea mai mare parte a vasului, aflându-se între infirmeria din spate şi o cabină mică în faţă. După infirmerie, se mai găsea o încăpere, despărţită printr-un perete subţire de aceasta, unde stătea echipajul. Cabina cea mică era locuită de Van Horn şi Borckman, care o împărţeau, în vreme ce cei şaizeci de negri „întorşi" de pe plantaţii o ocupau pe cea principală. Ei stăteau întinşi pe duşumea şi pe băncile aliniate pe lângă pereţi.

Ajuns în cămăruţa lui, căpitanul aruncă o cuvertură într-un colţ şi nu-i fu greu să-l facă pe Jerry să înţeleagă că trebuia să se aşeze acolo. Acesta, cu burta plină, nu-şi dorea altceva decât să adoarmă pentru a se reface după toate emoţiile prin care trecuse.

După o oră fu trezit de Borckman, care intră în cabină. Când Jerry, agitându-şi bucata de coadă ce-i mai rămăsese, îl întâmpină

vesel, secundul bombăni nemulţumit. Venise să bea din rachiul căpitanului, dar Jerry nu avea de unde să ştie lucrul acela.

De multe ori, pe plantaţie, căţelul îi văzuse bând rachiu pe oameni. Totuşi, i se păru că ceva nu era în ordine în comportamentul secundului. Deşi nu înţelegea despre ce era vorba, rămase în continuare foarte atent.

După plecarea lui Borckman, Jerry ar fi fost fericit să-şi reia somnul, dacă uşa, care n-a fost bine închisă, nu s-ar fi mişcat brusc. A deschis ochii mari, gata de luptă cu invadatorii. Apoi privirea lui s-a oprit asupra acestora. Erau nişte gândaci mari cu care începuse să se obişnuiască de când se afla la bordul vasului.

După ce examină puţin încăperea în care se găsea, Jerry trecu în cabina principală. Negrii stăteau întinşi peste tot. Consideră că datoria lui faţă de stăpânul său consta în a-i recunoaşte pe fiecare în parte. Mârâiau şi-l ameninţau în şoaptă atunci când îi mirosea de aproape. Unul dintre ei îndrăzni chiar să ridice mâna. Jerry, în loc să se ferească, îşi arătă colţii şi se pregăti să sară pe el. Imediat, omul îşi lăsă jos braţul şi încercă să-l potolească, în vreme ce ceilalţi izbucniră în râs.

Câinele trecu mai departe. Nu era nimic nou. Totuşi, se putea aştepta la un necaz din partea negrilor, fiindcă albii nu erau de faţă. Căpitanul şi secundul erau pe punte, iar Jerry, care nu se intimida pentru că se plimba singur, îşi continuă cercetările.

Ajuns la intrarea în infirmerie, unde nu exista uşă, mirosi aerul şi pătrunse în sală, încercând să afle ce lucru nou şi necunoscut îi sensibilizase nările.

Era vorba despre o negresă tânără, îmbrăcată doar într-o cămaşă, culcată pe o cuvertură aruncată peste nişte lăzi de tutun şi recipiente din fontă cu făină.

Jerry observă imediat faptul că o neliniştea ceva. Ştia că, de câte ori un negru părea că vrea să ascundă ceva, nu era lucru bun. Înspăimântată, începu să ţipe de îndată ce el se puse pe lătrat ca să dea alarma. Apoi sări pe ea. Când colţii lui îi cuprinseră braţul, ea nici măcar nu ţipă. Se făcu mică, tremura şi nu opuse nici un

fel de rezistență. Jerry apucă în gură o bucată din cămașa femeii și trăgea de zor de aceasta, făcând zgomot pentru a-i atenționa pe secund și pe căpitan.

Datorită eforturilor lui, negresa căzu cu lăzi cu tot, ceea ce făcu să se întețească lătrăturile sale, în timp ce negrii, privind prin deschizătura cabinei, râdeau neîncetat.

Când veni căpitanul, îl găsi pe Jerry agitându-și bucata de coadă, cu urechile lăsate pe spate, trăgând cu ardoare de hainele subțiri ale fetei. Se aștepta să fie lăudat, dar Van Horn îl chemă scurt la el. Atunci intui că respectiva creatură diferea de ceilalți și că nu trebuia tratată ca ei.

Ea se găsea într-o stare de spaimă cumplită, pe care puține ființe omenești o pot suporta. Van Horn o considera „aducătoare de necazuri" și ar fi vrut să se lipsească de ea, fără a-i dori însă pieirea, căci o salvase cumpărând-o în schimbul unui purcel gras.

La doisprezece ani, considerată o nătângă, bolnavă și fără valoare, urma să fie fiartă de către rude. Când a văzut-o prima oară căpitanul Van Horn, era în centrul unei procesiuni lugubre desfășurate pe malurile râului Balebuli.

Când a oprit cortegiul, a constatat că nu era o frumusețe. Descărnată de boală, râioasă, roasă ca o scoarță de pe țărm, avea picioarele și mâinile legate și era dusă, ca un porc, suspendată pe un băț susținut de doi oameni. Aceștia își propuseseră să o mănânce la cină. Știind că nu avea cum să i se facă milă de ea cuiva, nici nu țipa după ajutor. Doar spaima de care era cuprinsă i se citea în ochii bulbucați.

Căpitanul Van Horn află că oamenii aceia nu o considerau destul de gustoasă și că urmau să o bage legată în râu, ca să tremure și să se frăgezească.

Mai întâi, trebuiau să-i desfacă încheieturile, apoi să-i strivească oasele mari de la brațe și de la picioare. Nu era un rit, nu i se făcea vreo ofrandă unui zeu anume, ci era doar o problemă de gastronomie. Carnea vie, tratată în acel mod, devenea moale și putea fi savurată ca lumea. După două zile de

stat în apă, i-au spus sălbaticii căpitanului, tot ceea ce doreau urma să fie realizat. După aceea aveau să facă un foc mare şi să-şi cheme prietenii la masă.

După o jumătate de oră de negocieri, în timpul căreia Van Horn a încercat să demonstreze mediocritatea meniului, a reuşit să cumpere, în schimbul unui porc gras, biata victimă. Aceasta costa, în dolari, ceva peste două monede.

De atunci începuse seria de necazuri a căpitanului Van Horn. Nu ştia cum să se mai debaraseze de fată. Îi cunoştea prea bine pe indigenii din Malaita pentru a o lăsa printre ei undeva pe insulă. Şeful din Su'u, Ishikola, oferise o sută de nuci de cocos ca să o aibă. Un şef din junglă îi propusese doi pui de găină în schimbul ei. Aceasta avea loc pe plaja din Malu. Însă această ultimă ofertă fusese acompaniată de un hohot de râs ce marcase dispreţul bătrânului tâlhar pentru carnea tare a tinerei negrese.

Deoarece nu reuşise sa întâlnească vaporul misionarilor, Crucea Occidentală, la bordul căruia fata nu risca să fie mâncată, căpitanul Van Horn fu nevoit să o păstreze într-un colţ al navei până când urma să o urce pe vasul respectivilor călugări.

Dar tânăra negresă, lipsită în totalitate de inteligenţă, nu-l aprecia deloc pe salvatorul ei. Fusese schimbată pe un porc gras şi nu credea că destinul ei vrednic de plâns se modificase în vreun fel. Fusese carne pentru măcelărie şi asta rămăsese.

Cert, îşi schimbase stăpânul, dar omul acela, care comanda pe Arangi, se gândea probabil ce fel de mâncare să-şi gătească din ea. Trebuia numai să se îngraşe bine. De aceea vroia să-i dejoace planurile şi, când o forţa să mănânce, nu înghiţea mai mult decât îi trebuia ca să rămână în viaţă.

În consecinţă, fata trăise doar în junglă şi nu pusese piciorul în vreo barcă până ajunsese pe Arangi. De aceea, faptul că nava se balansa neîncetat pe ape o făcea să trăiască un coşmar fără sfârşit. În limbajul lor ciudat, cu o mie de dialecte, obişnuit printre negrii din acele insule nenumărate, toţi pasagerii o asigurau de soarta ce-i era rezervată.

– Pe cuvânt, îi spunea unul, în curând marele stăpân alb te va face kaii-kaii.

– Marele stăpân alb te va kaii-kaii, îi zicea altul. De asta se tot învârte pe aici.

Kaii-kaii însemna a mânca. Jerry ştia asta. A mânca nu exista în vocabularul său, ci numai kaii-kaii.

Ea însă nu răspundea la acele vorbe sarcastice. Niciodată nu vorbea, nici măcar cu căpitanul Van Horn.

Se lăsase aşadar seara, când căpitanul îl ducea pe Jerry pe punte, după ce căţelul descoperise negresa. De abia a sărit din braţele lui Van Horn şi a descoperit altceva nou: pământul. Nu-l vedea, dar îl simţea. Cu botul ridicat, mirosea vântul care îi aducea acel mesaj, iar flerul său îl descifra exact. Se simţea sarea de pe mal, putregaiul mlaştinilor, emanaţiile mirodeniilor specifice vegetaţiei tropicale şi chiar un vag, foarte vag rest de fum.

Vântul alizeu, care îl dusese pe Arangi până în apele din extremitatea Malaitei, încetă să mai sufle şi vasul avansa mult mai greu. Velele sale se dezumflară cu zgomot. Jerry, de această dată, nu mai privi pânza cea mare cu dispreţ şi ironie, aşa cum o făcuse. Dacă ar fi ştiut sigur că, în ciuda zgomotului puternic, vela n-ar fi constituit un pericol pentru el, s-ar fi liniştit şi n-ar mai fi ocolit-o pe la mare distanţă, aşa cum a făcut.

În timp ce Van Horn, profitând de acalmie, îşi instruia echipajul la tir şi manipularea armelor, folosind carabinele Lee-Enfield din rastelul de deasupra tambuchiului cu geamuri al cabinei principale, Jerry, pe neaşteptate, începu să se târască. Câinele sălbatic, aflat la trei picioare distanţă, era foarte atent asupra mişcărilor făcute de terier. Veghea scoţând mârâieli ameninţătoare. Multora le-ar fi fost teamă de acele mârâituri, dar nu şi lui Jerry. Când câinele sălbatic se refugie repede în ascunzătoarea sa dintre lăzi, terierul se aruncă asupra lui, dar îl rată de foarte puţin.

Căpitanul Van Horn, care aruncase peste bord bucăţi de lemn, sticle şi cutii goale, le ordonă celor opt oameni care-l aşteptau cu carabinele pregătite să tragă asupra ţintelor plutitoare.

Jerry, impresionat şi încântat de împuşcături, îşi exprimă bucuria amestecându-şi lătrăturile cu zgomotul făcut de arme. „Întorşii" stăteau pe punte ca să adune cartuşele goale, pe care ei puneau mare preţ şi pe care le aşezau, fierbinţi încă, în găurile din loburile urechilor lor.

Aveau mai multe asemenea orificii practicate în urechi, iar tuburile din cupru erau introduse doar în cele mai mici dintre acestea. În celelalte purtau lulele din lut, ramuri de tutun şi cutii de chibrituri. Orificiile erau uneori atât de largi, că permiteau introducerea unor cilindri din lemn sculptat având trei degete în diametru.

Căpitanul şi secundul aveau la centuri revolvere automate. Le-au scos în clipele acelea ca să tragă atât de repede şi de precis, că negrii din echipaj au rămas cu gurile căscate. De fapt, cei din echipaj nu se prea descurcau cu armele de foc, dar Van Horn, ca orice căpitan care naviga prin apropierea insulelor Solomon, ştia că indigenii din tufişuri şi cei de pe coastă ţinteau mult mai prost. Ştia, de asemenea, că putea conta pe sprijinul dat de cei din echipaj şi că aceştia nu vor întoarce niciodată armele împotriva căpitanului.

La început, revolverul lui Borckman îşi rată ţinta şi secundul fu certat de Van Horn că nu-şi păstrează arma curăţată şi bine unsă. Îl întrebă şi câte pahare băuse de se făcea că trăgea atât de prost.

Borekman dădu vina pe un uşor acces de febră şi Van Horn nu-şi mărturisi imediat scepticismul în această privinţă.

Abia puţin mai târziu, luându-l pe Jerry în braţe, stând la umbra velei brigantine, îi spuse câinelui la ureche:

– Necazul cu el, micuţul meu Jerry, e că tare-i mai place rachiul. Gott-fer-dang! Trebuie să fiu mereu atent în jur. Şi mai

pretinde că e vorba de febră! Nu-i adevărat, Jerry, e vorba de rachiu. Şnaps! E un marinar foarte bun atunci când e serios. După ce şi-a băut însă şnapsul, nu mai poţi face nimic cu el. Jerry, lăbuţele tale abia au început să păşească prin viaţă. De aceea, crede-mă: evită cu orice preţ şnapsul. Ascultă-l pe tătucul tău şi rămâi întotdeauna serios!

Apoi, lăsându-l pe Jerry, care se pregătea să sară pe câinele de tufiş, căpitanul coborî în cabină ca să bea din acelaşi rachiu din care puţin înainte se delectase Borckman.

Atacarea câinelui sălbatic devenise o joacă, mai ales pentru Jerry, care pornea la luptă cu inima deschisă şi fără supărare. Îşi dădea seama perfect de superioritatea sa. În regatul câinilor, Jerry era stăpânul, cel puţin pe puntea lui Arangi. Adversarul său era un mizerabil ce nu îndrăznea să-şi părăsească ascunzătoarea, faţă de terier, care domina puntea. Chiar când Jerry nu era lângă el, câinele sălbatic se temea de adversarul său, care era rapid şi nu se sinchisea de mârâiturile ameninţătoare.

Ceva mai târziu, Jerry, care se plimba pe punte, după ce îi mai trăsese o bătaie câinelui sălbatic, îl găsi pe căpitan stând jos, cu genunchii apropiaţi de gură.

Privea neatent în faţa sa şi terierul irlandez, din prietenie, veni să-l miroasă pe picioare. Van Horn nu-l băgă însă în seamă şi continua să fixeze un punct în depărtare, fără a-şi da seama de prezenţa câinelui.

Jerry îşi puse atunci capul pe genunchiul stăpânului său şi îl privi lung, tandru. De această dată, Van Horn îl văzu şi se bucură, dar nu se mişcă. Jerry încercă atunci altceva. Palma stăpânului său atârna, pe jumătate deschisă, pe lângă trup, în timp ce antebraţul i se sprijinea de genunchi. Câinele îşi furişă botul în palma lui Van Horn. Rămase apoi nemişcat. Dacă ar fi stat altfel, ar fi văzut că, pentru o clipă, căpitanul n-a mai privit către mare, ci spre el. Jerry nu a văzut însă aceasta. Rămase nemişcat câteva clipe, apoi trase cu zgomot aer pe nas.

De această dată, Van Horn nu mai rezistă și începu să râdă zgomotos. Jerry își mișcă urechile și îl privi foarte afectuos. Pentru el, zâmbetul zeului însemna o adevărată rază de soare. Râsul comandantului îl făcu să-și miște și bucata de coadă. Mâna, pe jumătate deschisă, se închise, prinzând o parte din capul și din gura câinelui, apoi începu să-l scuture în față și în spate, astfel că fu nevoit să se miște cu toate cele patru labe.

Pentru el era o adevărată bucurie, fiindcă știa că, deși căpitanul îl scutura destul de tare, în gestul acestuia nu exista nici furie, nici vreun pericol. Era doar un joc, așa cum obișnuia să facă cu Michael. Se mai jucase uneori în același fel și cu Biddy, atacând-o în glumă. Uneori chiar domnul Haggin făcea aceleași mișcări simulând că îl bate.

Cum comandantul începu să-l scuture mai tare, Jerry scoase o mârâitură feroce, care creștea în intensitate o dată cu amplitudinea mișcărilor. Era însă doar în joacă. Se zbătea, voia să-și scoată botul din prinsoare și se făcea că mușcă.

Când comandantul, cu un brânci, îi dădu drumul împingându-l la o anumită distanță de el, cățelul reveni la atac arătându-și colții și mârâind. Fu prins iar și balansat. Jocul continua, mai intens. O dată, Jerry fu mai iute și scăpă din mâna lui Van Horn. Apoi îl prinse de încheietură. Nu strânse însă din colți, ca să-l muște. Presă doar puțin pielea, ca să nu-i facă rău.

Jocul se încinse mai tare și Jerry începu să uite că era doar o glumă. Ferocitatea, pe care la început doar o simula, deveni reală și când revenea în atac, după ce fusese respins, scotea un lătrat furios. Dându-și seama de aceste lucruri, Van Horn întinse spre el mâna deschisă larg, un gest de pace vechi de când lumea. Îl chemă în același timp pe nume. Tonul său sugera un avertisment, un reproș și o ofertă de prietenie.

Jerry înțelese imediat și redeveni el însuși. Își ceru iertare. Câinele, care, cu o clipă în urmă venea la atac cu gura deschisă, deveni pe loc un animal blând și supus, care sărută mâna ce i se întindea dând pe deasupra acesteia cu limba lui roz. După o clipă

era în braţele lui Van Horn, cu botul lângă obrazul lui, pe care-l lingea cu multă afecţiune. Îi făcea o adevărată declaraţie!

– Gott-fer-dang! exclamă căpitanul. Eşti numai muşchi şi nervi, dar ai o inimă de aur, Gott-fer-dang! Jerry, eşti un căţel dat naibii şi nici un terier din lume nu te-ar putea egala. Inima ta e generoasă, băiete. Iubeşte-mă, căci voi avea grijă de tine şi te voi iubi toată viaţa!

Căpitanul care comanda nava Arangi, îmbrăcat doar într-o cămaşă lungă şi grosolană din bumbac şi un pantalon scurt, care transporta canibalii la bordul vasului său şi care, chiar şi atunci când dormea ţinea pistolul automat la centură, Van Horn, pe capul căruia se puseseră premii în satele din junglă şi în cele de pe coastă şi care era considerat cel mai dur patron din insulele Solomon, unde supravieţuiesc doar cei mai răi şi mai violenţi oameni, simţi deodată că ochii îi sunt înlăcrimaţi, îngreunându-i vederea, şi-l strânse la piept pe căţelul său faţă de care nu-şi putea înăbuşi dragostea şi tandreţea.

CAPITOLUL V

CÂINE LA APĂ!

Noaptea scurtă de la tropice învăluise vasul Arangi care plutea pe valuri în vecinătatea insulei Malaita. Vântul alizeu din sud-est se oprise, iar vremea se schimbase. O vijelie ușoară se desfășura în zonă. Pe punte, expuși intemperiilor, cei care se ocupau cu fierberea mâncărurilor abia se descurcau. Negrii întorși de la muncă se refugiaseră în cală.

Primul cart, de la ora opt la miezul nopții, revenise secundului. Căpitanul Van Horn, gonit de ploaie, coborâse în mica lui cabină cu Jerry sub braț. Cățelul era obosit de numeroasele incidente din ziua aceea, cea mai bogată în evenimente din toată viața lui de până atunci. Adormi apoi, mârâind și agitându-și lăbuțele în timpul somnului, iar căpitanul nu se putu stăpâni să-l mai privească o dată înainte de a stinge lampa.

Jerry dormi atât de adânc, încât nu băgă de seamă plecarea stăpânului său. Acesta ieși, transpirat, ducându-și perna și pătura pe punte, unde spera să găsească un loc aerisit. Ploaia încetase,

dar nici vântul nu mai sufla și de aceea cabina cea mică devenise o încăpere cu aer greu, umed și aproape imposibil de respirat.

Cățelul se trezi când se simți gâdilat, pe partea sensibilă și descoperită a labei sale, de mersul unui gândac uriaș, lung de trei degete, care se plimba pe acolo. Și-a scuturat laba și a privit mirat insecta care, în loc să fugă grăbită, abia se îndepărta. A văzut-o apoi alăturându-se altor gândaci, la fel de mari. Niciodată Jerry nu văzuse în același timp atâția gândaci uriași. Ieșeau de peste tot și coborau pe pereții subțiri ca să se alăture altora ca ei, pe dușumea.

Jerry înțelese că întreceau măsura și se hotărî să pună lucrurile la punct. Niciodată domnul Haggin, Derby sau Bob nu toleraseră gândacii și legea lor trebuia respectată. Insectele acelea sunt un dușman continuu pentru oamenii aflați la tropice.

Cățelul sări asupra primului venit. Vru să strivească insecta sub labe, dar aceasta făcu un lucru absolut neașteptat: își deschise aripile și zbură. Ca la un semn, toate celelalte făcură la fel, umplând încăperea și bâzâind monoton.

Jerry sări, încercând să agațe în aer mulțimea înaripată și să o răpună cu labele. Din când în când reușea să distrugă câte o insectă, dar lupta încetă numai după ce gândacii, ascultând parcă de o poruncă misterioasă, dispărură brusc în crăpăturile din pereți.

Rămas stăpân, Jerry se întreba:

– Unde este comandantul?

Văzuse că nu era în cabină, dar se îndreptă către culcușul acestuia și începu să miroasă cu atenție peste tot, luându-i urma. În cursul acelor manevre, bucățica de coadă i se agita neîncetat.

Unde era deci comandantul? Întrebarea îi persista în gând, ca unui om. De asemenea, preceda acțiunea. Ușa rămăsese deschisă. Jerry trecu în cabina unde negrii dormeau gemând, sforăind sau suspinând. Ei formau o masă compactă de trupuri, întinse pe dușumea sau pe banchete, astfel că trebuia să pășească peste ei.

Și nu era zeul alb care să-l apere! Își dădu seama de acel lucru fără a simți vreo strângere de inimă.

Asigurându-se că Van Horn nu se găsea în cabina cea mare, cățelul se îndreptă către scara ce ducea pe punte. Își aminti însă de infirmerie. Se duse acolo și o mirosi pe negresa adormită care credea că Van Horn o va mânca atunci când va fi destul de grasă.

Reveni apoi la scară și privi în sus așteptând o clipă în speranța că o să vină căpitanul să-l caute. De bună seamă că trecuse pe acolo. Jerry era sigur de lucrul acela, din două motive: era singurul drum către punte și mirosul lui nu-l înșela. La început urcă fără probleme, dar apoi Arangi avu o mișcare intensă de ruliu care-l trimise pe câine la podea. Doi sau trei negri se treziră și observară eforturile, în timp ce pregăteau și amestecau clei cu niște crengi acoperite de frunze verzi și mari.

Jerry mai încercă de două ori să urce pe scara strâmtă și foarte dreaptă, dar căzu, spre bucuria negrilor. Unul dintre aceștia îi trezi pe toți cei din jurul său. La a patra încercare, cățelul urcă până la mijlocul scării, apoi fu aruncat la podea, pe o parte. Hohotele crescură în intensitate. Se ridică, își zbârli părul și mârâi furios, exprimându-și astfel disprețul față de acele bipede inferioare a căror singură rațiune de a fi consta în a asculta ordinele date de zeii albi.

Fără a se lăsa intimidat de eșecurile de până atunci, cățelul se agăță iar de scară. De această dată, Arangi se mișcă mai puțin, ceea ce îi permise să ajungă sus. Labele sale din față se așezară pe deschizătura ce dădea pe punte. Urmă o mișcare de ruliu rapidă a navei. Terierul irlandez se agăță cu labele cu toate forțele și izbuti să sară pe punte.

În fața unui tambuchi, câțiva oameni din echipaj stăteau în jurul lui Lerumie. Îi recunoscu pe rând, trecând mândru pe lângă Lerumie, pe care-l amenință cu un mârâit. În partea din spate a navei, îl văzu pe un negru care ținea roata cârmei și în apropierea acestuia pe secundul care era de cart.

Acesta din urmă îi vorbi şi se aplecă să-l mângâie. În clipele acelea, terierul simţi mirosul căpitanului, care se afla prin apropiere. Mişcă din coadă într-un fel anume, ca să se scuze faţă de Borckman, apoi plecă în direcţia din care simţise mirosul. Îl găsi pe stăpânul său cufundat în somn, culcat pe spate şi atât de bine acoperit cu pătura, încât i se vedea numai capul.

Jerry începu să-l miroasă vesel, agitându-şi bucăţica de coadă ca să-şi exprime satisfacţia. Dar stăpânul său nu se trezi şi burniţa uşoară care se porni îl determină pe Jerry să se culce, făcându-se colac, între capul şi umărul celui adormit. Acest lucru îl trezi pe căpitan, care murmură, cu vocea stinsă:

– Jerry.

Căţelul îi răspunse atingându-i obrazul cu botul său umed şi rece. Van Horn îşi reluă somnul, dar câinele nu adormi. Cu botul, ridică pătura şi se furişă sub aceasta. Mişcările lui îl treziră pe Van Horn, care-l ajută să se instaleze.

Terierul nu era însă mulţumit. Se agită să-şi găsească locul şi nu se linişti până ce nu ajunse în braţele căpitanului. Îşi puse capul pe umărul său. După aceea, scoţând un oftat de uşurare, adormi, la rândul său.

De mai multe ori, căpitanul se trezi datorită zgomotului pe care-l făceau oamenii din echipaj în vreme ce manevrau velele şi, de fiecare dată, amintindu-şi de Jerry, îl strânse cu dragoste la piept. Prin somn, căţelul îi răspundea ghemuindu-se şi mai aproape de el.

Desigur, terierul era de o inteligenţă ieşită din comun. Totuşi, avea anumite limite şi nu avea de unde să ştie efectul pe care-l provoca asupra lui Van Horn contactul cu blana lui moale şi călduroasă. Căpitanul, amintindu-şi de trecutul îndepărtat, se gândea la epoca în care o ţinea în braţe pe micuţa lui fiică.

Amintirea deveni atât de vie, că se trezi, iar imaginile ce-i bântuiau creierul apărură în faţa lui. Nimeni, nici un alb din insulele Solomon, nu cunoştea acele imagini ce-l urmăreau în vis

și-i tulburau bătrâneţile. De altfel, făcuse un efort zadarnic să vină până în acel arhipelag din ocean ca să scape de ele.

Contactul cu blana caldă a cățelului pe care-l strângea în brațe îi amintise deci de fetița lui, de mama ei, de micuța lor locuință din Harlem. Interiorul era modest, dar domnea atâta fericire acolo, încât părea un colț de cer.

Reveni la părul blond și lins al copilului, care aducea atât de mult cu buclele aurii ale mamei sale. Deși încerca să alunge imaginile acelea, nu se putu opri să nu o revadă pe cea din urmă, îngrozitoare!

Își aminti totul! Accidentul de tramvai și echipa care lucra sub ordinele sale. Se întreba ce se întâmplase cu Clancey, mâna lui dreaptă. Ah! În ziua aceea lungă în care venise ca să-l caute pe la trei dimineața pentru a degaja o mașină ce intrase în fațada unui magazin și pe care trebuiau să o pună pe roți. Au muncit întreaga zi la reparații și s-au întors la hangar pe la nouă seara, când a venit un nou apel.

– Bun, i-a zis Clancey, care locuia în același cartier ca și el. Nu e departe de noi. De îndată ce terminăm, putem să-i lăsăm pe cei din marginea orașului să ducă mașina la garaj și noi rămânem la casele noastre.

– Sper să nu dureze mult, i-a răspuns.

– Ce s-a întâmplat de fapt? l-a întrebat Billy Jaffers, un om din echipă.

– Cineva a fost strivit de o mașină și nu a putut fi scos de acolo.

Își aminti apoi diverse amănunte din timpul drumului, glumele lui Clancey, aluziile lui despre Jaffers...

Ajunseră apoi la șirul de tramvaie oprite, la mulțimea de acolo, la polițiștii ce încercau să îndepărteze lumea. Două ambulanțe așteptau. Un polițist tânăr, palid la față, abia putu să le șoptească:

– E îngrozitor! Nu poți să te uiți. Sunt două femei sub tramvai. N-am reușit să le scoatem. Am încercat... Cred că una dintre ele mai trăiește...

Dar el, omul nepăsător și puternic, obișnuit cu asemenea drame, obosit de munca de peste zi, nu se gândise nici o clipă la tragedia care-l aștepta, ci îi răspunse vesel și încrezător în sine că nu va dura mult și le vor scoate de acolo.

Își aminti încă o dată clipa când își aprinse lanterna... Atunci i-a apărut în fața ochilor îngrozitoarea imagine a celor două coșițe blonde pe care le cunoștea atât de bine!

– Zici că mai trăiește una dintre ele? îl întrebase el pe polițist în vreme ce-și aprindea lanterna.

Sunetul propriilor lui cuvinte nu i se stinsese în urechi.

– Au murit amândouă, răspunsese tot el, după ce le privise o clipă. Clancey, plasează trei leviere în jurul lor, apoi vino cu cel de-al patrulea să-l fixăm în extremitatea opusă.

În prezent se afla la bordul navei, stătea pe spate și privea singura stea vizibilă, pe care mișcarea vasului o făcea să apară și să dispară printre pânzele de pâclă. Vechea suferință îi ardea pieptul. Gura și ochii îi erau dureros de uscați... Știa ceea ce lumea ignora, anume motivul pentru care se găsea prin insulele Solomon, căpitan al acelui yaht din lemn de tec cu numele Arangi, făcând trafic cu negri, riscându-și viața și bând whisky de multe ori peste măsură.

După ce a revăzut toate acele imagini îngrozitoare, căpitanul a adormit iar, mulțumit că-l simțea, când și când, pe Jerry pe umărul său. O dată chiar, când cățelul visa ceva legat de coasta Meringe, de domnul Haggin, Biddy, Terrence și Michael, lăsă ca să-i scape un geamăt slab, Van Horn se dezmetici suficient din somnul său pentru a-și mângâia prietenul și a-i șopti pe un ton amenințător:

– Dacă vreodată un negru îndrăznește să se atingă de tine...

La miezul nopții, când veni secundul să-l trezească, făcu instinctiv două lucruri de îndată ce deschise ochii: primul fu să-și ducă mâna la revolverul de la centură, al doilea să murmure:

– Dacă vreun negru îndrăznește să-l atingă pe câinele ăsta...

– Iată vârful Kopo, îi zise Borckman în vreme ce cei doi oameni priveau, în direcția vântului, mirajul pământului. N-am parcurs mai mult de zece mile și nimic nu anunță o vreme stabilă.

– Pe acolo plouă, spuse Van Horn, arătându-i norii care se îngrămădeau, obstrucționând pentru o clipă strălucirea stelelor.

Secundul abia reuși să facă rost de o cuvertură și să o instaleze pe punte, că briza se porni brusc dinspre pământ, împingându-l în larg pe Arangi cu o viteză de nouă noduri. Jerry încercă un timp să facă de cart cu comandantul, dar curând se culcă și adormi pe punte.

Van Horn îl trezi și îl aranjă cu grijă sub pătură. Terierul adormi iar. Dar, când stăpânul său începu să umble pe punte în lung și-n lat, Jerry se ridică pentru a se învârti în jurul lui. Îi trebuiră cel puțin cinci minute ca să înțeleagă că locul său era sub pătură.

Pe la patru dimineața, secundul reluă serviciul.

– Am avansat cu treizeci de mile, îi zise Van Horn, dar în prezent suntem din nou amenințați. Fiți atenți asupra vijeliei ce vine dinspre uscat. Mai bine să coborâm vergile pe punte.

Jerry se agita când comandantul se întoarse și se băgă sub pătură. Apoi, potrivit obiceiului său, i se culcă pe braț și, după ce trase aer cu zgomot, îi linse mâna cu limba lui mică, iar Van Horn îl strânse afectuos, lipindu-și obrazul de el, adormiră.

După o jumătate de oră se putea crede că se apropia sfârșitul lumii. Jerry fu trezit de o mișcare bruscă a comandantului, care-l îmbrânci cât colo, odată cu pătura. Puntea vasului Arangi se legăna foarte tare și Jerry se rostogoli prin întuneric. Fiecare frânghie, fiecare catarg erau întinse la maximum, datorită furtunii violente.

– Coborâți verga mare! Repede! strigă Van Horn.

Se auzi scârțâitul pânzei mari, în timp ce căpitanul ajuta chiar el la manevră.

În vreme ce toate zgomotele acelea, amestecate cu strigătele oamenilor din echipaj și cu ordinele date de Borckman, ajungeau la urechile sale, Jerry continua să lunece pe puntea înclinată. Nu se lovi însă de bastingaj. Apa călduță a oceanului, care pătrunse pe punte ca un flux ușor fosforescent, îl acoperi, trăgându-l printre corzi. Frânghiile aproape îl împiedicau să lupte cu valurile.

Nu se lăsă însă și înotă cu disperare, nu pentru a-și salva viața cât pentru a răspunde la întrebarea ce-l obseda:

– Unde este comandantul?

Nu se gândea decât la cum putea să-l salveze. Nu încerca decât să salveze ființa la care ținea atât de mult. La fel cum, într-o catastrofă, mama vrea să fie aproape de copilul ei, la fel terierul, în cursul cataclismului, ardea de nerăbdare să-și revadă stăpânul.

Furtuna încetă la fel de brusc precum începuse. Arangi, după o ultimă zdruncinătură, își restabili echilibrul. Jerry eșuase pe o scândură, la tribord. De acolo sări pe punte, lângă comandant, care stătea în picioare, crăcănat, ținând încă în mână o bucată de frânghie de la pânza cea mare și zicea:

– Gott-fer-dang! S-au terminat și vântul și ploaia!

Simțind nasul rece al cățelului pe la picioarele sale, mirosindu-l vesel, se aplecă să-l mângâie. Nu-l vedea prin întuneric, dar îl simțea lângă el și îi bănuia mișcarea vie a bucății de coadă.

Un mare număr de negri, speriați, urcaseră pe punte venind din cabina cea mare. Vocile lor plângărețe aminteau de ciripitul unor vrăbii înfometate și înfrigurate. Borckman veni lângă Van Horn și amândoi, îngânduraţi, încercară să pătrundă cu privirea tenebrele. Își încordau auzul ca să surprindă cel mai neînsemnat zgomot.

– De ce nu plouă? se întrebă Borckman. Întotdeauna, vântul e urmat de ploaie...

Van Horn nu-i răspunse.

Nervozitatea celor doi oameni nu-i scăpă lui Jerry, care era, şi el, destul de agitat. Îşi lipi boticul de piciorul comandantului şi îl linse. Simţi gustul apei sărate de mare.

Van Horn se aplecă brusc şi îl luă repede pe Jerry, apoi îl puse sub pătură. Îngrămădi doi saci în jurul lui. Apoi legă cuvertura cu un capăt de sfoară, astfel că terierul stătea ca într-un sac.

Abia termină, că vela brigantină începu să se zbată deasupra capului său. Pânzele superioare se umflară cu zgomot şi cea mare, cu toată libertatea pe care i-o crease Van Horn prin coborârea barei platanului, se bombă într-o mişcare neaşteptată ce zgudui întreaga navă. Arangi se aplecă periculos către babord. Această a doua rafală, care venea din direcţie opusă, era mai violentă decât prima.

Jerry îl auzi pe comandant strigându-i diverse ordine secundului şi oamenilor din echipaj. Apoi, deodată, Van Horn fu luat pe sus de o avalanşă a negrilor care se urcaseră pe punte de la prima furtună. Acea masă confuză alunecase datorită punţii ce se ridicase brusc spre verticală şi ajunse până în firele de protecţie ce mărgineau partea aflată la suprafaţă a vasului.

Jerry fusese aşa de bine instalat în culcuş de către căpitan, încât nu se mişcă din loc. Nu mai auzea însă vocea stăpânului său. După un moment auzi însă înjurăturile pe care le rostea dintre firele unde se înţepenise. Jerry mârâi puternic şi începu să se zbată ca să iasă din sac. Stăpânul său păţise ceva rău. Bănuia acest lucru. Nu ştia mai mult, iar în haosul acela nu se putea gândi la nimic.

Încetă să facă zgomot ca să asculte iar, cu atenţie. Velele se izbeau cu furie, însoţite de ţipăte şi strigăte. Înţelese că se petrecea o nenorocire, datorită manevrei ce fusese întreruptă.

Vacarmul creştea continuu în intensitate. Începu să urle până când o mână pipăi pătura lui. Tăcu şi mirosi. Nu, nu era a comandantului. Mirosi din nou şi îl recunoscu pe Lerumie, negrul pe care îl speriase mama lui, Biddy, acel care, mai recent, îl lovise cu piciorul şi, cu o săptămână în urmă, îl lovise pe Terrence cu o piatră.

Sfoara care ţinea fixată pătura fu desfăcută de o mână care pipăi în interior. Jerry, supărat, mârâi furios. Era doar câinele unui zeu alb, deci tabu pentru orice negru. Ştia, din fragedă copilărie, că un negru nu avea dreptul să se atingă de câinele unui zeu alb. Şi totuşi Lerumie, în clipele acelea când lumea se sfărâma în jurul lor, încerca să-l atingă!

Când negrul îl atinse cu degetele, Jerry îl apucă de mână cu colţii săi ascuţiţi. Folosindu-şi cealaltă mână, Lerumie îi descleştă maxilarul cu asemenea putere, că fu nevoit să dea drumul degetelor.

Terierul irlandez plănuise să se lupte cu furie, dar fu luat de gât, strangulat pe jumătate şi aruncat în sus. Nu mai atinse puntea. Căzu în mare, se scufundă în valuri şi reveni la suprafaţă după ce înghiţi o cantitate serioasă de apă sărată. Se sufoca, dar înota fără oprire. Înotul acela nu-l mai practicase niciodată, mişcările salvatoare îi veniseră din senin, deodată. Aşa cum respira de la sine, în mod natural, la fel lupta în clipele acelea cu valurile.

În jurul său vântul făcea ravagii. Spuma ridicată de furtună îi umpluse gura, nările, îi biciuise ochii şi îl orbea. În eforturile pe care le făcea pentru a putea respira îşi ridică botul, sperând că astfel îl va feri de fierberea valurilor.

Datorită faptului că nu reuşi să-şi păstreze poziţia orizontală, nu se mai ţinu la suprafaţă prin bătaia labelor şi începu să se scufunde încet. Urcă iar la suprafaţă, după ce înghiţi destulă apă, dar, în continuare, se întinse orizontal şi înotă aşa cum era normal.

În negură şi vânt, auzea plescăitul velei mari, pe jumătate coborâtă, strigătele ascuţite ale echipajului, o înjurătură a lui Borckman şi, dominând totul, vocea căpitanului, strigând:

– Apăsaţi vela! Tare, mai tare! Trageţi în sus! Repede! Repede!

CAPITOLUL VI

SALVAREA

Auzind glasul comandantului, Jerry, care se lupta cu marea furtunoasă, își manifestă printr-un urlet prelung dragostea pentru noul său zeu. Dar sunetul făcut de el se stinse pe măsură ce Arangi se îndepărta. Atunci, în tăcerea nopții, aflat la discreția vechii lui adversare, marea, cățelul începu să mârâie plângăreț, ca un copil pierdut.

O intuiție vagă îi releva propria lui slăbiciune în fața dușmanului necruțător, oceanul, rece și crud, care-l condamnase, în întuneric, la moarte. Și totuși, în ceea ce-l privea, nu înțelegea ce e moartea. El, care nu știa nimic despre timpul când nu existase, nu-l putea concepe nici pe cel când nu va mai fi.

Însă pericolul misterios îl bântuia, dându-i câte un avertisment la fiecare mișcare nervoasă, la fiecare reflex cerebral, toate acelea constituindu-se în senzațiile ce precedau ultima catastrofă. Fără a o înțelege, simțea moartea, după cum oamenii știu ceea ce aceasta reprezintă.

Cum luptă un om pradă unui coşmar, aşa se lupta Jerry cu imensa întindere de apă sărată. Gemea şi plângea, biet cățel pierdut, ce văzuse lumina zilei doar cu şase luni în urmă, când se trezise într-o lume cu atâtea bucurii şi suferințe.

*

La bordul lui Arangi, care se liniştise de îndată ce vela mare fusese coborâtă de tot de pe catarg, Van Horn şi Borckman se apropiară unul de altul prin întuneric. Vântul slăbise, ploaia începuse să cadă.

– O furtună dublă, vorbi Van Horn. Am fost luați de vânturi şi dinspre babord şi dinspre tribord.

– Probabil că s-a rupt în două cu puțin timp înainte de a ajunge la noi, îi zise secundul.

– Şi a păstrat ploaia pentru cel de-al doilea atac, completă Van Horn, înjurând.

– Ohe! strigă el. Omule de la cârmă, ce se întâmplă?

Vasul se mişcă brusc. Vela brigantină fusese strânsă. Cea din spate se dezumflase, iar cea din față preluase vântul ce sufla din partea opusă. Aceste manevre aveau ca scop să-l readucă pe Arangi pe traseul pe care-l parcurgea înainte de a fi surprins de furtună. Aşa se făcu că se apropie de Jerry, care se lupta cu apele. Eroarea unui timonier negru aplecă balanța destinului în favoarea cățelului.

După ce restabili direcția vasului, Van Horn însărcină pe Borckman să aranjeze frânghiile ce acopereau puntea. Chiar el se duse, prin ploaie, să repare palanul pe care-l tăiase. Aversa, care scăzuse în intensitate, cădea cu un zgomot mai mic. Urechea lui fu atrasă de un sunet ce venea dinspre mare. Se opri din lucru ca să asculte mai bine şi atunci recunoscu urletele lui Jerry. Trăsări, ca electrocutat.

– Cățelul a căzut în mare! îi strigă el lui Borckman. Trebuie să virăm!

Se repezi chiar el spre cârmă, îmbrâncind un grup de negri ce-i stătea în cale.

– Hei ! Acolo! comandă el. Strângeţi brigantina!

O privire rapidă aruncată asupra valurilor îl orientă spre partea de unde se auzea cățelul.

– Cârma spre tribord! Toată! îi strigă timonierului.

Alergă apoi chiar el acolo, luă roata şi o învârti, repetând: est-nord-est".

Ascultă apoi în zadar ca să mai surprindă vreun geamăt de-al lui Jerry. Nu stătu mult aşa. În ciuda faptului că Arangi virase, îşi dădu seama că vântul şi deriva puteau să îndepărteze vasul de micul animal. Îi strigă lui Borckman să pregătească baleniera, în timp ce el însuşi cobora în fugă să-şi caute lanterna şi o busolă portativă.

Fiindcă Arangi era de dimensiuni reduse, baleniera lui se afla în partea din spate, unde era prinsă cu cabluri duble. Până o aduse Borckman la pupa, Van Horn se întorsese.

Trecu peste firele de protecţie de pe marginea punţii, ajutându-i apoi şi pe ceilalţi oameni ce urmau să vină cu el. Se urcă ultimul în şalupă, după ce dădu toate ordinele necesare echipajului pentru a se descurca în timpul cât avea să lipsească. Apoi şalupa se desprinse de vas.

– Aprindeţi o lumină mobilă pe punte, Borckman! Continuaţi să viraţi. Nu ridicaţi pânza cea mare. Curăţaţi puntea şi fixaţi palanul de siguranţă la catargul principal. Se aşeză apoi la cârmă şi începu să-şi îndemne la muncă vâslaşii. În timp ce conducea ambarcaţiunea, Van Horn nu uita să se uite la busolă pentru a se orienta către est-nord-est. Îşi aminti că busola aceea devia cu două grade faţă de cea de pe Arangi şi luă măsuri în consecinţă.

Din când în când le ordona vâslaşilor să se oprească şi asculta cu mare atenţie. Apoi îl chema pe Jerry. Făcură ocoluri, cercuri, înaintară, veniră înapoi, merseră în direcţia vântului, apoi

împotriva lui, străbătând regiunea unde, după calculele căpitanului, trebuia să se afle Jerry.

– Voi, le zise el vâslaşilor, ascultaţi-mă bine! Cel care va auzi câinele meu, va căpăta cinci lungimi de braţ de pânză şi zece pachete de tutun.

*

Jerry era într-o situaţie destul de proastă. Nefiind obişnuit să înoate şi sufocat de apa care-i intra în gură, începea să-şi piardă luciditatea atunci când zări lumina lanternei lui Van Horn.

Nu-şi dădu seama însă că era ceva legat de venirea stăpânului său şi nu-i acordă mai multă atenţie decât primelor stele ce se iveau pe bolta cerească.

Nu ştia ce putea fi, o stea sau altceva, de aceea continuă să geamă şi să înghită apă sărată. Dar, când recunoscu glasul stăpânului său, deveni nebun de bucurie. Încercă să se ridice prin întuneric şi să-şi pună labele din faţă pe stăpânu său, aşa cum obişnuia când Van Horn se afla în apropierea lui. Rezultatul fu dezastruos. Neîntâlnind în faţa lui decât gol, dezechilibrat faţă de poziţia orizontală, se cufundă în apă, apoi reapăru la suprafaţă, sufocat.

Acest lucru dură cam un minut, timp în care nu putu să răspundă la apelurile lui Van Horn. Dar, de îndată ce fu în stare, scoase un schelălăit de bucurie. Stăpânul venea să-l salveze din apa aceea sărată care îl orbea şi îi ardea gâtul. Stăpânul său era într-adevăr un zeu, un zeu ce putea să-l smulgă din ghearele morţii.

Auzi puţin mai târziu, zgomotul ritmat al vâslelor şi bucuria pe care şi-o manifesta Van Horn după ce schelălăitul ajunsese până la el. Căpitanul îşi îndemna oamenii să tragă mai repede la rame.

– Curaj, bătrânul meu Jerry! Haideţi odată, voi, vâslaşilor! Venim, băiete, venim. Ţine-te bine, suntem aproape. Aşteaptă-ne, căţelule, te căutăm. Uşor, uşor...

Deodată, Jerry zări şalupa care rătăcea prin întunericul din jur, deplasându-se destul de confuz. Fu orbit de raza luminoasă a lanternei care-i pătrunse în ochi şi, în timp ce lătra de bucurie, simţi şi recunoscu mâna stăpânului său ce-l apucă de blana de pe gât şi îl ridică în aer.

Ajunse, dezgustat şi ud, pe pieptul lui Van Horn, care era umed din cauza ploii. Coada lui scurtă se agita nebuneşte, corpul îi tremura în braţele care-l ţineau şi limba i se mişca, veselă, pe bărbia, nasul, obrajii comandantului. Acesta nu se gândea că şi el era ud leoarcă, nici că manifesta primele simptome ale malariei periodice, care se datorează umidităţii şi supraexcitării nervoase. Nu ştia decât un lucru, că darul primit în ajun, căţelul său, fusese regăsit şi era întreg, sănătos, la el în braţe.

Când vâslaşii îşi reluară munca, trecu la cârmă cu o mână, astfel ca să-l poată ţine pe Jerry cu cealaltă.

– Golanule! îi repeta el. Micul meu golan!

Jerry îi răspundea lingându-l, plângând şi gemând, aşa cum fac doar copiii pierduţi atunci când sunt regăsiţi. Şi el tremura foarte tare, dar nu de frig, ci datorită emoţiilor pe care le încerca.

Întors la bord, Van Horn îi spuse secundului:

– Câinele n-a sărit peste bord. N-a fost luat nici de un val, căci îl prinsesem bine într-o pătură, fixată cu o frânghie.

Trecu în mijlocul oamenilor din echipaj şi al celor „întorşi". Îşi fixă lanterna asupra păturii ce rămăsese acolo unde o aşezase el.

– Iată dovada! Sfoara e tăiată. Nodul nici măcar nu a fost desfăcut. Cine a făcut asta?

Îşi plimbă lumina peste feţele celor care îl înconjurau şi atâta furie se citea în privirea lui că toţi ochii se lăsară în jos sau priviră în altă parte.

– Dacă Jerry ar putea vorbi! zise el. Doar așa aș afla cine a făcut asta. Apoi se aplecă brusc spre Jerry, care se strângea la picioarele lui.

– Tu-l cunoști, Jerry, îl știi pe negrul acela ticălos!

Imediat, cățelul, supraexcitat, începu să se agite, lătrând puternic.

– Cred că ai putea într-adevăr să mi-l arăți, zise Van Horn, apropiindu-se de secund. Vino, Jerry, caută-l, prinde-l. Unde e, Jerry? Caută, caută!

Terierul înțelese că Van Horn căuta ceva. Ar fi vrut să găsească ce dorea comandantul și ardea de dorința de a-l servi. Binevoitor, se agita, se mișca, din ce în ce mai excitat de îndemnurile olandezului. Apoi prin minte îi trecu un gând și o rupse la fugă. Negrii, care stăteau strânși în cerc, se dădură la o parte ca să-i facă loc să treacă. El se îndreptă către tribord, unde se aflau depozitate vechile lăzi. Își băgă nasul printr-o deschizătură unde se ascundea câinele sălbatic și mirosi. Se afla acolo. Nu doar că îl simți, ci îi auzi mârâitul amenințător.

Ridică ochii către comandant ca să afle. Acel lucru îl dorea? Trebuia să-l urmărească pe câinele de tufiș? Stăpânul său însă începu să râdă și își agită mâna ca să-i arate că aștepta altceva de la el, deci urma să caute în altă parte.

Plecă, mirosind locurile unde experiența îi arăta că se aflau gândacii și șobolanii. Își dădu seama că Van Horn voia altceva. Sufletul lui ardea de dorința de a face bine și, fără intenție precisă, începu să miroasă pe la picioarele negrilor.

Încurajările și îndemnurile stăpânului său crescură în intensitate. Asta era! Trebuia să-i identifice pe negrii din echipaj și pe cei care erau transportați la ei acasă după picioare! Începu repede să facă lucrul acela, până când ajunse în apropierea lui Lerumie.

Într-o clipă, uită că Van Horn voia ceva de la el. Își aminti doar că Lerumie pusese mâna pe el și îl aruncase în mare.

Cu un urlet furios, sări cu colții descoperiți vederii, cu părul zbârlit. Lerumie o luă la fugă de-a lungul punții și Jerry porni de îndată după el, spre distracția negrilor. De mai multe ori, urmărindu-l în jurul punții, reuși să-și înfigă colții în mușchii fugarului. Apoi Lerumie reuși să se urce pe niște frânghii, iar Jerry rămase jos, furios, neputincios.

Negrii se grupară în jurul lor, păstrând o distanță respectuoasă. Van Horn se apropie de cățel. Căpitanul îndreptă apoi lanterna către negrul prins de frânghii și îi văzu pe mâini urmele lăsate de colții terierului atunci când fusese scos din pătură. Cu un gest semnificativ, i le arătă lui Borckman, care se afla în afara semicercului făcut de negri. Comandantul îl luă în brațe pe Jerry, îl liniști și îl felicită în același timp.

– Foarte bine, Jerry! L-ai marcat cu pecetea ta. Bravo! Bun câine!

Își întoarse lumina către Lerumie, care se agăța de frânghii. Cu un glas dur, îi întrebă scurt:

– Cum te cheamă?

– Lerumie, îi răspunse acesta politicos.

– Vii de la Pennduffryn?

– Nu, de la Meringe.

Căpitanul se gândi o clipă, ținându-și câinele în brațe. După cum vedea, era vorba de un „întors". Peste o zi sau două îl va debarca și se va descotorosi de el.

– Pe cuvântul meu, continuă el, sunt foarte supărat pe tine. Sunt tare, tare furios. De ce mi-ai aruncat câinele în apă?

Lerumie nu știu ce să-i răspundă. Își plimba ochii de colo-colo, resemnat că urma să primească o bătaie bună, așa cum obișnuiau să le dea albii în asemenea situații.

Căpitanul îi puse întrebarea. Celălalt se mulțumi să-și lase ochii în jos.

– Pentru două pachete cu tutun, o să pun să te bată zdravăn! tună Van Horn. Ţi-am vorbit prea mult. Ori ai grijă de acum încolo de câinele meu, ori te fac bucăţi! Ai înţeles?

– Înţeles! răspunse plângăreţ Lerumie.

Incidentul fu astfel închis. „Întorşii“ coborâră să se culce în cabina principală. Borckman, cu ajutorul echipajului, ridică pânza cea mare şi Arangi îşi reluă drumul, în vreme ce Van Horn se întinse sub o pătură uscată ca să doarmă alături de Jerry, culcat pe braţul său şi cu capul pus pe umărul lui.

CAPITOLUL VII

JERRY E TABU!

A doua zi dimineaţa, la ora şapte, Van Horn se trezi şi îl scoase pe Jerry de sub pătură. Acesta îşi începu treaba fugărindu-l pe câinele de tufiş, care se aventurase afară din ascunzătoarea lui. Apoi provocă râsetele negrilor, căci se aruncă mârâind, cu botul deschis, asupra lui Lerumie, care scăpă cu fuga, lăsându-l stăpân al punţii.

Mâncă apoi împreună cu comandantul, care nu servi decât o cafea şi două grame de chinină pe care le ţinea într-o hârtie pentru ţigări. Apoi îi spuse secundului că se culcă iar sub pături ca să transpire şi să-i treacă febra. În ciuda frisoanelor care-l făceau să-i clănţăne dinţii, deşi soarele arzător usca puntea ridicând o ceaţă uşoară, Van Horn îl legăna pe Jerry în braţe.

Jerry afla astfel, în braţele stăpânului său, ce înseamnă să iubeşti şi să fii iubit. După cum glasul comandantului îi inspira afecţiune, răsuflarea lui Lerumie i se traducea prin ură.

Un lucru era sigur. În cele câteva ore de când stătea cu stăpânul său, îşi dăduse seama că ţinea mai mult la el decât la

Bob sau Derby, care alături de domnul Haggin, erau singurii zei albi cunoscuți de el.

Van Horn coborî fără să se mai ocupe de Jerry, care se învârti lipăind până la deschizătura de pe punte ce permitea accesul către scară. Dacă olandezul nu se mai gândea la cățel, acest fapt se datora febrei care-i măcina, îi tulbura vederea și gândirea. Se clătina pe picioare ca un om beat. Jerry înțelese că nu era ceva în regulă.

Stăpânul său începu să delireze. Coborî încet scara ca să ajungă la paturi, sub care se băgă. Cățelul, neliniștit, tăcea, păstrând astfel o liniște respectuoasă. Spera totuși că-va fi luat în brațe și strâns la piept de către bolnav. Dar căpitanul nu avea cum să se mai gândească și la Jerry. Tremura, se sprijinea cu greu în mâini ca să nu cadă. Traversă cabina principală ca să ajungă în cea mică, unde îi era culcușul.

După un sfert de oră de așteptare, Jerry nu mai rezistă. O dată cu plecarea stăpânului său, evident datorită unui necaz, soarele încetase să mai strălucească pentru terier. Ar fi putut să-l năcăjească pe câinele de tufiș, dar nu avea poftă de așa ceva. Lerumie trecu pe lângă el, dar, Jerry nici măcar nu-l băgă în seamă, deși știa că putea să-l sperie și să-l facă să fugă de pe punte.

Mirosul coastei, cu diversele lui componente, îi gâdila nările, dar nu-l interesa deloc. Chiar și mișcarea zgomotoasă a velei mari de deasupra capului său trecea neobservată.

Jerry se pregăti, așezându-se pe labele din spate, să-și ridice botul în sus. Apoi scoase un lung urlet trist. Deodată îi veni un alt gând. De unde îi venise? E foarte greu de spus. Poți explica oare capriciile unui om ce dorește diferite mâncăruri la masă în raport de dispoziția lui sufletească? Poți să ghicești pentru ce un judecător, care vrea să condamne un hoț la cinci ani, se gândește apoi să-i dea nouă ani, pentru ca în cele din urmă să hotărască o pedeapsă de opt ani? Din moment ce însuși oamenii, semi-zeii, nu cunosc misterul prin care apar ideile și cauzele pentru care ei

aleg o soluție sau alta, nu trebuie să ne așteptăm ca un câine să înțeleagă felul în care-i venise gândul acela.

Terierul irlandez străbătu imediat puntea, ducându-se către pupa, în căutarea secundului.

Voia să-l solicite pe Borckman, care era tot un zeu alb, și care putea să-l coboare pe scara aceea. Orice încercare de a o coborî singur ar fi însemnat, în mod cert, o catastrofă pentru el, fiindcă scara era aproape verticală.

Numai că Borckman nu înțelegea dragostea așa ca Jerry și apoi era ocupat. Conducea manevrele și dădea ordine timonierului, supraveghindu-i pe cei care spălau puntea și frecau pereții subțiri din lemn. În tot timpul acela, nu uita să mai ia și o înghițitură de whisky dintr-o sticlă pe care o ascunsese între doi saci, în spatele catargului de la vela foc.

Secundul, care tocmai ea certase pe timonier pentru o greșală mică pe care o făcuse respectivul, se îndrepta către prețioasa lui sticlă când Jerry îi apăru în drum. Numai că terierul nu se plasă în calea lui mârâind și cu părul zburlit, așa cum o făcuse când a fost vorba despre Lerumie. Atitudinea lui, dimpotrivă, părea rugătoare și dispunea de întreaga elocvență de care poate dispune o ființă ce nu vorbește. Mișcările cozii, urechile culcate, o privire expresivă, toate acestea i se adresau omului din fața lui.

Secundul nu-l văzu însă pe patrupedul pe care, în brutalitatea lui arogantă, nu-l considera altceva decât o ființă inferioară. Nu înțelese din spectacolul oferit de câinele tandru, care căuta să se facă înțeles, decât că animalul îi blocase drumul către sticlă.

De aceea, o lovitură brutală de picior îl aruncă pe Jerry cât colo, de parcă ar fi fost un obiect neînsuflețit. Cățelul își pierdu echilibrul și lunecă pe puntea lustruită, apoi se ridică iar în picioare și îl privi pe zeul alb care îl tratase așa urât. Nu mârâi, nu-și arătă colții, nu-și exprimă dorința de răzbunare, cum ar fi făcut dacă ar fi fost vorba de Lerumie. Borckman nu era Lerumie, ci un zeu de esență superioară, cu două picioare, cu pielea albă, ca domnul Haggin și ceilalți pe care îi cunoscuse. Îi

acceptă bătaia așa cum un copil se resemnează când primește o palmă de la mama sa fără un motiv anume.

Simțea totuși un resentiment, pentru că înțelese că existau două feluri de brutalități. Una afectuoasă, cea a stăpânului său, care îl prindea de gură, îl scutura până scrâșnea din colți și îl elibera îmbrâncindu-l, invitându-l astfel să continue jocul, să revină în atac. Aceasta reprezenta o fericire pentru Jerry, pentru că era legătura directă cu un zeu îndrăgit, care găsea acea modalitate ca să exprime afecțiunea reciprocă.

Duritatea lui Borckman era altceva. Din ea nu rezulta nici dragoste, nici tandrețe. Jerry nu înțelegea prea bine diferența, dar fără să o exprime, pricepuse nedreptatea și ofensa.

De aceea rămase nemișcat, căutând în zadar să-l înțeleagă pe omul din fața lui, cu capul dat pe spate, sorbind zgomotos conținutul unei sticle. În liniște îl urmări apoi din privire pe secundul care se îndreptă spre pupa vasului, amenințându-l pe timonier cu bătaia. Acesta îi răspunse însă cu un zâmbet de supunere la fel de patetic precum privirea lui Jerry.

Se îndepărtă de zeul pe care nu-l iubea și nu-l înțelegea. Se întoarse la tambuchiul prin care dispăruse stăpânul său și privi în jos. Suferea pentru că nu era alături de stăpânul său, mai întâi pentru că îl iubea, apoi pentru că-l putea ajuta. Cu toată lipsa de experiență ce-i era specifică, gemu și lătră cu disperare în deschizătura aceea, fiind prea cufundat în durerea lui ca să-i mai bage în seamă și să se înfurie pe negrii care, pe punte, râdeau de el.

De la orificiul de pe punte până la planșeul cabinei era o înălțime de șapte picioare. Cu câteva ore mai devreme reușise să urce pe scara aceea abruptă, dar își dădea seama că îi era imposibil să coboare pe acolo. Se hotărî, în cele din urmă, să riște.

Atât de mult ținea el la stăpânul său, încât dacă nu era posibil să coboare pe scară, nu se putea agăța de nimic, nu-i rămase decât să se arunce prin gaura aceea cu capul în jos, în gol. Știa că

era foarte periculos, dar mai făcuse odată aşa, la Meringe, când sărise în laguna crocodililor. Ţinea însă la stăpânul său prea mult ca să nu facă asemenea sacrificii.

Căzu în cap şi pe o parte. Prima lovitură îl sufocă, a doua îl ameţi. Zăcu inconştient, tremurând, agitându-şi labele spasmodic, de parcă alerga către căpitanul său. Negrii făcură cerc în jurul lui râzând. Se distrau de minune, chiar când căţelul nu mai mişca deloc. Sălbaticii, crescuţi în cele mai nemiloase condiţii, considerau ceva foarte comic acel câine căzut pe duşumea, ameţit de lovitură, mort poate.

Trecură cam patru minute până ce Jerry îşi veni în fire suficient ca să se ridice în picioare. Cu labele depărtate între ele, privirea tulbure, reuşi să-şi păstreze echilibrul, în ciuda balansului specific vasului Arangi.

Odată ce-şi reveni, în el renăscu dorinţa de a-şi găsi stăpânul. Negrii? Nu contau pentru el în situaţia în care se găsea.

Nu băga în seamă hohotele de râs ale sălbaticilor care, dacă n-ar fi ştiut că Jerry se afla sub protecţia marelui stăpân alb, l-ar fi ucis şi l-ar fi mâncat pe animalul acela destinat să devină un iscusit vânător de negri.

Fără a-şi întoarce capul sau privirea către ei, dispreţuindu-le prezenţa, el traversă cabina principală şi ajunse în cea unde stăpânul său delira, întins pe pat.

Jerry, care nu avusese malarie, nu înţelegea nimic. În inima lui domnea un sentiment de adâncă nelinişte, fiindcă Van Horn nu se simţea în apele lui. Sări în culcuşul lui, se aşeză deasupra lui şi îi şterse cu limba sudoarea de pe frunte. Spre surprinderea sa, un gest violent îl aruncă în perete.

Gestul acela nu mai era legat de afecţiune, ci doar de brutalitate. Nu semăna totuşi mici cu piciorul pe care i-l dăduse Borckman pe punte.

Jerry se aşeză pe labele din spate, în afara razei de acţiune a braţului care se agita. Simţi nevoia să se apropie iar şi să lingă faţa zeului care nu-l vedea şi nu-l recunoştea, dar, era sigur, îl

iubea foarte mult. Neliniştit, împărţea suferinţa şi durerea cu stăpânul său.

– Clancey! striga Van Horn în delirul său, ai făcut treabă bună şi nu există altă echipă mai reuşită, care să repare greşelile şoferilor. Ia trei leviere, Clancey, şi mergi în partea din faţă.

Apoi alte imagini îi captivau mintea.

– Taci, draga mea! Nu vorbi astfel cu tatăl tău. Nu vrei să îţi ating buclele aurii? Hei, voi cei de-acolo! Slăbiţi parâma! Ah! Ce vas bun, ce bine se comportă pe mare... O să fac o levată, Blackey. Dai la fel de mult ca să-mi vezi cărţile pe cât dau eu ca să le văd pe ale tale?

Frazele se succedau în continuu şi braţele se agitau fără încetare. Jerry, aşezat pe marginea patului, plângea trist, incapabil să-şi ajute cu ceva stăpânul. Toate acelea depăşeau puterea lui de înţelegere. Nu cunoştea jocul de pocher, nici felul în care se porneau vapoarele sau se făceau reparaţii pe liniile de tramvaie după accidente, după cum nu ştia ce înseamnă să pieptăni pletele lungi şi aurii ale unei fete într-o locuinţă din Harlem.

– Moarte amândouă! articulă Van Horn, cu o voce indiferentă, de parcă ar fi zis: „Cât e ceasul ?“.

Apoi gemu:

– Of, frumoasele plete, frumoasele plete aurii!

Nu mai mişcă o clipă, plângând cu sughiţuri suferinţa ce-i ardea inima. Jerry crezu că atunci era momentul în care să acţioneze. Se strecură sub braţul stăpânului său, îşi aşeză capul pe umărul lui şi boticul rece pe obrazul încins. Braţul se strânse puţin, mâna începu să-l mângâie. Simţind trupul mic şi cald lângă el, căpitanul se smulse puţin din starea delirantă, murmurând pe un ton ameninţător:

– Să nu încerce cumva vreun negru să se atingă de câinele acesta!

CAPITOLUL VIII

DREPTATEA ZEULUI

O jumătate de oră mai târziu o sudoare abundentă era semnul că accesul de malarie al lui Van Horn se apropia de sfârșit. Urmă o mare ușurare fizică și ultimii aburi ai delirului îi părăsiră creierul. Se simțea foarte slăbit și, după ce a aruncat păturile de pe el și l-a recunoscut pe Jerry, a căzut într-un somn greu, odihnitor.

După două ore, se trezea ca să urce pe punte. Îl lăsă pe Jerry pe punte și se întoarse în cabină ca să-și caute sticluța cu chinină pe care o uitase. Nu reveni imediat. Sertarul lung de deasupra culcușului lui Borckman îi atrase atenția. Butonul de lemn care îl închidea fusese înlăturat și de aceea era deschis. Exista pericolul să cadă la o mișcare mai amplă de ruliu a navei.

Treaba era destul de serioasă. Van Horn își dădu seama că dacă sertarul ar fi căzut în noaptea precedentă, în cursul furtunii, Arangi ar fi sărit în aer cu toți cei optzeci de oameni de la bord, căci acolo se găseau cartușe de dinamită, cutii cu capsule

fumigene, pachete de gloanţe, nenumărate cartuşe pentru carabine şi revolvere.

Căpitanul scoase afară conţinutul, ca să-l aşeze apoi mai bine, şi, cu ajutorul unei şurubelniţe, începu să repare încuietoarea.

În acest timp, Jerry trecea prin alte aventuri nu tocmai plăcute. Aşteptându-şi stăpânul, terierul irlandez îl zări pe câinele sălbatic dormind pe punte, la o distanţă de o duzină de paşi faţă de ascunzătoarea lui obişnuită. Imediat se lăsă în jos şi începu să se târască spre el. Se părea că de data aceea avea să reuşească să pună laba pe el. Câinele sălbatic, cu ochii închişi, dormea dus.

Dar, în clipa aceea, secundul, care mergea pe punte către sticla sa de whisky, îl strigă:

– Jerry!

Terierul irlandez se mulţumi să-şi lase în jos urechile şi să dea din coadă în semn de recunoştinţă. Continua însă să se apropie de duşmanul său. Auzind vocea secundului, câinele sălbatic deschise ochii. Îl zări pe Jerry şi fugi imediat în ascunzătoarea sa. Apoi se întoarse către terier arătându-şi colţii şi mârâind sfidător.

Deoarece fusese întrerupt din acţiunea sa de către intervenţia neaşteptată a lui Borckman, Jerry se întoarse la marginea tambuchiului ca să-şi aştepte stăpânul. Dar Borckman, care nu mai era lucid după atâta băutură, îl chemă de două ori pe terier. Acesta îi răspunse de fiecare dată ciulind urechile şi mişcându-şi coada, fără a pleca de pe marginea deschizăturii.

Borckman traversă puntea, îl privi prosteşte pe timonier, apoi, sub influenţa băuturii, porni către locul unde se afla Jerry. Îl luă pe bietul animal de blană, din lateral, şi de bot şi îl strânse de maxilar cu atâta putere, că dinţii îi scrâşniră dureros. Manifestarea aceea violentă a secundului nu aducea deloc cu felul în care se juca deseori cu Van Horn. Cătelul fu împins apoi şi lunecă pe panta pe care o făcea puntea în momentul acela.

Jerry se comporta însă ca un domn, fiind mărinimos cu superiorii şi egalii săi, ba chiar şi cu inferiorii, cum era cîinele

sălbatic. Nu abuza niciodată de avantajele sale. Când se arunca asupra câinelui de tufiș ori îl urmărea, făcea mai mult zgomot ca să-l sperie, fără a fi dominat de dorința reală de a-l răpune. Cu un superior, un zeu cu două picioare, ca Borckman, se stăpânea și mai mult și nu dădea frâu liber primului impuls pe care îl simțea.

De altfel, nici nu voia să se joace cu secundul așa cum o făcea cu stăpânul său, fiindcă Borckman nu-i inspira aceeași afecțiune, deși era un zeu alb, cu două picioare.

Totuși, terierul se purtă frumos. Reveni, imitând asaltul ușor precipitat pe care-l învățase de la Van Horn. Se chinuia să facă un lucru pe care nu-l dorea deloc. Se juca deci fără prea mare chef, scoțând mârâituri amenințătoare ce sunau destul de fals.

Își mișca bucata de coadă în semn de prietenie și în același timp mârâia furios. Instinctul de bețiv al secundului îl lămuri pe acesta asupra simulării acelui joc. Jerry îl înșela în felul respectiv fiindcă nu voia să-l refuze.

Borckman însă, uitând că nu era el însuși decât o brută, nu-l consideră altfel pe Jerry decât o bestie.

Secundul simțea nevoia să devină stăpânul animalului prin forță. De aceea, terierul primi o ploaie de lovituri de pumn și de picior, apoi fu aruncat brutal cât mai departe pe puntea lunecoasă pe care vântul o înclina și mai mult în momentele acelea.

Reveni în atac, agățându-se și târându-se pe panta umedă unde abia își ținea echilibrul, numai că de data aceasta începuse să se enerveze cu adevărat. Maxilarele i se strânseră mai repede, cu intenția vădită de a apuca mâna care îl prindea de bot. Nu reuși însă și fu îmbrâncit și mai departe pe panta alunecoasă. Se înfuria mai tare, de fiecare dată când urca panta aceea, dar nu-și dădea seama.

Omul, de asemenea, sesizase schimbarea, în ciuda beției, și se înfurie, la rândul său. Ochii i se aprinseră. Instinctele primare, ale omului din cavernă, îi măriră dorința de a stăpâni lupul ieșit din ascunzătoarea sa.

Mârâiturile lui Jerry se modificară. Sălbăticia înaintaşilor săi se ghicea prin zgomotul pe care îl făcea. Colţii încercau să înhaţe cu toată puterea mâna adversarului. Jerry se lăsa dominat de patimă. Se întorsese, în timp, ca Borckman, în epoca sălbatică a instinctelor primare.

Colţii săi apucară şi juliră pielea sensibilă de la articulaţia mâinii lui Borckman. Caninii ascuţiţi îl înţepară tare pe secund. Acesta îl prinse iar de bot pe terier şi-l azvârli aşa de puternic, încât animalul abia se mai ridică în picioare, după ce se izbise de sabordul vasului.

Van Horn, care terminase de reparat şi de aranjat sertarul cu explozibil, urcă pe punte. Se opri ca să vadă lupta.

În faţa lui se găseau două creaturi furioase, pe care patima le dusese cu multe secole în urmă. Nimic nu ţinea de lumea civilizată. Omul cavernelor se lupta cu puiul de lup. Nici unul nu-l remarcă pe căpitan care, urcând pe scară, îşi scoase capul prin tambuchi.

Pentru Jerry, în clipele acelea, Borckman nu mai era un zeu. Nici el nu mai era un terier irlandez cu blană roşcată şi linsă. Jerry nu ştia ce înseamnă beţia, dar nu admitea procedeele urâte. Astfel se făcu că Borckman, nereuşind să se ferească la timp de terierul irlandez, se trezi cu mâinile zdrelite înainte de a-l îmbrânci pe căţel.

Jerry trecu iar la atac. Ca o fiinţă sălbatică, din junglă, urla furios. Nu se văicărea deloc, nu arăta prin nimic suferinţa pe care i-o provocaseră lovïturile. Se avânta înainte, fără să le bage în seamă, cu colţii încleştaţi. Fu iar aruncat cu mare putere şi se izbi violent de sabord.

– Destul, Borckman! strigă Van Horn. Lasă câinele în pace!

Secundul se întoarse brusc, surprins de faptul că îl observa cineva. Glasul autoritar al lui Van Horn îl readuse la realitate. Chipul lui convulsionat de furie se destinse. Îi apăru chiar un surâs în colţul gurii. Murmură:

– Nu facem altceva decât să ne jucăm...

Jerry, atacând cu furie, își înfipse colții în mâna lui Borckman. Acesta redeveni instantaneu un om sălbatic. Vru să-i dea un șut dar se alese cu glezna zdrelită. În culmea furiei, se lăsă în jos și îl lovi cu pumnul în cap. Jerry, care tocmai se pregătea să sară când fu lovit, ameți și căzu la pământ. După câteva clipe se ridică și porni iar la atac, dar glasul stăpânului său îl opri:

– Jerry! Vino aici!

Doar cu mare efort se potoli și ascultă ordinul dat de Van Horn. Părul său zburlit se culcă și redeveni lins, gura se închise ascunzând colții amenințători. Trecu pe lângă secund. Pentru prima oară gemu fără să vrea. Nu o făcea nici datorită furiei, nici din pricina durerii. Dimpotrivă. Își arăta disprețul față de adversar și necazul că stăpânul său oprise lupta tocmai în momentul acela.

Van Horn urcase cu totul pe punte. Îl luă în brațe, îl bătu ușor cu palma și îl mângâie ca să-l liniștească. I se adresă apoi secundului:

– Ar trebui să-ți fie rușine, Borckman! Ai merita să fii împușcat sau decapitat! Un cățel abia înțărcat! Îți dai seama? Te pui cu un cățel abia înțărcat? Foarte bine ți-a făcut dacă te-a zgâriat pe mâini. Ai meritat-o. Ar fi bine să se infecteze. Coboară în cabină, nu mai vreau să te văd și vino înapoi când vei judeca normal. Ai înțeles?

În timpul acesta Jerry, supus încă instinctelor primare, de care lupta să se elibereze, nu se putea abține să nu mârâie amenințător. Pe măsură ce furtuna se îndepărta, se străduia să obțină echilibrul și spiritul de dreptate al stăpânului său. Se gândi că Van Horn era într-adevăr zeul cel bun, care-l proteja de celălalt zeu mai puțin important, ba chiar îi comanda lui Borckman ce să facă. De fapt adversarul său nu se dovedise decât un laș care fugea de furia lui.

CAPITOLUL IX

ÎNTÂLNIREA CU NEGRII

În după-amiaza aceea, Jerry stătu multe ore de pază alături de stăpânul său, care, din când în când, îl mângâia zicându-i:

– Gott-fer-dang! Crede-mă, Jerry, eşti un câine nemaipomenit!

Iar căţelul, care din toate cuvintele acelea nu-şi distingea decât numele, frecvent repetat, înţelegea că Van Horn îi adresa lui vorbele acelea calde, ca şi laudele. Iar când căpitanul se apleca pentru a-i freca uşor urechile sau ca să-l ia în braţe, Jerry îşi simţea inima plină de bucurie. Există vreo plăcere mai mare decât aceea de a fi iubit de un zeu? Iar zeul său era unul real, pe care-l puteai atinge şi care-şi comanda lumea în pantaloni scurţi.

Pe la ora patru după-amiaza, după ce a privit spre soare şi a comparat viteza vasului Arangi cu distanţa ce-l separa de Su'u, Van Horn a coborât şi l-a trezit pe secund. Jerry a rămas singur pe punte. N-ar fi rămas prea mult dacă n-ar fi ştiut că zeii albi erau prin apropiere şi puteau apărea în orice moment, pentru că fiecare milă care-i apropia pe negri de Malaita îi făcea mai obraznici.

Lerumie și tovarășii lui priveau către cățel, strâmbându-se la el, dovedindu-și astfel nu doar dorința de răzbunare, ci și pofta de mâncare.

Vasul, împins de o briză puternică strecurată printre pânzele sale, se îndrepta cu viteză către pământ. Jerry, aflat lângă Van Horn, care dădea ordine secundului și timonierului, observa cu atenție oamenii de la bord și mirosea aerul. Accesul la lăzile îngrămădite pe punte devenise liber și negrii începuseră să le deschidă și să le închidă. Îi încânta în mod deosebit clinchetul de clopoțel cu care era dotată fiecare ladă. Clopoțelul răsuna de fiecare dată când se mișca puțin capacul. Negrii se comportau ca niște copii, umblând la bagajele lor doar din acel motiv.

Cincisprezece dintre băștinași urmau să fie debarcați la Su´u. Cu strigăte puternice și gesticulații, începuseră să recunoască locurile și să arate cu degetul anumite amănunte ale acelui colț de pământ, singurul cunoscut de ei până în ziua când, cu trei ani în urmă, fuseseră vânduți ca sclavi de către părinți, unchi sau șeful de trib.

O trecătoare îngustă, având numai o sută de metri lărgime, permitea accesul într-un golf mic și alungit. Pe coastă se zăreau mangustani și alte plante tropicale. Nu se vedea însă nici un locuitor, nici un semn de prezență umană. Totuși, Van Horn era convins că numeroase perechi de ochi, poate sute, erau fixate asupra lui.

– Miroase-i, Jerry, miroase-i! îl îndemnă pe cățel.

Jerry se zburli și începu să latre către mangustani, printre care îi simțea ascunși pe negri.

– Dacă aș avea mirosul lui, i se confesă Van Horn secundului, aș fi sigur că mi-aș păstra capul pe umeri.

Borckman era însă supărat și, fără să-i răspundă, își văzu mai departe de treabă. Vântul sufla ușor, astfel că Arangi pătrundea încet în golf. Se pregătiră să arunce ancora.

Van Horn continua să cerceteze cu mare atenție coasta acoperită de tufișuri. Su'u se bucura de un prost renume. Cu

cincisprezece ani în urmă, goeleta Belle-Hathaway, care recruta mâna de lucru pentru plantaţiile din Queensland, fusese capturată de indigeni, care îi masacraseră tot echipajul. De atunci nici un vas nu mai îndrăznise a se aventura pe acolo, cu excepţia lui Arangi. Mulţi albi condamnau temeritatea lui Van Horn.

În depărtare, munţii se ridicau la mai multe mii de picioare înălţime. Crestele lor dispăreau în norii duşi de vânturile alizee. Se zăreau coloane de fum ridicate spre cer, vestind venirea vasului. Prezenţa lui Arangi era cunoscută acolo, departe, şi totuşi, în jungla din apropiere, nu se auzeau decât strigătele ascuţite ale papagalilor.

Baleniera, cu echipajul ei de şase oameni, fu coborâtă la apă şi cei cincisprezece negri din Su'u se urcară în ea, alături de cutiile lor. Vâslaşii aveau la îndemână cinci carabine Lee-Enfield, iar la bordul lui Arangi un alt matelot avea în păstrare restul armelor. Borckman îşi pregătise puşca, fiind în orice clipă gata să o folosească. Alături de el stătea Van Horn, cu carabina încărcată. In spate era Tambi, care folosea drept cârmă o vâslă mai lungă.

Doar şalupa era în pericol, căci, în clipele acelea, masa de canibali rămasă la bordul vasului era inofensivă. Aceştia erau din Somo, din No-ola, Langa-Langa şi Malu, de aceea le era şi lor frică să nu fie mâncaţi de cei din Su'u şi căutau protecţia stăpânilor lor albi.

Pericolul pentru balenieră era cu atât mai mare cu cât nu era acoperită de o altă barcă. Marile vase pentru recrutări trimiteau întotdeauna câte două şalupe în acelaşi timp. In vreme ce una din ele acosta, cealaltă rămânea la mică distanţă de ţărm, gata să asigure retragerea celor avansaţi în cazul unui atac prin surpriză.

Arangi, pentru că era prea mic, nu mai avea încă o şalupă deasupra punţii. Aşa se făcea că Van Horn, cel mai îndrăzneţ dintre căpitanii ce recrutau negri, era lipsit de măsura aceea de protecţie.

Conform ordinelor date de căpitan, spuse în şoaptă, Tambi urmărea o linie paralelă cu ţărmul. În locul unde se terminau mangustanii şi unde terenul părea că permite accesul unei poteci, Van Horn ceru oamenilor să se oprească din vâslit şi să cerceteze cu atenţie coasta.

Mai mulţi palmieri şi alţi arbori cu crengi lungi se găseau acolo. Poteca părea intrarea într-un tunel ce se afunda în zidul dens şi verde al vegetaţiei tropicale.

Căpitanul privi foarte atent pe mal, ca să descopere un semn de viaţă. Îşi aprinse apoi o ţigară şi îşi duse mâna la centură ca să se asigure că avea la el cartuşul de dinamită pe care-l ţinea ascuns de obicei.

Ţigara pe care o aprinsese îi folosea, dacă era cazul, pentru a aprinde fitilul. Acesta era atât de scurt, încât explozia se producea după trei secunde. În caz de alarmă, Van Horn trebuia să dea dovadă de precizie şi sânge rece. Trebuia ca, în cele trei secunde, să arunce dinamita acolo de unde venea pericolul. Nu se gândea totuşi că va fi cazul să folosească aşa ceva şi ţinea cartuşul la el doar ca o măsură de prevedere.

Trecură cinci minute. Liniştea era adâncă. Jerry mirosea pe la picioarele lui Van Horn, ca pentru a-l asigura că se afla acolo. Deodată se ridică pe două picioare pe sabordul şalupei şi începu să adulmece puternic, scoţând mârâituri neliniştite.

– Da, da, Jerry, sunt acolo! îi zise stăpânul său.

Căţelul, privind atent cu ochii săi vioi, mişcând din coadă şi din urechi, ţinea boticul spre ţărm, căutând să pătrundă misterul junglei prin percepţia mirosului adus de vânturile tropicale.

– Hei, voi, de-acolo! strigă deodată Van Horn. Arătaţi-vă chipurile!

Într-o clipă scena se schimbă şi apărură o sută de sălbatici viguroşi. Veneau din toate părţile, invadând tufişurile de pe ţărm. Unii dintre ei erau înarmaţi cu carabine Snider şi cu pistoale vechi, alţii aveau arcuri şi săgeţi, alţii suliţe lungi, măciuci sau tomahawuri.

După un moment, dintre ei se desprinse unul care înaintă în zona însorită din afara junglei, unde apa spală pământul. Era gol puşcă, purtând numai nişte ornamente. O pană albă era prinsă în părul său uleios şi strălucitor. Un belciug de care era prinsă o cochilie pietrificată şi lustruită bine îi era agăţat de nas, ascunzându-i o parte din faţă. La gât îi atârna un colier format din colţi de mistreţ înşiraţi pe un cordon din fibră de cocos. O jartieră din cochilii albe de melci îi cuprindea unul dintre picioare. O minunată floare desfăcută îi orna cochet o ureche, iar în gaura din cealaltă purta o coadă de porc vânat de curând şi care încă sângera.

Şeful acela din Melanezia înaintă, cu o puşcă în mână. Îşi puse arma pe umăr şi o îndreptă către Van Horn. Acesta nu aşteptă mult. Îşi luă repede carabina şi îl ţinti pe adversar. Amândoi rămaseră astfel, nemişcaţi, pregătiţi să-l ucidă pe celălalt. Distanţa mică dintre ei reprezenta două milenii de civilizaţie.

Era greu pentru un om ca să uite educaţia primită. Dar o minciună, o palmă sau un acces de gelozie sunt capabile să-l transforme imediat pe filosoful secolului douăzeci în sălbaticul care măcelăreşte cu furie, strângând din dinţi.

Aşa se întâmpla cu Van Horn, cu diferenţa că aparţinea în acelaşi timp celor două epoci. Era deci şi modern şi primitiv, capabil să se lupte cu pumnii şi să muşte cu dinţii, dar hotărât să se stăpânească un timp mai îndelungat pentru a studia psihologia indigenului din faţa sa.

Tăcerea fu lungă. Chiar şi Jerry, fără să-şi dea seama de ce, încetă să mai mârâie. O sută de canibali, colecţionari de capete, în liziera junglei, cincisprezece băştinaşi care reveneau la Su'u, şapte marinari negri şi un alb, cu ţigara în gură, puşca în mână, câinele lângă el, observau în cea mai adâncă linişte ceea ce urma să se întâmple.

Unul dintre „întorşi“ făcu semn de pace ridicând mâna cu palma către ţărm, apoi începu să piuie în dialectul necunoscut folosit pe insula aceea. Van Horn ascultă.

Şeful canibalilor coborî ţeava armei şi toţi respirară uşuraţi.

– Eu băiat bun! le strigă el cu o voce piţigăiată.

– Sânteţi prea mulţi băieţi buni acolo! îi răspunse Van Horn, coborând carabina, la rândul său.

Făcu semn oamenilor săi să vireze. Continua să fumeze nepăsător, de parcă nu viaţa lui fusese în joc cu o clipă înainte.

– Pe cuvântul meu, zise el iar, de ce aţi venit cu puşti? Eu nu vă kaii-kaii pe voi. Voi nu-i kaii-kaii pe băieţii din Su'u aduşi de mine. Băieţii din Su'u sunt fraţii voştri. I-am luat înainte, cu trei musoane înainte. Au terminat, i-am adus. M-am ţinut de cuvânt!

În acest timp, şalupa cotise şi Van Horn se răsuci, aşa încât să-l aibă mereu în faţa ochilor pe interlocutorul său. La un alt semnal al căpitanului, vâslaşii, cu spatele către mare, traseră pe uscat baleniera chiar în dreptul potecii. Fiecare luă vâsla în mână, ca să fie gata să pornească imediat în larg în caz de atac. Puştile ascunse sub pânze erau pregătite de luptă şi se aflau chiar lângă ei.

– Îi primiţi pe cei care s-au întors? îl întrebă Van Horn pe cel din faţa sa, care-i răspunse printr-un gest afirmativ constând, în insulele Solomon, într-o mişcare a capului de jos în sus, într-un fel anume.

– Nu-i kakii-kakii pe băieţii întorşi?

– Nu, îi zise celălalt. Foarte bine pentru cei din Su'u. Dacă nu-s din Su'u necaz mare. Ishikola, marele şef, zis mie vorbit vouă. El spus oameni răi venit aici. Marele stăpân alb nu venit aici. Marele stăpân alb rămas la barcă.

Van Horn făcu un semn din mână, ca să arate că nu acorda importanţă acelei interdicţii, dar înţelese că de data aceea nu mai putea face recrutări.

Negrii fură coborâţi pe rând, ridicându-se în picioare unul câte unul, luându-şi fiecare lada şi sărind pe pământ, în vreme ce

ceilalţi stăteau jos. Era o tactică specifică insulelor Solomon, unde grupurile de canibali în mişcare se dovedeau foarte periculoase.

Căpitanul, continuând să-şi fumeze ţigara impunător, nepăsător, nu-l scăpa din ochi pe nici un negru ce debarca. Unul câte unul, aceştia dispăreau prin tunelul de verdeaţă. După ce coborî ultimul, căpitanul dădu ordin să se întoarcă la vas.

– Nu avem ce face de data asta, îi spuse el secundului. Mâine dimineaţă ridicăm ancora.

Crepusculul scurt de la tropice lua sfârşit. Stelele străluceau pe firmament. Nici un suflu de aer nu mişca suprafaţa apei şi căldura umedă făcea să apară picăturile de sudoare pe feţe şi pe trupuri. Mâncară fără poftă supa servită la bord, ştergându-şi din când în când transpiraţia de pe frunţi.

– Cum poate veni un om civilizat în insulele Solomon? întrebă secundul. Ce văgăună murdară!

– Sau cum poate rămâne aici? întrebă căpitanul.

– Sunt prea dărâmat din pricina febrei, murmură secundul. Cred că aş muri dacă m-aş duce pe insulă. Amintiţi-vă, am încercat lucrul acesta acum doi ani. Frigul aduce febra. Am ajuns la Sidney întins pe o targă, m-au dus la spital cu o ambulanţă. Mi-era din ce în ce mai rău. Doctorii mi-au spus că nu aveau altceva de făcut decât să mă trimită înapoi în locul de unde luasem febra. Doar aşa mai puteam trăi o vreme, căci la Sidney nu mai aveam şanse. M-am dus cu o altă ambulanţă. Este tot ceea ce am văzut din Australia în timpul vacanţei mele. Nu ţin să mai poposesc pe insulele Solomon. Acolo e infernul. Şi totuşi...

Puse vreo treizeci de boabe de chinină într-o hârtie de ţigară, privi o clipă pachetelul, apoi îl înghiţi. Gestul lui îi aminti lui Van Horn că şi el trebuia să facă la fel.

– Ar fi mai bine să întindem o pânză de protecţie, sugeră el.

Borckman întinse o pânză subţire, ca o perdea ce proteja o parte a lui Arangi de ameninţările şi proiectilele negrilor.

Van Horn îl trimise pe Tambi să aducă fonograful cu cele douăzeci de discuri ale sale. Între două melodii, căpitanul se gândi la negresă și ceru să-i fie adusă din colțul întunecos unde se ascundea, în infirmerie.

Ea veni tremurând, cu credința că îi sunase ceasul. Mută, îl privea cu ochii holbați de spaimă pe marele stăpân alb și tremură până când el începu să-i vorbească. Fonograful nu însemna nimic pentru ea. Nu cunoștea decât frica, frica față de îngrozitorul alb care, desigur, se hotărâse să o mănânce.

Jerry se desprinse de sub mâna stăpânului său, ca să se ducă să o miroasă. Își făcea datoria astfel. Se convinse, după miros, că era într-adevăr ea. Se întoarse la căpitan, care continuă să-l mângâie cu mâna lui liberă, în timp ce, cu cealaltă, ținea țigara.

Căldura umedă devenea mai apăsătoare. Aerul, mirosind a putregai, provenea din mlaștinile ascunse de mangustani.

Datorită muzicii zgomotoase, Borckman își reaminti de porturile și de orașele lumii vechi. Culcat pe spate, pe dușumeaua încinsă, bătea furios cu picioarele în lemn și înjura. Dar Van Horn, mângâindu-l pe Jerry, continua liniștit să fumeze, aprinzându-și țigară de la țigară.

Se ridică brusc în picioare auzind un zgomot de vâslă ce nu fusese perceput de nimeni din cei din jur. De fapt, un mârâit ușor al lui Jerry și faptul că-și zburlise părul îl făcuseră atent. Scoțând de la centură dinamita și asigurându-se că țigara îi era aprinsă, se ridică repede.

– Cine-i acolo? strigă în noapte.

– Eu, Ishikola, îi răspunse un glas spart.

Înainte de a mai zice ceva, Van Horn își scoase pe jumătate pistolul automat și se încredință că-l putea folosi în orice moment.

– Câți oameni ai cu tine?

– Zece.

– Poți veni.

Fără a-şi întoarce capul în direcţia celui căruia îi dădea ordinul, cu mâna dreaptă apăsând, ca din întâmplare, pe trăgaciul pistolului, Van Horn zise:

– Tambi, caută o lanternă. Nu pe aici, în spate, pe lângă catargul velei foc. Fii foarte atent!

Tambi făcu întocmai şi lăsă lanterna la douăzeci de picioare distanţă de locul unde se găsea căpitanul. În felul acela, Van Horn avea un uşor avantaj faţă de oamenii din luntre, căci lampa electrică îi lumina din plin pe noii veniţi şi îl lăsa pe comandant în semi-întuneric.

– Veniţi, veniţi! insistă el când oamenii din luntre nu mai ştiau ce să facă.

Se auzi un zgomot de vâsle, apoi se văzu cum apare în zona luminoasă partea din faţă a unei bărci de război. Era asemănătoare ca formă unei gondole şi împodobită cu bucăţi de sidef strălucitor.

Apoi toată luntrea pătrunse în zona luminoasă, iar cei de pe vas văzură ochii lucitori şi trupurile negre ale vâslaşilor ce stăteau îngenunchiaţi. Ishikola ţinea între gingiile sale fără dinţi o pipă scurtă din lut, fără tutun. Nu lipsea nici negrul împodobit cu pană albă şi coadă de porc cu care Van Horn vorbise mai devreme.

Mai puţin de zece negri erau suficienţi ca să iei cu asalt un vas de recrutare ce nu avea decât doi albi la bord. De aceea mâna dreaptă a lui Van Horn nu se ridica de pe trăgaciul pistolului, în timp ce stânga îi ducea ţigara la gură, pentru a-i asigura în acest fel arderea neîntreruptă.

– Hola! Ishikola, şmecher bătrân! strigă el în semn de salut către şef, în timp ce însoţitorii acestuia îl urcau la bord.

Ishikola ridică privirea în direcţia luminii. Un zâmbet făcu să-i strălucească ochiul drept, singurul care-i rămăsese, celălalt fiind scos de o săgeată în cursul unei înfruntări prin junglă.

– Tu de mult nu mai oprit aşa, îi zise lui Van Horn.

– Acum e noapte, obiectă căpitanul, apoi adăugă, ca o concesie făcută regulei că nimeni nu avea să urce pe vas după căderea nopții:

– Tu poți veni. Restul să rămână în luntre.

Căpitanul îl ajută pe bătrân să urce pe punte, dând la o parte firele de protecție. Ishikola era un sălbatic bătrân cu un aspect dezgustător. Unul dintre obiceiurile sale era ca apa să nu-l atingă niciodată. El, care trăia în apropierea oceanului, într-o zonă cu numeroase averse tropicale, fugea de orice contact cu apa. Nu același lucru îl făceau ceilalți oameni din tribul său. Interdicția lui față de apă fusese transformată în tabu de către vrăjitorii lor, care formulaseră asemenea restricții pentru fiecare om. Astfel, unul nu avea voie să mănânce rechin, altul carne de țestoasă sau să atingă resturi de crocodil.

Ishikola, care nu trebuia să se atingă de apă, era acoperit de mizeriile strânse de atâția ani. Pielea lui, ridată foarte tare, se crăpase în multe locuri, părând a fi atinsă de lepră. O rană veche la picior îl făcea să șchiopăteze. Unicul său ochi strălucea cu șiretenie și Van Horn nu uita că sălbaticul vedea la fel de bine ca el cu doi.

Olandezul dădu mâna cu el, semn de onoare pentru șefi, și îi făcu semn să ia loc lângă negresa înspăimântată care începu să tremure amintindu-și cu groază că Ishikola, dornic să o mănânce la cină, oferise pentru ea doi barili de suc din nucă de cocos.

Jerry crezu că era datoria lui să-l miroasă pe bătrânul sălbatic pentru a-l recunoaște astfel altădată. Apoi începu să mârâie amenințător, iar stăpânul său îl încurajă în acest sens printr-o privire aruncată repede.

– Pe cuvântul meu, bun câine kaii-kaii, zise bâtrânul șef. Îți dau o mână de cochilii pentru el.

Era o ofertă generoasă pentru un câine obișnuit, ce reprezenta în Anglia cam o jumătate de liră sterlină, în America peste doi dolari, și, dacă s-ar fi luat porcul viu ca unitate

monetară, așa cum se obișnuia prin locurile acelea, însemna o jumătate de animal gras de dimensiuni respectabile.

– Dublu, îi răspunse Van Horn. Nu accept mai puțin.

În adâncul inimii sale, căpitanul știa că nici pentru o sută de mâini de cochilii oferite de negru nu l-ar fi cedat de Jerry. Ceruse însă mai mult pentru a nu se afla cât de prețios era cu adevărat, pentru el, urmașul lui Terrence și al lui Biddy.

Ishikola remarcă apoi că negresa slăbise mult și de aceea nu mai dădu pe ea decât douăzeci de șiraguri cu nuci de cocos.

Cei doi începură să discute diverse alte lucruri, unul glumind cu superioritatea intelectuală și a cunoștințelor omului alb, altul luptând cu diplomația și instinctul specifice primitivului. Ishikola nu era prost. Domnea peste zece mile pătrate de junglă limitate de apele mării și de teritoriile triburilor vecine, cu care ai săi se luptau de când existau oameni pe Su'u.

Dintotdeauna se tăiaseră capetele și trupurile fuseseră mâncate de către un trib sau altul, după cum învingeau în bătălii. Ishikola căuta să afle situația generală din insulele Solomon și Van Horn era singurul în măsură să-l informeze.

– Pe cuvântul meu, concluzionă căpitanul, sânteți tare răi. Tăiați prea multe capete. Kaii-kaii prea mult porc-lung.

Ultima expresie voia să însemne trupul omenesc fiert întreg.

– Nu veți mai face mult timp asta.

– De ce? întrebă Ishikola.

– Pe cuvântul meu, zise iar căpitanul, vine spre voi un vas mare de război.

– Ce nume are marele vas de război din insulele Solomon? îl întrebă Ishikola.

– Marele vas se numește Cambrien, îi apuse Van Horn, care știa foarte bine că de doi ani nici un crucișător englez nu frecventase apele din jurul insulelor Solomon.

Conversația, deseori glumeață, continuă pe diferite teme. Fu întreruptă de un strigăt scos de Tambi care, cu lanterna în mână, luminând dincolo de bord, făcuse o descoperire deosebită:

– Șefule! În luntre au puști! exclamă el.

Dintr-un salt, Van Horn ajunse la sabord și privi în barcă printre firele de protecție. .În ciuda piciorului său mutilat, Ishikola îl urmă imediat.

– De ce aveți puști acolo, în barcă? întrebă indignat Van Horn.

Negrul cu care vorbise prima oară și care se afla în luntre, cel împodobit cu pană albă și belciug în nas, ridică ochii către ei, indiferent, încercând să acopere cu piciorul puștile ieșite de sub frunze, dar nu reuși decât să le expună și mai mult vederii.

Se aplecă să pună frunzele cu mâna, dar se ridică imediat când Van Horn îi strigă:

– În picioare! Ia mâna de acolo!

Căpitanul se întoarse către bătrânul Ishikola, foarte furios pentru atentatul acela împotriva lor.

– De ce ai venit cu arme în barcă? îl întrebă.

Bătrânul șef își roti unicul ochi, încercând să facă pe prostul și să pară nevinovat.

– Pe cuvântul meu! M-am supărat tare, continuă Van Horn. Ishikola, ești rău, ai oameni ticăloși. Pleacă naibii cu ei de aici!

Tâlharul bătrân o întinse de pe vas mai repede decât urcase. Fără nici un ajutor, se furișă printre firele de protecție și sări în luntre, unde ateriză foarte bine pe piciorul valid. Se zbătu în aer ca să ceară iertare și să-și demonstreze nevinovăția. Van Horn, ca să nu lase să-i scape un zâmbet, își întoarse capul, dar izbucni în râs când bâtrânul pungaș, arătând către pipa lui goală, îl imploră:

– Îmi dai cinci pachete de tutun?

În vreme ce Borckman coborî să caute tutun, Van Horn îi ținu o predică lui Ishikola asupra cuvântului dat și promisiunilor sincere. Apoi se aplecă peste firele de protecție și îi întinse cele cinci pachete.

– Pe cuvântul meu, Ishikola, într-o bună zi o să termin cu voi. Nu te porți bine pe coastă, o să rămâi în pădure.

Când bătrânul încercă să spună ceva, îi tăie vorba strigându-i:

– Pe cuvântul meu, prea v-aţi băut joc de mine!

Luntrea nu se grăbea să plece. Călcâiul negrului cu care conversase căpitanul prima oară se mişca pe deasupra frunzelor ca să simtă carabinele Snider, iar şeful nu se hotăra să se îndepărteze de Arangi.

– Plecaţi odată! strigă brusc Van Horn.

Fără să mai aştepte ordin de la altcineva, mânaţi de instinct, vâslaşii negri începură să tragă la rame. După câteva sforţări scoaseră luntrea din zona luminoasă. La fel de repede, Van Horn se îndepărtă de poziţia pe care o ocupase pe punte cam la zece metri, ca să nu fie atins de vreun glonţ. Se lăsă jos şi ascultă zgomotul apei agitate de rame. Încet-încet, acesta se pierdea în depărtare.

– Foarte bine, Tambi, glăsui el liniştit. Dă-le puţină muzică pentru ca să meargă mai repede.

Şi, în timp ce acul alerga pe suprafaţa discului în ritmul unei melodii cunoscute, căpitanul, cu coatele pe punte, îşi fuma ţigara şi îl strângea pe Jerry cu o mână.

În timp ce fuma, contempla stelele ce se acopereau cu nori de ploaie. Aşteptând clipa când urma să-l trimită jos pe Tambi ca să pună la loc fonograful şi discurile, o remarcă pe negresă, care îl privea îngrozită. Făcu un semn din cap, apoi unul din mână şi ea se îndepărtă, aruncându-i din când în când o privire. Era convinsă că stăpânul acela îngrozitor avea să o mănânce într-o bună zi. După ce se retrase până la tambuchi, începu să se târască pe scări, ca un vierme uriaş. În acest timp, Van Horn se întristă pentru că nu putea, în ciuda civilizaţiei care-i separa, să o facă să înţeleagă bunăvoinţa şi mila lui.

După ce-l trimise pe Tambi să ducă preţiosul fonograf, căpitanul mai rămase o vreme pe punte, sub ploaia fină şi pătrunzătoare care-l răcorea.

Aversa nu dură mai mult de cinci minute, apoi stelele reapărură pe bolta cerească. O ceaţă umedă se ridică deasupra

punții, adăugându-și jilăveala la emanațiile mlaștinei, iar căldura sufocantă redeveni stăpână.

Van Horn nu se mai chinui să caute o cuvertură ca să se acopere de umezeala aceea bolnăvicioasă. În afara unui acces de febră, sănătatea îi permitea să neglijeze măsurile acelea de precauție indicate la tropice.

– Ești primul de serviciu, îi zise lui Borckman. Voi ridica ancora mâine, înainte să te trezesc.

Își puse capul pe brațul drept, folosindu-l pe cel stâng ca să-l strângă pe Jerry la piept și adormi de îndată.

Aceea era existența pe care oamenii albi o duceau zilnic pe insulele Solomon. Albii și indigenii se certau și făceau negoț. Europenii luptau să-și păstreze capetele pe umeri, negrii dimpotrivă, încercau, prin șiretenie, să le facă să cadă.

Jerry, care nu cunoscuse decât laguna din Meringe, constata că în lumile acelea noi, cum ar fi Arangi și insula Malaita, lucrurile stăteau cam la fel și că acele două rase dușmane duceau o luptă continuă între ele.

CAPITOLUL X

REGELE NEGRU

Dimineaţa, în zorî, Arangi începea să-şi ridice pânzele. Velele sale atârnau în atmosfera grea, în vreme ce echipajul vâslea cu vigoare în balenieră ca să conducă vasul remorcat prin trecerea îngustă. La un moment dat, Arangi, împins de un curent acvatic, fu cât pe ce să dea de un recif de corali şi negrii, neînţelegând exact ce se întâmpla, se strânseră cu teamă unii în alţii, ca o turmă de oi la ivirea lupului.

Van Horn se putea lipsi de a stimula zelul vâslaşilor, căci echipajul făcea eforturi disperate ştiind ce soartă îi aştepta dacă nava păţea ceva. Teama lor întemeiată era de aceeaşi natură cu a negresei de la bord. Nu o dată, în trecut, oamenii din Langa-Langa sau din Somo au constituit elementele de bază pentru ospăţul celor din Su'u. E adevărat că, în alte ocazii, cei din Su'u i-au hrănit cu trupurile lor şi i-au săturat pe cei din Langa-Langa ori Somo.

– Pe cuvântul meu îi zise timonierul Tambi lui Van Horn după ce trecură momentele dificile şi vasul naviga iar liber, fratele tatălui meu a venit de mult aici într-o barcă mare. Toţi au fost omorâţi la Su'u. Şi fratele tatălui meu kaii-kaii de cei din Su'u.

Van Horn îşi reaminti de Belle-Hathaway, care fusese atacată şi arsă cu cincisprezece ani mai devreme. Tot echipajul fusese masacrat. De fapt, la începutul secolului XX, insulele Solomon erau încă sălbatice, iar din arhipelag, Malaita era cea mai periculoasă.

Privi înălţimile insulei până la muntele Kolorat, al cărui vârf verde şi acoperit de tufişuri se ridica la patru mii de picioare deasupra mării, fiind folosit ca reper pentru navigatori. Din loc în loc se zăreau coloanele subţiri de fum.

– Pe cuvântul meu, rânji Tambi, mulţi privesc la noi din tufişuri.

Van Horn zâmbi. Ştia că, datorită mijloacelor seculare de comunicare prin fum, vestea sosirii lor era anunţată din sat în sat, din trib în trib. Apariţia unui recrutor de mână de lucru nu putea să le scape sălbaticilor.

În cursul dimineţii, Arangi, împins de un vânt proaspăt ce se pornise o dată cu răsăritul soarelui, se îndrepta către nord, semnalat în continuu de coloanele de fum. La prânz, vasul pătrunse printr-o trecătoare ce separa două insule acoperite de vegetaţie.

Van Horn, însoţit de Jerry, stătea în partea din faţă a navei şi nu înceta să supravegheze drumul ei dificil. Ici şi colo, bancuri de corali scufundaţi în adâncimile apelor îşi schimbau culoarea pe măsură ce se apropiau de Arangi.

După ce vasul a pătruns prin trecătoare, oamenii de pe insulă, de la cei care locuiau pe plajă până la cei ascunşi în junglă, ştiau că recrutorul de mână de lucru se îndrepta către Langa-Langa.

Când laguna, formată dintr-un lanț de insulițe aflate la o anumită distanță de coastă, se lărgi, Jerry începu să simtă mirosurile emanate de sate.

Nenumărate luntre, unele având și pânze, brăzdau apele liniștite. Jerry îi lătra pe cei care se apropiau prea mult, zburlindu-se și făcându-se că-l apără cu ferocitate pe zeul alb de lângă el. Între timp, îl atingea pe stăpânul său, pe piciorul bronzat, cu botul lui umed și rece.

Odată pătruns în lagună, Arangi parcurse rapid o jumătate de milă, apoi aruncă ancora la o adâncime de cincizeci de picioare. Apa era atât de limpede, încât pe fundul ei se vedeau toate asperitățile bancurilor de corali. Nici nu era necesară utilizarea balenierei. Bărcile, cu sutele, îi așteptau pe cei întorși de pe plantații de o parte și de alta a vasului. Fiecare negru care debarca, împreună cu lada și clopoțelul său, era salutat prin aclamații furtunoase de către părinți și prieteni.

Van Horn nu permise nimănui să urce la bord. Melanezienii sunt rapizi în atac, dar și în retragere. Doi negri din echipaj mânuiau carabine Lee-Enfield. Borckman, cu jumătate dintre oameni, executa manevrele necesare.

Căpitanul, cu Jerry după el, se postă astfel că era imposibil să treacă cineva prin spatele său și supraveghea plecarea „întorșilor" din Langa-Langa, fără să piardă din ochi cealaltă jumătate a oamenilor din echipaj care păzeau puntea în dreptul firelor de protecție. Indigenii din Somo stăteau jos, fiecare pe lada lui, de teamă ca nu cumva vreunul din Langa-Langa să le fure prețiosul bagaj.

Timp de o oră, negrii invadară plaja. Nu mai rămaseră apoi decât câteva luntre. Într-una din acestea, Van Horn îl recunoscu pe Nau-hau, marele șef din Langa-Langa. Nau-hau era tânăr și, contrar celor mai mulți melanezieni, avea un aspect deosebit de plăcut. Ba chiar era frumos.

– Hei! rege din Babilon!

Aşa îl salută Van Horn, care-i zicea astfel din pricina profilului său semitic.

Nau-hau era complet gol. Nu se jena deloc. Singurul lucru purtat de el era o curea pe şolduri, de care-şi prinsese un cuţit cu lama de zece degete. O farfurie din porţelan alb, suspendată printr-o coardă din fibră de cocotier de gât îi acoperea o parte din piept. Era o comoară inestimabilă, fiindcă în toată istoria cunoscută de locuitorii Malaitei, nici unul nu se putuse lăuda cu o farfurie întreagă din porţelan.

Felul în care era împodobit nu-l făcea ridicol. Avea sânge de rege. Tatăl său fusese rege înaintea sa, iar el era mai mare stăpânitor decât tatăl său. Viaţa şi moartea supuşilor săi depindeau de voinţa lui.

Pentru că tatăl său, care abdicase cu un an înainte, şi-a permis să se amestece în treburile conduse de Nau-hau, acesta a chemat doi negri şi le-a poruncit să-l spânzure pe tatăl său, lucru care s-a înfăptuit pe loc.

Altă dată soţia sa preferată, mama primului său născut, a violat, din neatenţie, unul dintre tabu-urile regale. Evident, a ucis-o şi a mâncat-o singur toată, nepermiţând nimănui să se apropie de acel ospăţ regal.

Era deci maiestuos din naştere şi prin educaţie. Conştient de acest lucru, era la fel de necruţător ca omul care dispune de întreaga forţă a civilizaţiei. Nu doar trupul său, ce emana atâta putere, statura lui mândră îţi impuneau dimensiunile sale regale, ci şi privirea cutezătoare, dispreţuitoare, ce strălucea sub genele sale lungi.

Se considera mai îndrăzneţ decât comandantul lui Arangi, căci ştia că acesta se juca folosind dinamita. O experienţă amară îl învăţase că albii erau făcuţi din dinamită. Era foarte tânăr şi se afla într-o barcă din cele care atacau un vas mai mic decât Arangi. N-a uitat niciodată evenimentele ce s-au petrecut atunci. Din cei trei albi care se aflau la bord, a văzut cu ochii lui cum doi au fost decapitaţi chiar pe punte. Cel rămas, zbătân-

du-se, a reușit să fugă și a coborât repede în adâncul vasului printr-o deschizătură.

După o clipă, vasul, cu toate bogățiile lui, sărea în aer, desfăcându-se în mii de bucăți, odată cu o mulțime de luntre din jur. Lucrul misterios care produsese nenorocirea aceea era dinamita. El, care fusese aruncat la mare distanță și a rămas neatins printr-un mare noroc, a ghicit că oamenii albi erau făcuți chiar din substanța aceea miraculoasă pe care o foloseau ca să distrugă bancurile de pești sau, când erau încercuiți, fără șanse de a scăpa, să arunce în aer vasele care-i aduceau din țări necunoscute.

În ciuda faptului că era convins că Van Horn era făcut din substanța aceea de temut, înaintă cu îndrăzneală către el, făcând față pericolului cu toată aroganța sa.

– Pe cuvântul meu, începu el, de ce i-ai ținut pe oamenii mei mai mult la tine?

Reproșul era justificat, fiindcă negrii aduși de Van Horn lipsiseră trei ani și jumătate în loc de trei.

– Mă supăr dacă-mi vorbești așa! răspunse brusc olandezul.

Apoi își băgă mâinile într-o ladă, de unde scoase pachete de tutun. Îi zise:

– Mai bine fumează asta și vorbește frumos.

Dar Nau-hau refuză darul, deși îl dorea.

– Nu-mi trebuie, am destul, minți el. De ce nu a venit unul din oamenii mei?

Van Horn scoase din buzunar un carnețel și, în vreme ce-i descifra paginile, Nau-hau îl suportă pe omul acela alb ca să-și aducă aminte după semnele zgâriate pe foi.

– Sati, citi olandezul, punând degetul în locul unde scria numele și uitându-se, alternativ, când la carnet, când la șeful sălbatic care, stând în picioare în fața căpitanului, pândea momentul să i se furișeze în spate ca să-l înjunghie cu pumnalul la baza gâtului, așa cum obișnuia.

– Sati, ultimul muson, bolnav, burta, foarte rău, a sfârşit aşa, citi Van Horn, ceea ce însemna că respectivul murise de dezinterie în 4 iulie 1901.

– Muncit mult Sati, preciză Nau-hau. Câţi bani?

Căpitanul calculă în gând.

– Pentru el de şase ori zece livre şi două livre – ceea ce însemna şaizeci şi două de livre – în monede de aur. Eu plătit în avans la tatăl lui o dată zece livre şi cinci livre. Rămân încă de patru ori zece livre şi şapte livre.

– De ce ţii la tine de patru ori zece livre şi şapte livre? îl întrebă Nau-hau, spunând suma, fabuloasă pentru el, fără a-şi da seama de valoarea ei adevărată.

Van Horn ridică mâna.

– Nu te grăbi, Nau-hau. El, Sati, şi-a cumpărat ladă pe plantaţie, de două ori zece livre şi o livră. Rămân pentru Sati de două ori zece lire şi şase lire.

– De ce ţii la tine de două ori zece lire şi şase lire? îl întrebă Nau-hau.

– Aşa! îi răspunse Van Horn.

– Dă-mi mie de două ori zece lire şi şase lire.

– Nu-ţi dau nimic! ripostă olandezul.

Strălucirea din ochii lui îi aminti şefului de misterioasa dinamită din care erau făcute trupurile albilor şi de ziua sângeroasă când participase pentru prima oară la o explozie şi fusese aruncat cât colo.

– Cine e bătrânul din barca ta? întrebă Van Horn, arătându-l cu degetul pe moşul de lângă ei. Tatăl lui Sati?

– El tatăl lui Sati, confirmă Nau-hau.

Căpitanul îi făcu semn bătrânului să urce la bord. Îl însărcină pe Borckman să supravegheze puntea şi pe Nau-hau cât timp el coborâ să caute banii în cufărul său. Când se întoarse nu-l mai băgă în seamă pe şef şi i se adresă direct bătrânului:

– Cum te cheamă?

– Nino, îi răspunse acesta tulburat. Sati al meu... Fiul meu... Van Horn se uită la Nau-hau ca să fie sigur că așa era. Acesta îi făcu un semn afirmativ din cap, așa cum se obișnuia pe insulele Solomon și care consta în a-și da capul pe spate. Abia apoi căpitanul numără banii în mâna tatălui lui Sati.

Imediat după, Nau-hau întinse și el mâna, iar bătrânul îi dădu banii. Șeful opri pentru el douăzeci de monede din aur și dădu înapoi șase.

Lucrul acela nu-l privea pe Van Horn. Își făcuse datoria și plătise cinstit. Tirania unui șef față de supușii lui era ceva în care nu se putea amesteca.

Cei doi stăpâni, alb și negru, erau mulțumiți. Primul dăduse banii ce se cuveneau, al doilea, prin dreptul său regal, îl jefuise pe bătrân de drepturile obținute prin munca fiului său, chiar sub ochii olandezului.

Nau-hau era maiestuos. Refuzase tutunul oferit, dar cumpără de la căpitan o ladă întreagă pe care plăti cinci lire și ținu să o deschidă imediat ca să-și umple pipa.

– Mulți oameni buni la Langa-Langa? întrebă Van Horn politicos, pentru a continua discuția.

Regele din Babilon se mulțumi să zâmbească, dar nu-i răspunse.

– Cred că o să mă plimb pe pământ, îi zise căpitanul sfidător.

– Poate nu e bine pentru tine, ripostă Nau-hau. Poate mulți oameni răi kaii-kaii pe tine.

La vorbele acelea, Van Horn, fără să-și dea seama, simți cum îl trec fiorii, adică trăi o senzație la care Jerry se zburlește.

– Hei, Borckman, strigă el, coborâți baleniera!

Când șalupa plutea lângă vas, căpitanul coborî primul, afirmându-și astfel superioritatea, apoi îl invită pe Nau-hau să-l urmeze.

– Pe cuvântul meu, rege din Babilon, murmură el la urechea șefului, în timp ce vâslașii începeau să tragă la rame, dacă-mi face vreun rău cineva, eu te trimit mai întâi pe tine la naiba și apoi și

pe cei din Langa-Langa. Tot timpul stai lângă mine. Să nu te îndepărtezi deloc!

Van Horn, urmat de terierul său irlandez, se plimbă pe insulă alături de furiosul rege negru pe care îl ţinea la respect doar dinamita din care erau făcuţi oamenii albi. Se plimbară în mijlocul a trei mii de canibali, în timp ce secundul, lăsat să-şi facă de cap cu băutura, stătea la bordul vasului, la mică distanţă de ţărm, iar baleniera, cu o parte din oamenii din echipaj, cu vâslele în mâini, era gata oricând să pornească în larg, de îndată ce Van Horn ar fi venit alergând. Nu-l iubeau deloc pe căpitan şi nu-i luau capul decât din cauza fricii.

Olandezul nu avusese de gând să coboare pe ţărm şi dacă o făcuse ca răspuns la provocarea regelui, acest lucru se datora împrejurărilor care-l forţaseră. Rătăci pe acolo un ceas, fără să-şi ia vreo clipă mâna de pe trăgaciul pistolului de la şold sau să-l piardă din vedere pe Nau-hau. Acesta mergea alături de el.

Regele fierbea de furie, dar nu se exterioriza. În orice clipă putea însă răbufni. Astfel, Van Horn văzu ceea ce nu văzuse până atunci nici un alb, fiindcă Langa-Langa, ca şi insuliţele vecine, pe cât erau de frumoase, pe atât erau de puţin explorate.

La început, insuliţele acelea au fost doar bancuri de nisip sau de corali ce se iveau în largul oceanului şi nu puteau oferi azil decât celor mai nenorocite creaturi, care duceau o existenţă mizerabilă. Câţiva nefericiţi, supravieţuitori ai masacrelor, scăpaţi de sub tirania şefilor de trib, fugiţi de moartea în ceaun care îi pândea, au venit şi s-au aşezat apoi pe acolo.

Oamenii aceia, care trăiu prin tufişuri şi nu ştiau altceva, au devenit astfel o populaţie marină. Au studiat obiceiurile peştilor, au inventat năvoade şi undiţe, plase pescăreşti şi alte obiecte pentru a prinde vietăţile pe care le oferea, cu generozitate, oceanul.

O muncă de Hercule, sub un cer arzător, a avut ca rezultat îmblânzirea mării. Şi-au înconjurat bancurile de corali şi de nisip cu un zid făcut din materialele furate de pe insula cea mare în

nopţile întunecoase. În acelaşi fel au luat, cu bărcile, pământ productiv.

Pe măsură ce secolele s-au scurs, generaţiile s-au succedat şi bancurile de corali aride s-au transformat în adevărate fortăreţe cu locuri speciale pentru intrarea luntrelor. Astfel, locuitorii de acolo erau protejaţi împotriva incursiunilor celor de pe insula mare prin lagunele ce formau tot atâtea mări interioare.

Cocotierii, bananierii şi înalţii arbori de pâine furnizau, în acelaşi timp, hrana şi umbra. Solul devenise fertil. Bărcile lungi ale locuitorilor făceau ravagii pe coastele vecine, răzbunând astfel suferinţele înaintaşilor.

Şi, la fel cum în vechime renegaţii şi refugiaţii în mlaştinile de pe malul Adriaticii au edificat puternica Veneţie cu palatele ei somptuoase şi case pe piloni, mizerabilii negrii alungaţi au ajuns să domine insula cea mare, supraveghind traficul şi căile maritime, obligându-i pe oamenii din junglă să rămână în tufişurile lor, fără a îndrăzni să se măsoare cu navigatorii.

În mijlocul acelei populaţii dominatoare şi insolente se afla Van Horn şi profita de ocazia ce i se oferise. Nu se gândea la faptul că moartea îl pândea la fiecare pas.

După un ceas, când căpitanul se urcă iar la bordul balenierei, după ce-l instală acolo cu grijă pe Jerry, lăsă în urma sa un rege negru zăpăcit, dezorientat, care îi respecta mai mult ca oricând pe albii făcuţi din dinamită care-i aduceau tutun, cuţite, pânzeturi, topoare, de la toate acestea obţinând un profit uriaş.

CAPITOLUL XI

LUPTĂ CORP LA CORP

După ce s-a întors la bord, Van Horn a dat ordin să fie ridicate pânzele și scoasă ancora. Au plecat apoi către Somo, aflată la o distanță de zece mile de acolo. În drum au făcut escală la Binu pentru a-l saluta pe bătrânul șef Johnny și a debarca o parte din negri. Au pornit iar spre Somo, ultima țintă a vasului Arangi și a celor de la bordul său.

Van Horn a fost primit acolo cu totul altfel față de felul în care fusese așteptat la Langa-Langa. Debarcarea „întorșilor" s-a făcut în decurs de trei ore și jumătate, în cursul după-amiezii. Apoi l-a invitat pe șeful Bashti la bord. Acesta a urcat pe punte destul de vioi, în ciuda vârstei sale înainte și a dovedit mult umor insistând să-și aducă și femeile, la fel de bătrâne ca el.

Până atunci nu permisese nici uneia dintre ele să apară în fața unui alb. Van Horn s-a simțit onorat de o asemenea favoare și a dăruit fiecărei femei câte o pipă din lut și o duzină de pachete de tutun.

În ciuda serii care se apropia, negoțul deveni mai rodnic și Bashti, care-și atribuise partea leului din banii primiți de tații celor doi negri dispăruți, făcu importante cumpărături. Promise, de asemenea, numeroși recruți și Van Horn, cunoscând versatilitatea specifică sălbaticilor, insistă ca angajamentul să fie semnat imediat.

Bashti ezită, promițând că va face lucrul acela abia dimineața. Olandezul îi spuse însă că era mai bine să rezolve pe loc problema aceea și, după multă insistență, îl convinse pe bătrânul șef să trimită o barcă pe țărm ca să-i aducă pe noii recruți pentru plantații.

– Ei, ce zici de treaba asta? îl întrebă căpitanul pe Borckman, care avea privirea tulbure. Niciodată n-am văzut-o pe canalia asta așa de amabilă. O fi din întâmplare sau ne coace ceva?

Borckman privi către numeroasele pirogi care se aflau acolo și, observând numărul mare de femei din acestea, scutură din cap și spuse:

– Când pregătesc o ticăloșie, canibalii ăștia își ascund femeile în junglă.

– Cu negrii ăștia nu poți ști niciodată, murmură Van Horn. E adevărat că nu au multă imaginație, dar întotdeauna le merge mintea la ceva rău. Dacă femeile nu fac altceva decât să le ascundă intențiile adevărate? Dacă până acum le goneau când pregăteau o lovitură, asta nu înseamnă că nu se pot abate niciodată de la o asemenea regulă.

– Bashti nu-i atât de deștept ca să facă așa ceva, obiectă Borckman. În clipa de față e bine dispus. Nu a cumpărat de la noi patruzeci de livre de mărfuri? Din cauza aceasta vrea să semneze un nou contract-angajament cu noi și speră că jumătate din negrii pe care ni-i dă vor muri, ca să pună mâna pe salariile lor.

Motivele acelea apăreau foarte credibile. Totuși, Van Horn clătină din cap.

– Fii cu ochii-n patru, îi recomandă el secundului, şi ţine seama că nu trebuie să fim amândoi în acelaşi timp în cabină. Şi nu uita, fără şnaps până când nu ieşim din încurcătura asta!

Bashti era incredibil de slab şi foarte bătrân. Nici el nu ştia câţi ani avea, deşi îşi amintea că fiecare membru al tribului se născuse începând cu adolescenţa sa. Îşi amintea de naşterea celor mai bătrâni dintre supuşii lui, ajuşi în prezent vai de capul lor, fără dinţi, senili, lipsiţi de vedere şi tari de urechi sau paralizaţi, în vreme ce el îşi păstrase toate facultăţile fizice şi psihice.

El mai avea încă o duzină de dinţi, tociţi până la gingie. Chiar dacă nu mai era rezistent ca în tinereţe, spiritul îi rămăsese la fel de viu ca întotdeauna. Datorită calităţilor sale, tribul lui era în prezent mai puternic decât atunci când le devenise şef. Păstrând proporţiile, el se dovedise un Napoleon al Melaneziei. Strategia lui de război i-a permis să-i respingă pe locuitorii din pădure foarte departe. Numeroase cicatrice atestau luptele la care participase.

Întotdeauna a încurajat forţa şi activitatea în tribul său. Şi-a impus voinţa în faţa şefilor vecini, fie încheind acorduri, fie făcând concesii.

Spiritul său atât de viu elaborase un plan pentru a scăpa de Van Horn şi avea în vedere acelaşi lucru pentru vastul imperiu britanic a cărui forţă nici măcar nu o ghicea.

Somo, de altfel, avea o istorie şi oferea anomalia singulară a unui trib maritim ce trăia în laguna insulei principale. Într-o epocă atât de îndepărtată că nici nu putea fi determinată, un oarecare Somo, fiu al lui Loti, şeful fortăreţei insulare Umbo, se certase cu tatăl său şi fugise din faţa furiei acestuia din urmă, luînd cu el numeroase bărci pline cu războinici tineri. Odiseea lor a durat două musoane, în cursul cărora au înconjurat Malaita şi s-au aventurat pe ocean până la Ugi şi San Cristobal.

Somo a abordat apoi insula principală, i-a învins şi i-a fugărit pe locuitorii din tufişuri, apoi a ridicat fortăreaţa maritimă cu acel nume. Aceasta era construită către ocean cu ziduri de corali

pentru a izgoni năvălitorii dinspre ape. Anumite trecători permiteau pătrunderea bărcilor lungi în apele interioare.

Liziera junglei oferea spectacolul banal al satelor dispersate printre copaci şi tufişuri. Dar Somo, şeful noului trib, îşi stabilise hotarele stăpânirii lui departe, în interiorul pădurii, tocmai la poalele munţilor cei mai înalţi, cuprinzând multe sate.

Doar cei mai îndrăzneţi, care căutau un refugiu acolo, erau primiţi în noul trib. Cei slabi şi laşi ajungeau repede în ceaun. Din această pricină foarte multe capete împodobeau colibele şi bărcile.

Bashti moştenise tribul cu teritoriul şi fortăreaţa sa şi reuşise să-i mărească mult patrimoniul. Nu-şi satisfăcuse însă toate ambiţiile. De multă vreme plănuia ceva îndrăzneţ, bine gândit. Cu trei ani înainte, tribul Ano-Ano, situat la mai multe mile în jos, spre coastă, capturase un vas recrutor pe care îl distrusese împreună cu tot echipajul său, punând astfel mâna pe o uriaşă cantitate de tutun, stofe, sticlărie şi alte feluri de mărfuri, fără a mai lua în consideraţie puştile şi muniţia.

Pedeapsa care a urmat nu i-a afectat prea mult. După şase luni a apărut un vas de război în lagună, a bombardat colibele, dar locuitorii s-au refugiat în pădure. În zadar au debarcat marinarii şi i-au urmărit prin junglă. Au trebuit să se mulţumească doar cu uciderea a patruzeci de porci graşi şi cu doborârea câtorva cocotieri.

De îndată ce vasul de război şi-a reluat drumul pe mare, locuitorii din Ano-Ano s-au întors în satul lor. Obuzele nu provocaseră mari pagube colibelor construite din crengi şi femeile, după câteva ore de muncă, au reparat totul. Cât despre cei patruzeci de porci, cei din trib i-au prăjit într-o gaură făcută în pământ şi apoi s-au ospătat cu o asemenea mâncare regească. Au profitat şi de cocotierii dărâmaţi, folosindu-le lemnul, iar nucile vânzându-le primului vas de negoţ care a trecut pe acolo.

Aşadar, pedeapsa nu a constat decât într-o masă bună şi o petrecere. Lucrul acela îl impresionase pe calculatul şi avarul

Bashti. În mintea lui, ceea ce era avantajos pentru Ano-Ano, era și pentru Somo.

Din moment ce oamenii albi care navigau sub drapelul britanic se mulțumeau să ucidă porcii și să taie cocotierii pentru a răzbuna astfel sângele și capetele tăiate, Bashti nu vedea nici un impediment ca să profite de acea stare de lucruri, ca tribul Ano-Ano. Era vorba de un târg bun, ce aducea o abundență imediată. De altfel, de peste doi ani nu se mai zărise nici un vas de război britanic prin împrejurimile insulelor Solomon.

Cu aceste gânduri venise Bashti bine dispus la bordul lui Arangi și puțini erau cei care-i știau sau îi bănuiau planurile de luptă.

Negoțul devenea tot mai intens pe măsură ce soseau alte și alte bărci, iar negrii, bărbați și femei, se înmulțeau pe punte. Veniră și recruții, tineri sălbatici, timizi, care se supuneau legii severe dictate de părinții lor și de trib. Rând pe rând, aceștia erau conduși în cabina principală a vasului de către tații și mamele lor.

Părinții recruților formau un grup liniștit, în care fiecare dorea să se afle în prezența stăpânului alb care scria numele într-o carte misterioasă, ratificând tratatul celor trei ani de muncă. Căpitanul scria cu mâna dreaptă, cu pana, ceea ce trebuia, apoi plătea salariul pe primul an ca avans, oferind șefului de trib și fiecărei familii mărfuri pentru suma respectivă.

Bătrânul Bashti se învârtea pe acolo, lundu-și partea din ceea ce revenea oamenilor săi. Cele trei femei ale sale, care-l însoțeau pretutindeni, slăbiseră vigilența lui Van Horn prin însăși prezența lor. Căpitanul era încântat de întorsătura pe care o luaseră afacerile sale, gândindu-se că restul călătoriei pe coastele Malaitei se scurtase simțitor și că se va întoarce acasă cu o încărcătură foarte bună.

Pe punte, unde Borckman păzea cu mare atenție, Jerry trecea mirosind numeroasele picioare ale negrilor pe care nu-i mai întâlnise până atunci. Câinele sălbatic debarcase odată cu „întorșii", dintre care se întorsese numai Lerumie. În zadar trecu

Jerry, cu părul zburlit, de câteva ori pe lângă el. Acesta nici nu-l băga în seamă.

Lerumie urcase pe punte ca să-şi cumpere o oglindă. La un moment dat îi făcu semn cu ochiul lui Bashti, ca să-l vestească de faptul că totul era gata şi că aşteptau doar clipa favorabilă.

Aceasta veni de îndată. Fu oferită de Borckman, care era de pază pe punte, prin neglijenţa şi nesupunerea lui la ordinele căpitanului. El nu se gândea decât la sticla de şnaps, fără să-şi dea seama de efectele negative şi de consecinţele dezastruoase ce decurgeau din comportarea sa.

Stătea în spate, aproape singur în zona aceea a punţii, în faţa lui, la o oarecare distanţă aflându-se mulţi negri şi oameni din echipaj. Se îndreptă către catargul velei foc, unde era ascunsă, printre sacii cu iam, sticla lui cu băuţură.

Borckman, înainte de a lua o înghiţitură, aruncă, prudent, o privire în jur. Lângă el, o negresă, grasă, inofensivă, ţinea în braţe un copil de doi ani, pe care-l alăpta. La zece paşi de acolo, Lerumie se uita în oglinda pe care tocmai o cumpărase.

În oglindă îl văzu pe Borckman aplecându-se peste saci, ridicându-se apoi şi, dându-şi capul pe spate, acesta îşi puse la gură gâtul sticlei. Lerumie ridică mâna dreaptă şi îi făcu semn unei femei care se afla într-o barcă apropiată. Aceasta se aplecă, apoi îi aruncă un obiect. Era un topor de muncă indigen, cu coadă lungă şi foarte tare, împodobit cu incrustaţii şi fibră de cocotier, pentru a fi mânuit mai bine. Lama îi fusese ascuţită chiar în ziua aceea.

Toporul zbură fără zgomot prin aer. Lerumie îl prinse în mână, apoi fu aruncat negresei grase care se găsea în spatele secundului. Ea îl apucă cu amândouă mâinile, în vreme ce copilul se prinse de mijlocul ei, strângând-o puternic cu braţele lui micuţe.

Încă nu venise momentul ca să-l lovească pe Borckman în moalele capului, întrucât acesta nu stătea într-o poziţie bună. Mai multe perechi de ochi contemplau tragedia care urma să se

desfăşoare. Jerry văzu şi el, dar nu înţelese nimic. În ciuda ostilităţii sale în privinţa negrilor, nu ghicise felul în care ei puteau ataca.

Tambi, care din întâmplare trecea pe lângă tambuchi, observă ceea ce se întâmpla şi întinse mâna către o Lee-Enfield. Lerumie îi văzu gestul şi îi făcu semn negresei să se grăbească.

Borckman, care nu bănuia nimic, îşi luă sticla de la gură, iar capul, care îi fusese dat pe spate, reveni în poziţie normală. Fierul toporului îl lovi în clipa aceea în locul vulnerabil. Ceea ce se petrecu atunci, în acel scurt interval de timp în care e posibil să nu fi apucat să simtă ceva, rămase pentru el un mister absolut, căci nici un om lovit în felul respectiv n-a mai avut când să articuleze vreun cuvânt sau să scoată un suspin prin care să-şi trădeze senzaţiile sau impresiile.

Pe cât de rapidă a fost lovitura, pe atât de repede Borckman s-a prăbuşit pe punte. Sticla, scăpată din mâna lipsită de viaţă, a căzut peste sacii cu iam, fără să se spargă, golindu-se încet pe scândurile de lemn.

Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului, astfel că Tambi a tras cu carabina, dar n-a nimerit-o pe negresă înainte ca secundul să se prăbuşească. Nu avu timp să mai tragă o dată spre ea, fiindcă, lăsând jos toporul şi lundu-şi copilul în braţe, a sărit peste sabordul vasului într-o barcă din apropiere, pe care a răsturnat-o.

Atacul a început simultan din toate părţile. Topoarele cu mânere încrustate erau aruncate din luntre celor din Somo aflaţi pe punte. Negresele fugeau toate de la bordul lui Arangi. După ce femeia care l-a izbit pe Borckman a lăsat toporul din mână şi a sărit în barcă, Lerumie s-a aplecat să ia el arma aceea.

Jerry, înţelegând că era vorba de bătaie, s-a repezit la el şi i-a sfâşiat mâna. Lerumie s-a ridicat cu un urlet de furie şi de ură care te înfiora. Jerry se aruncă la picioarele sale şi vechiul său duşman îi dădu un şut cu toată puterea, ridicându-l în aer.

În vreme ce terierul irlandez zbura, descriind o parabolă, iar oamenii din bărci puneau mâna pe carabinele Snider, Tambi

trase iar și, mai înainte ca Lerumie să-și pună piciorul pe pământ, glonțul îi străpunse inima. Căzu în aceeași clipă, secerat, lângă Borckman.

Jerry își sfârși zborul în mare, dar până atunci Tambi încetase să mai existe. Un topor îl izbise în cap, chiar când apăsa pe trăgaci. Imaginea strălucitoare a lumii de la tropice dispăru pentru totdeauna din ochii lui.

Restul echipajului fu exterminat cu aceeași rapiditate, pentru că atacul pornise simultan de peste tot, iar puntea deveni o adevărată măcelărie.

Jerry își scoase capul din apă în mijlocul împușcăturilor produse de carabinele Snider și a zgomotului rezultat din încăierare. Un bărbat îl prinse cu mâna de gât și, în vreme ce animalul se zbătea, încercând să scape sau să muște, îl trase într-o barcă. Jerry nu era atât de furios pe cât de îngrijorat de soarta stăpânului său.

Înțelegea că Arangi era în mare pericol. Îi văzuse prăbușindu-se pe Borckman, pe Lerumie... auzea cum se trăgea cu puștile, strigătele de durere sau de triumf...

De aceea, fără apărare, suspendat în aer de mâna care-l ținea de blana gâtului, urlă și se zbătu până când negrul, dezgustat, îl aruncă fără menajamente în barca sa. Câinele se ridică și făcu două salturi, îndreptându-se prin aer, disperat, spre sabordul vasului.

Puțin lipsi ca labele sale să ajungă unde dorea. Căzu iar în mare. Reveni la suprafață și înotă cu multă energie, înghițind apa sărată care îl sufoca pentru că lătra continuu, încercând să-și afle stăpânul.

Un băiat de doisprezece ani, care stătea într-o altă luntre, martor al celor petrecute anterior, îi puse vâsla pe cap și îl apăsă, nelăsându-l să mai iasă la suprafață. Astfel, cățelul, fără cunoștință, inert, fu tras în ambarcațiunea băiatului.

Van Horn pierise mai înainte ca Jerry să ajungă a doua oară în apă. Nu degeaba Bashti trăise mai mult decât toți ceilalți

bătrâni ai tribului şi domnise un timp mai îndelungat decât oricare dintre înaintaşii lui, chiar decât Somo. Dacă întâmplarea l-ar fi plasat într-un loc şi o epocă mai propice, ar fi devenit un Cezar sau un Alexandru. Cert este că ştia să-şi conducă foarte bine micul său regat.

Cu cât talent îşi jucase rolul! Se arătase bine dispus, păstrându-şi totuşi prerogativele de şef, semnase angajamentele privitoare la sclavii de pe plantaţii pe durata celor trei ani şi încasase chiar şi avansul cuvenit pentru primul an. Aora, care era echivalentă cu primul ministru şi cu vistiernicul său, strânsese imediat tributurile, pe măsură ce albul plătea banii, şi îngrămădise totul, monede şi mărfuri, în sacii mari făcuţi din fibră de cocos.

În spatele lui Bashti, o fată de treisprezece ani se repezise de pe o banchetă şi începuse să gonească muştele din jurul şefului cu nişte pene prinse de un băţ. La picioarele sale stăteau cele trei neveste bătrâne ale lui. Cea mai în vârstă, fără dinţi şi foarte ridată, îi aducea, de câte ori îi făcea el semn, un coş împodobit cu broderii.

Bashti, cu urechea atentă la orice zgomot care venea de pe punte, scotea din coşul ce-i fusese adus când un bob de betel, când o floare de tei sau frunze pentru a-şi înveli în ele porţia de tutun pentru mestecat. Uneori lua de acolo tutun pentru pipă sau chibrituri. Pipa nu vroia să i se aprindă, mai bine zis i se stingea în continuu, de aceea strica mai multe beţe de chibrit.

Ajunsese la fundul coşului în clipa când, pe punte, negresa cea grasă îl răpunea pe Borckman cu o lovitură de topor şi Tambi trăgea primul foc asupra ei cu carabina Lee-Enfield. Mâna descărnată a lui Bashti, pe dosul căreia se vedeau venele ca nişte corzi, scoase de acolo un pistol atât de vechi, că părea să fi aparţinut unui ostaş de-al lui Cromwell.

Arma fusese încărcată chiar în dimineaţa aceea de însuşi Bashti.

Van Horn fu la fel de rapid ca bătrânul șef, dar cel dė-al doilea avea un mic avans în fața lui. În vreme ce mâna căpitanului atingea pistolul automat scos din tocul său, aflat pe genunchi, arma centenară făcuse explozie. Încărcată cu două gloanțe tăiate și unul rotund, produse un efect cutremurător și Van Horn fu ucis fără a mai avea timp să rostească un ultim Gott-fer-dang. Mâna lui, pe jumătate ridicată, lăsă să-i scape arma dintre degete.

Încărcat până la refuz cu pulbere, vechiul pistol explodase în mâna lui Bashti. În vreme ce Aora, cu un cuțit scos de nu se știe unde, începea să-i taie capul șefului alb, bătrânul rânji văzându-și degetul spânzurat de trăgaci, de care se mai ținea doar prin pielea subțire.

Îl apucă folosindu-și mâna stângă și îl smulse, după o mișcare de răsucire, apoi îl aruncă zâmbind în coșul pe care femeia lui îl ținea încă într-o mână, iar cu cealaltă își ștergea sângele de pe frunte, unde fusese lovită de un fragment metalic din pistol. În timpul tragediei de pe punte, trei recruți tineri împreună cu tații și unchii lor coborâră pe scară și îl măcelăriră pe singurul negru din echipaj care se găsea pe acolo.

Bashti, care trăise suficient de mult pentru ca să devină un filosof ce disprețuia durerea și pierderea unui deget, râdea și se lăuda, fiind foarte mulțumit de felul în care se desfășuraseră lucrurile. Cele trei neveste ale sale, a căror existență depindea doar de voința lui, îl proslăveau. Trăiseră așa mult pentru că-i cunoșteau capriciile. De aceea, agitându-se la picioarele lui, nu încetau cu vorbele admirative la adresa lui, marele stăpân ce hotăra soarta oricărui om.

Iar negresa îngrozită, la fel ca un iepure speriat ce ieșise din vizuina lui, stând în mâini și în genunchi, privea scena oribilă, din pragul infirmeriei, înțelegând că de data aceea nu mai avea cum să scape de la ceaun.

CAPITOLUL XII

TREZIREA ÎN INSULĂ

Jerry nu ştia încă tot ceea ce se petrecuse la bordul lui Arangi. Își dădea seama că lumea aceea fusese distrusă, doar asistase la nenorocire. Băiatul negru care-l prinsese îi legase bine labele şi îl adusese pe plajă.

Însoţit de strigăte de bucurie şi cântece, frumosul vas din lemn te tec, remorcat de bărci, fu adus aproape de ţărm, lângă locul unde se afla căţelul, chiar în faţa peretelui de corali. Pe plajă s-au aprins două focuri mari, la bordul navei s-au instalat lanternele şi Arangi a fost jefuit. Tot ce se putea lua era cărat, de la încărcătura sa până la ornamentele de pe balustrade şi pânze.

În noaptea aceea nu dormi ,nimeni din Somo. Chiar şi copiii se învârteau în jurul focurilor şi luau parte la ospăţ, apoi, sătui, se întindeau pe nisipul de pe plajă. Pe la ora două dimineaţa, din ordinul lui Bashti, vasul fu incendiat. Astfel Jerry, ars de sete, obosit, zăcând pe o parte, cu labele legate, văzu lumea plutitoare pe care abia o cunoscuse cum dispare înghiţită de flăcări şi fum. La lumina incendiului, Bashti împărţi prada. Nimeni nu fu uitat.

Chiar şi cei mai mizerabili sclavi ai triburilor din junglă, care în timpul captivităţii lor tremurau mereu de frica de a fi mâncaţi, primiră în dar câte o pipă din lut şi câteva pachete de tutun.

Cea mai mare parte a mărfurilor nu se împărţi, ci fu dusă în coliba cea înaltă a lui Bashti. Alte accesorii, de tot felul, umplură hangarele unde se aflau bărcile. În acest timp, în colibele lor, vrăjitorii se ocupau cu uscarea la fum a numeroaselor capete aduse, căci pe lângă oamenii din echipaj se mai găseau o duzină de negri din No-ola şi din Malu, care se îndreptau către casele lor.

Aceştia din urmă nu fuseseră omorâţi cu toţii. Bashti interzisese cu desăvârşire aşa ceva. Nu din milă, ci pentru că avea un motiv serios. Desigur, toţi prizonierii urmau să fie ucişi, dar, pentru că s-ar fi stricat din cauza căldurii, canibalii erau obligaţi să-i taie pe rând. De aceea, captivii au fost înghesuiţi în cel mai mare hangar pentru bărci, care era locul de întâlnire pentru bărbaţii acelui trib şi unde femeile nu aveau voie să intre, sub pedeapsa cu tortura sau moartea.

Legaţi ca animalele, spate în spate, nenorociţii au fost aduşi acolo unde se găseau, împrăştiate pe jos, resturile foştilor şefi. Deasupra capetelor lor se balansau, adunate într-o pânză, oasele tatălui lui Bashti.

Negresa cea tânără de la infirmerie se afla şi ea în hangar. Pentru că era destinată ceaunului, tabu-ul aplicat celorlalte femei n-o afecta şi pe ea, astfel că împărţea soarta celor care-şi bătuseră joc de ea, spunându-i că Van Horn o îngrăşa pentru a se ospăta cu ea mai târziu.

Şi Jerry se afla acolo. Agno, şeful vrăjitorilor, s-a împiedicat de el pe plajă şi, în ciuda protestelor băiatului care-l prinsese, i-a poruncit acestuia să-l ducă în hangar. Cum a fost purtat trecând prin apropierea focurilor la flăcările cărora se prăjea ospăţul, mirosul său foarte dezvoltat i-a dezvăluit că era vorba de carne omenească. Noutatea aceea a făcut să i se zburlească părul, să mârâie şi să se zbată ca să se dezlege.

După ce a fost dus în mijlocul captivilor, el a continuat să mârâie, căci nu înţelegea faptul că negrii din jurul său, pe care-i considera duşmani, împărtăşeau aceeaşi soartă ca el. Îi credea răspunzători de catastrofa petrecută pe Arangi şi de moartea stăpânului său.

Jerry nu era decât un căţel a cărui putere de înţelegere era limitată. Curând însă, furia sa împotriva negrilor captivi dispăru. Instinctul îi spunea că şi ei erau nefericiţi. Unii dintre ei, răniţi rău, gemeau şi terierul irlandez înţelese că ei nu erau trataţi mai bine ca el.

Frânghiile cu care era legat se dovediră atât de strânse că îl răniră şi opriră sângele să mai circule. Suferea şi foarte mult din pricina setei. Gura şi limba îi erau uscate în căldura înăbuşitoare din jur.

Hangarul pentru bărci era un azil sinistru. Acolo se găseau cadavre ascunse în pământ, dar şi resturi umane aflate la suprafaţă sau balansându-se în aer. Lângă acestea se aflau oamenii destinaţi pieirii. Oasele tatălui lui Bashti se odihneau lângă o luntre suspendată în aer.

Chiar la intrare, un bătrân pregătea la fum un cap omenesc. El era aproape orb şi avea obrazul foarte ridat. Murmura cuvinte ciudate, învârtind prin fum capul mortului şi punând pe jeratic, din când în când, lemne verzi.

Lumina flăcărilor se răspândea în clipele acelea la o distanţă apreciabilă. Grinda groasă din centrul hangarului era acoperită cu fibre de cocotier, aşezate astfel încât să formeze o podoabă în culorile alb şi negru, pe care fumul depusese toate impurităţile sale.

Pe grinzile tranversale atârnau capetele duşmanilor răpuşi în numeroasele expediţii terestre sau maritime de către tribul lui Bashti. În hangarul acela totul crea impresia tristeţii şi a morţii, chiar şi bătrânul acela imbecil, pe jumătate paralizat, care pregătea capul unui om, fără a-şi da seama că el însuşi se îndrepta către groapă cu paşi mari.

Spre dimineaţă, oamenii din Somo au venit iar, aducând cu strigăte, o altă barcă de război. I-au lovit cu măinile şi cu picioarele pe captivi, bruscându-i şi împingându-i cu brutalitate ca să facă loc luntrei lor. Canibalilor nu le păsa deloc de durerile prinşilor.

Au rămas o vreme acolo, fumându-şi pipele şi vorbind cu glasurile lor piţigăiate. Uneori râdeau ascuţit, amintindu-şi probabil de evenimentele din după-amiaza sau noaptea trecută. Din când în când, vreunul dintre ei se întindea pe pământ şi adormea fără să se acopere cu ceva, căci nu ştiau la ce foloseau păturile.

După revărsarea zorilor, acolo nu rămaseră treji decât răniţii şi cei cărora lienele, prea strâns legate, le tăiau pielea, împreună cu bătrânul tembel care îi păzea. Băiatul care îl prinsese pe Jerry cu ajutorul vâslei şi care îl considera, pe drept, prada lui, pătrunse în hangar fără a fi auzit de bătrânul chior. Acesta din urmă nu încetase a murmura diverse descântece în vreme ce întorcea pe toate părţile capul negrului pe care-l afuma.

Băiatul, foarte atent, ajunse până în mijlocul captivilor. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, fiindcă ştia că sfida un mare tabu. Nu avea decât doisprezece ani şi nu avea dreptul să plece de sub acoperişul părintesc pentru a pătrunde în hangarul acela. Îşi risca deci viaţa în locul unde o interdicţie sacră permitea numai accesul adulţilor.

Voia însă să-l ia pe Jerry şi reuşi.

Doar negresa, pe care spaima o împiedica să doarmă, îl văzu cum îl apucă de labe pe Jerry şi îl scoase din lotul acela de carne pentru măcelărie din care făcea parte şi ea. Cătelul ar fi opus rezistenţă dacă n-ar fi fost epuizat, iar gura lui uscată nu a putut scoate nici un sunet. Negrul cel mic îl luă deci când se afla într-o stare dezastruoasă. Îl duse în afara hangarului, traversă cu el satul tăcut şi porni pe o cărare lungă printre arborii înalţi, beneficiind de primele raze ale soarelui.

CAPITOLUL XIII

LAMAI CEL RĂU

Jerry fusese luat de către un băiat pe nume Lamai şi dus într-o colibă unde dormeau, pe solul întărit de murdăria acumulată în decursul anilor, tatăl său, mama lui, cei patru fraţi şi surori ai săi. Acoperişul de paie, prin care trecea apa de câte ori ploua, era susţinut cu o furcă din lemn care oscila mereu. Pereţii erau şi mai permeabili. De fapt, coliba lui Lumai, tatăl lui Lamai, era cea mai mizerabilă din Somo.

Spre deosebire de majoritatea malaitenilor, Lumai, stăpânul casei şi şeful familiei, era foarte gras şi poate că, datorită obezităţii sale, se manifesta ca un om bun şi leneş. Lenerengo, femeia lui, pe cât de slabă pe cât era el de gras, vorbea repede şi ascuţit, era foarte activă şi nervoasă, spre deosebire de bărbatul ei.

Băiatul, furişându-se în spatele colibei, se mulţumi să arunce o privire înăuntru, unde tatăl şi mama sa dormeau fiecare în câte

un colţ, în timp ce în mijloc zăceau fraţii şi surorile lui înghesuiţi unii în alţii ca într-un culcuş de căţei.

Împrejurimile locuinţei lui, care abia aducea cu un adăpost pentru animale, păreau un adevărat paradis. Aerul era înbibat de parfumul plantelor tropicale şi opulenţa floralã domina pretutindeni. Arborii de pâine îşi împleteau crengile între ei, în vreme ce bananierii şi cocotierii se aplecau sub greutatea fructelor. Imenşi pepeni galbeni, copţi, apăreau de sub arbuştii papaia, ale căror trunchiuri nu măsurau în grosime nici a zecea parte din diametrul zemoaselor fructe ce creşteau la rădăcinile lor.

Dar lui Jerry, cel mai minunat lucru i se păru a fi zgomotul unui râuleţ ce curgea ascuns vederii de tufişurile din jurul colibei.

Animat de prezenţa binefăcătorului lichid, căţelul începu să se zbată. Băiatul îl mângâie şi îl legănă, îngânându-i un cântec ciudat. Jerry, căruia nu-i lipsea decât darul vorbirii, nu avea cum să-l facă să înţeleagă că murea de sete.

În cele din urmă, Lamai înţelese. Luă o coajă goală de nucă de cocos, apoi o fixă de o tulpină de bambus. Cumpăna improvizată o trecu astfel peste tufişurile dese din jur şi scufundă găleata din coaja de nucă în apă. Puţin mai târziu, lichidul atât de mult dorit se găsea în faţa căţelului.

Jerry, epuizat, era trântit pe o parte. Dar, pe măsură ce începu să bea cu lăcomie, puterile îi reveniră ca prin farmec.

Băiatul, încântat, râdea bucuros, iar căţelul, recunoscător, se opri o clipă din activitatea lui şi îşi exprimă recunoştinţa dând cu limba lui rozalie peste mâna negrişorului. Lamai, încântat, îi dădu iar să bea.

Terierul nu se sătură decât atunci când părţile sale laterale, care se fleşcăiseră datorită oboselii şi setei, redevenirã rotunde ca un balon. Intervalele în care se oprea pentru a-i mulţumi lui Lamai lingându-i mâna deveneau tot mai dese şi mai lungi.

Totul se desfăşura cum nu se poate mai bine, când apăru Lenerengo, mama lui Lamai. Ea se trezise şi era nemulţumită că

apăruse o nouă gură de hrănit şi că se afla în prezenţa unei fiinţe incomode.

Se schimbară multe cuvinte, din care Jerry nu înţelese nimic. Se părea că Lamai ţinea cu el, iar Lenerengo era împotriva lui. Ea piuia ascuţit, pretinzând că fiul ei era nebun şi că nu-şi dădea seama că biata lui mamă nu-şi vedea capul de treabă. Ea îl trezi pe Lumai care, sculat din somnul său adânc, murmură, în dialectul Somo, că totul era bine întrucât fiii şi câinii constituïau bunuri ce puteau fi posedate, că până atunci nu murise de foame, iar liniştea şi somnul erau lucrurile cele mai preţioase.

Cu aceste vorbe se întinse iar pe pământ, îşi puse braţul sub cap şi se porni iar pe sforăit. Lamai, care ştia că, dacă mama lui se hotăra să-l bată, nu avea pe unde fugi din colibă, se retrase încetişor către uşă. În cele din urmă Lenerengo, după ce bombăni nemulţumită, contestând gândirea bărbatului ei, se culcă la loc şi adormi repede.

Lui Lamai îi trecu altceva prin cap. Văzuse cât de sete îi fusese lui Jerry, de aceea se gândi că-i putea fi şi foame. Înteţi focul de la bucătăria lor, punând crengi uscate, ca să iasă flăcări înalte. Aşeză apoi pietrele înnegrite de fum în aşa fel ca să prăjească un porumbel pe care-l scoase de pe fundul râuleţului. Îl ascunsese acolo cu o zi înainte, când îl şi prinsese.

Pasărea era grăsuţă. O acoperi cu frunze verzi, o aşeză pe pietrele încinse de foc, apoi acoperi totul cu pământ.

Ceva mai târziu, când scoase porumbelul şi aruncă frunzele în care îl împachetase, se răspândi un miros savuros, care gâdilă imediat nările lui Jerry. Băiatul împărţi pasărea în mai multe bucăţi, apoi le lăsă ca să se răcească. Se aşezară la masă şi terminară după ce înghiţiră şi carne şi oase. În timpul ospăţului, băiatul îl mângâia pe căţel şi îi îngâna cântecul lui.

Trebuie spus că Jerry, cu setea potolită şi sătul, răspundea la mângâierile lui mai puţin entuziast. Era politicos, îşi agita coada şi trupul atunci când Lamai îl lăuda, dar nu uita să fie precaut şi îşi ridica mereu urechile ca să asculte zgomotele de departe. Ar fi

vrut să plece de acolo. Băiatul, care-şi dăduse seama de intenţia lui, îl prinse de gât cu o coardă şi apoi îl legă de un arbore, după care se culcă liniştit.

Jerry luptă o clipă cu liana care îl ţinea. Văzând că nu poate face nimic, se culcă şi el. Dormi puţin. Stăpânul său îi lipsea prea mult. Ştia despre dezastrul ce avusese loc pe vasul Arangi, chiar dacă nu cunoştea toate amănuntele. De aceea, după mai multe gemete, colţii săi ascuţiţi reuşiră să ronţăie liana până când aceasta cedă.

Eliberat, alergă de îndată către plajă, unde văzuse vasul ultima oară. Pe Somo era însă pustiu, căci toată lumea dormea. Nimeni nu-l văzu alergând pe poteca întortocheată ce trecea pe lângă colibele din sat. Mari vase din lut, cu figuri omeneşti aşezate în gurile deschise ale rechinilor, se găseau în faţa fiecărei locuinţe. Cei din Somo adorau un zeu-rechin. Divinităţile marine erau la mare cinste datorită felului în care apăruse civilizaţia lor.

După ce ocoli zidul fortăreţei dinspre mare, Jerry ajunse pe plajă. Nu se vedea nici o urmă din Arangi. Apa lagunei era foarte liniştită, iar resturile ospăţului încă vizibile, în vreme ce mirosul de carne arsă se simţea încă în jurul focurilor muribunde.

Mulţi dintre cei care participaseră la ospăţ nu se mai obosiseră să ajungă la colibele lor, ci se trântiseră pe jos, adormind pe nisip. Jerry văzu astfel bărbaţi, femei şi copii, ba chiar familii sau grupuri izolate zăcând, sub soarele dimineţii, la marginea mării.

Cu labele din faţă în apă, Jerry se aşează pe cele din spate, privind îngrijorat ca să dea peste o urmă de-a stăpânului său. Îşi ridică apoi botul spre cer şi, de trist ce era, începu să scoată urlete prelungi.

Acolo îl găsi Lamai şi îl linişti strângându-l la piept. Apoi îl luă şi îl duse la coliba lui de lângă pârâu. Îi dădu de băut, dar căţelului nu-i mai era sete. Îi dărui dragostea lui, dar Jerry ardea de dorinţa de a-şi vedea stăpânul. În cele din urmă, sătul de capriciile căţelului, supărat că toate încercările sale de a şi-l apropia eşuaseră, Lamai îi dădu una în cap şi îl legă foarte strâns de copac. De această dată, negrul folosise o tulpină uscată de bambus, pe care colţii lui Jerry nu o mai puteau roade.

CAPITOLUL XIV

DISTRACȚIILE NEGRILOR

Cățelul, ținut de tulpina de bambus, rămase multe zile prizonierul lui Lamai. N-a fost o perioadă prea fericită, fiindcă în coliba lui Lumai izbucneau certuri și dispute. Lamai se bătea cu frații și cu surorile sale, care-l necăjeau pe Jerry și luptele acelea se terminau întotdeauna prin intervenția lui Lenerengo, care dădea în ei.

Apoi ea se lua de Lumai, al cărui glas blând sugera, de fiecare dată, odihna și liniștea, astfel că el, după scenele acelea, se refugia pentru mai multe zile în hangarul pentru bărci. Acolo nu mai putea ajunge Lenerengo, fiindcă era femeie. Ea nu uitase pedeapsa pe care o primise ultima negresă care intrase în hangar. Se petrecuse demult, pe când era doar un copil, dar își amintea că biata femeie fusese spânzurată de un braț și ținută o zi întreagă la soare. În ziua următoare a fost suspendată de celălalt braț. Apoi bărbații au făcut un ospăț mare cu ea, după ce au fiert-o în ceaun. Multă vreme după aceea, femeile nici n-au mai îndrăznit să ridice ochii la bărbații lor și le îndeplineau orice dorință.

Jerry avea o anumită afecțiune pentru Lamai, dar nu era prea puternică, nici prea pasională. Consta într-o formă de recunoștință, căci doar băiatul s-a ocupat de el, dându-i să mănânce și să bea. Totuși, micul negru nu putea fi comparat nici cu stăpânul lui, nici cu domnul Haggin. Nu era nici măcar asemeni lui Bob sau Derby. Aparținea acelei clase inferioare a negrilor și Jerry, de când se născuse, constatase că albii erau zeii adevărați, fiindcă stăteau în două picioare și erau îmbrăcați.

Recunoștea însă că și cealaltă rasă avea o anumită inteligență și destulă putere. Accepta adevărul acela. Negrii exercitau asupra altora puterea lor: aruncau cu săgeți și cu pietre. Puteau să-l țină prizonier cu ajutorul unui băț. Nu se putea apăra în fața lor întotdeauna. Erau inferiori zeilor albi, dar aveau o esență divină.

Jerry fusese legat pentru prima oară în viață. Nu-i plăcea deloc. Încercă în zadar să roadă bambusul cu colții. Unii dintre aceștia tocmai se schimbau, căci îi apărea cea de a doua dantură. Bățul de bambus nu putea însă fi ros. Nu-l uitase pe stăpânul său, dar, pe măsură ce treceau zilele, pierderea se diminua, regretul devenea mai puțin pregnant și dragostea de libertate trecea pe primul loc.

Când fu dezlegat, Jerry nu mai profită de ocazie ca să fugă pe plajă. Lenerengo îi dădu drumul, bucuroasă că scăpa de el. Numai că, dezlegat, el rămase acolo, dând din coadă pentru a-i mulțumi și zâmbindu-i din ochii lui jucăuși.

Ea îi dădu un șut și strigă la el. Făcu zgomot mare, ca să-l sperie și să plece. Dar Jerry nu știa ce e frica. Nu avea de gând să fugă pentru un fleac. Nu înțelegea nimic, dar nu mai dădu din coadă, ci o privi foarte serios.

Observase că Lenerengo avea porniri ostile, de aceea se păzea, fiind pregătit să răspundă la orice atac.

Ea țipă din nou, îl lovi cu piciorul, ceea ce avu ca efect faptul că atenția lui Jerry se concentră asupra membrului ei inferior. Nemulțumită de cât de încet se îndepărta câinele, după ce îi

dăduse drumul, se supără şi vru să-l atingă iar. Terierul se feri şi colţii lui o apucară de gleznă.

În clipa aceea izbucni războiul. Poate că femeia l-ar fi ucis pe Jerry dacă n-ar fi apărut, tocmai atunci, Lamai. Animalul fusese dezlegat, lucru care l-a enervat rău. Se repezi asupra mamei lui pentru a opri piatra cu care ea voia să dea în cățel ca să-i spargă capul.

Astfel, chiar Lamai fu în pericol, căci lovitura ce-i era destinată lui Jerry se îndreptă asupra lui. Dar în clipa aceea, Lumai, trezit de zgomot, veni să-i împace. Lenerengo uită de toate celelalte din dorința de a-i face un scandal teribil soțului ei.

Aşa se termină întâmplarea. Copiii se opriră din strigat. Lamai îl legă iar pe Jerry. Lenerengo îşi sparse plămânii strigând la bărbatul ei, iar acesta fugi la hangarul unde oamenii puteau dormi liniştiți fără a fi deranjați de neveste.

În seara aceea, Lamai povesti unor tovarăşi de-ai săi ceea ce păţise. Le spuse cum îl găsise pe cățelul de pe vasul Arangi. Întâmplarea a făcut ca Agno, şeful vrăjitorilor, să-i audă povestirea şi să-şi amintească de felul în care îl trimisese ca să-l ducă pe Jerry în hangarul bărbaţilor, alături de ceilalți prizonieri şi de bărci.

După o jumătate de oră înţelese tot ceea ce s-a petrecut. Fără nici o îndoială, Lamai violase tabu-ul. Îl luă de o parte pe micul negru, iar acesta, plângînd, i se aruncă la picioare, implorându-l să-l ierte, căci merita pedeapsa cu moartea.

Dar moartea unui copil nu-i servea la nimic vrăjitorului, în vreme ce viu el putea să-i fie de folos. Ocazia de a-l avea la mână pe Lamai era prea frumoasă pentru ca Agno să o piardă. Din moment ce lumea nu ştia despre încălcarea tabu-ului, nu avea decât să păstreze secretul.

Îi porunci lui Lamai să meargă de îndată în hangarul celor mici şi să înceapă să facă muncile, ceremoniile şi probele necesare. Acestea aveau drept scop să-l formeze pentru a avansa,

mai târziu, aşa încât să fie demn de a locui în hangarul tinerilor, apoi în cel al bărbaţilor.

Dimineaţa, Lenerengo, supunându-se ordinelor date de vrăjitor, l-a legat de labe pe Jerry după o luptă înverşunată în cursul căreia căţelul a primit destule lovituri în cap, iar femeia s-a ales cu mâinile zdrelite, şi l-a dus în sat până la coliba lui Agno. Ajunsă în locul unde se aflau oalele pictate, a lăsat jos animalul ca să vadă ce stârnea veselia celorlalţi oameni din sat.

Bashti nu era doar stăpân sever, ci şi singurul. În ziua aceea se hotărâse să le pedepsească pe două femei certăreţe şi să dea astfel supuşilor săi motive de bucurie că ascultau de un om atât de ales.

Pentru că Tiha şi Wiwau, tinere, viguroase şi bondoace, tulburau liniştea din sat cu certurile lor interminabile, Bashti le-a obligat să participe la o întrecere. Şi ce întrecere! Aveau să fie stoarse ca nişte rufe!

Bărbaţii, femeile şi copiii urlau de bucurie. Chiar şi bătrânele matroane sau soţii lor, care erau dea cu un picior în groapă, se sufocau de atâta râs, participând la acel spectacol.

Cele două trebuiau să parcurgă o jumătate de milă, trecând prin mijlocul satului, plecând din locul de pe plajă unde fusese ars vasul Arangi şi ajungând la cealaltă extremitate a peretelui de la fortăreaţa maritimă. Distanţa trebuia străbătută, alergând, dus şi întors, de către Tiha şi Wiwau, fiecare înţepând-o pe cealaltă ca să înainteze mai repede.

Trebuia să ai imaginaţia lui Bashti ca să inventezi aşa ceva. În braţele lui Tiha s-au pus două pietre mari, rotunde, având fiecare în jur de patruzeci de livre. Ea trebuia să le ţină tot timpul în mâini, să nu le lase niciodată jos pe durata întrecerii.

În ceea ce o privea pe Wiwau, aceasta stătea mai în spate şi era înarmată cu o tulpină lungă din bambus, pe care fuseseră prinse multe ace folosite la tatuări. Ea urma să o lovească pe spinare pe Tiha, îndemnând-o să alerge cât mai repede. Desigur, acele ar fi însângerat-o pe aceasta, dar nu i-ar fi făcut nici o rană

seriosă. Era ceea ce urmărea Bashti: să le facă să sufere, dar să nu le rănească.

Wiwau lovea fără milă cu bambusul acoperit de ace, iar Tiha tremura toată de durere și se zbătea ca să meargă mai repede. Știa că, odată ce va ajunge la capătul cursei, locurile se vor schimba. Va veni rândul ei să lovească, iar Wiwau va căra pietrele. Nu avea să o menajeze pe dușmana ei și o va înțepa cât va putea de tare.

Sudoarea se scurgea pe fețele celor două femei. Fiecare avea în mulțime susținătorii proprii, care o încurajau sau râdeau de loviturile date.

Dincolo de glumă, triumfa legea crudă a sălbaticilor. Cele două pietre trebuiau cărate pe lungimea întregului traseu. Femeia care lovea cu acele era obligată să o facă fără milă și fără pauză.

Cea care era bătută nu avea dreptul să se oprească, să se înfurie și să se lupte cu cea care o chinuia. Regulile fuseseră bine puse la punct de către Bashti și orice încălcare a acestora ducea la pedepsirea publică a vinovatei. Aceasta urma să fie legată de un recif în timpul refluxului, pentru a fi devorată de rechini de îndată ce apele mării creșteau.

Când cele două supuse au ajuns în apropierea locului unde se aflau Bashti și Aora, primul ministru, ele și-au dublat eforturile. Wiwau lovea cu toate puterile, Tiha tresărea și țipa, amenințând că lasă jos pietrele. După ele veneau grămadă copiii din sat și mulți câini, care lătrau și mârâiau.

– O să zaci mult în barcă să te vindeci, Tiha, îi strigă Aora când trecură prin dreptul lor, ceea ce îl înveseli foarte tare pe Bashti.

O înțepătură mai puternică o făcu pe Tiha să scape o piatră din mână. Fu lovită bine cât timp, îngenuncheată, încercând să ia de jos piatra, se opri din alergare. În cele din urmă reuși, astfel că își reluă cursa.

Doar o dată durerea produsă o făcu să-şi piardă minţile. Se întoarse către călăul ei şi îi strigă, furioasă:

– Sunt forte supărată! O să-ţi vină rândul!

Nu mai putu să rostească altceva. O nouă înţepătură violentă o forţă să pornească mai departe. Tremurând, datorită efortului şi a furiei, alerga gândindu-se la plăcerea răzbunării ce avea să urmeze.

Strigătele mulţimii se pierdeau pe măsură ce femeile se apropiau de capătul cursei lor. Ajunseră curând în locul unde efectuară schimbarea.

Apoi se apropiară iar de Aora şi Bashti. De această dată, Wiwau, respirând cu mare greutate, venea cu pietroaiele în braţe. Tiha o lovea neîncetat, amintindu-şi de ceea ce îndurase.

Când ajunse în dreptul lui Bashti, lui Wiwau îi scăpă o piatră şi, datorită efortului pe care îl făcea ca să o ridice, îi alunecă din braţe şi cealaltă, rostogolindu-se cam douăzeci de paşi. Tiha abia aştepta momentul. Lovea cu toată puterea.

Mulţimea era în delir. Bashti se ţinea de coastele lui descărnate şi râdea în hohote, ba chiar lacrimile de bucurie începură să i se scurgă pe obrajii ridaţi.

Când se termină întrecerea, el se adresă tribului său, vorbindu-i în limbajul său specific:

– Aşa se vor lupta în viitor toate femeile care vor să se bată!

CAPITOLUL XV

CASA LUI BASHTI

După ce se termină spectacolul oferit de cursa femeilor, şeful tribului mai rămase acolo un timp ca să vorbească cu cei mai importanţi oameni din Somo, printre care se număra şi Agno. La rândul ei, Lenerengo mai întârzie şi ea, ca să stea de vorbă cu nişte bătrâne. Uitat de toţi, Jerry zăcea pe o parte. Atunci apăru câinele sălbatic pe care îl necăjise când se afla la bordul lui Arangi. Acesta se apropie şi începu să-l miroasă.

Jerry îl observa cu ochii scânteietori. În clipa când botul câinelui sălbatic îl atinse, începu să mârâie. Adversarul său sări într-o parte şi apoi o luă la fugă cât putu de repede, fără să observe că nu-l urmărea nimeni.

Se opri la vreo douăzeci de metri. Reveni prudent, aşa cum îi era obiceiul, târându-se, aproape cu burta lipită de pământ. Se mişca asemeni unei feline. Din când în când arunca repede priviri în jur, fiindu-i frică să nu-l atace cineva prin surprindere.

Râsul răsunător al câtorva băieţi aflaţi la mică distanţă îl făcu să se înfigă cu ghearele în sol, să se încordeze, pregătit să o ia la

fugă într-o direcţie necunoscută, departe de pericolul care îl ameninţa. Dându-şi însă seama despre ce era vorba şi înţelegând că nu-l periclita nimic, continuă să avanseze prudent către terierul irlandez.

Ar fi greu de spus ce s-ar fi întâmplat dacă în clipa aceea n-ar fi apărut Bashti, a cărui privire a căzut chiar asupra câinelui capturat pe Arangi. Aproape că uitase de existenţa lui.

– Ce e cu câinele ăsta? întrebă cu o voce tunătoare, care îl sperie pe câinele sălbatic şi o făcu atentă pe Lenerengo.

Ea, aplecându-se până la pământ, speriată de îngrozitorul bătrân, şeful tribului, bâlbâi o întreagă povestire. Ticălosul ei fiu, Lamai, pescuise animalul acela din mare. Câinele cauzase multe necazuri în casa lor. În prezent însă, Lamai locuia în hambarul celor foarte tineri şi ea ducea animalul acasă la Agno, aşa cum îi ceruse chiar vrăjitorul.

– De ce-ţi trebuie câinele? întrebă Bashti privind către Agno.

– Eu îl kaii-kaii, răspunse el. Animal bun, gras, tare bun pentru kaii-kaii.

O idee lumină mintea lui Bashti chiar în clipa aceea.

– Prea bun animal, zise el. Mănâncă mai bine câinele ăla de tufiş, adăugă el, arătând cu degetul către fostul şi actualul adversar al lui Jerry.

Agno îşi clătină capul:

– Câinii de tufiş nu sunt buni pentru kaii-kaii.

– Câinii de tufiş nu sunt buni, zise Bashti, pentru că sunt prea fricoşi. Întotdeauna le e frică. În schimb, câinii albilor au curaj. Se bat cu mare înverşunare. Câinii de tufiş fug întotdeauna. Vei vedea.

Bashti se îndreptă către Jerry şi, cu un cuţit, îi tăie corzile care-l legau. Terierul irlandez se ridică imediat de jos şi, de data asta, nu mai stătu să-i mulţumească celui care-l eliberase. Se aruncă asupra câinelui sălbatic, îl ajunse din urmă, deşi acesta fugea disperat, şi-l trânti de câteva ori pe jos într-un nor de praf.

De fiecare dată când adversarul său sălbatic încerca să scape, Jerry îl învărtea şi îl muşca sub aplauzele lui Bashti, care-şi chemă apropiaţii ca să se bucure de spectacol.

Terierul irlandez se făcuse foarte rău. Toate chinurile suferite din ziua când Arangi dispăruse cu stăpânul lui cu tot şi le răzbuna revărsându-şi furia asupra câinelui sălbatic. Proprietarul acestuia din urmă, un „întors", avu nefericita idee de a-l goni pe Jerry cu lovituri de picior. Într-o clipă, terierul i-a însângerat glezna cu colţii, apoi a sărit asupra lui cu atâta putere că l-a trântit la pământ.

– Ce înseamnă asta? strigă furios Bashti către negrul care, speriat, rămase jos fără a îndrăzni să se ridice, aşteptând îngrozit pedeapsa pe care şeful tribului urma să o pronunţe împotriva lui.

Dar Bashti începu să râdă în hohote. Câinele sălbatic o luase la fugă cu toată viteza, iar Jerry se pornise după el, urmărindu-l de la o sută de paşi distanţă, într-un nor de praf.

Cum cei doi combatanţi dispărură din vedere, Bashti îşi expuse ideea. Dacă oamenii plantau bananieri, o făceau pentru a le recolta fructele. Dacă plantau iam, o făceau ca să obţină tot iam, nu cartofi.

Cum toţi câinii negrilor erau fricoşi, pe insula lor nu se vor naşte decât animale fricoase. Câinii albilor erau curajoşi, vor da viaţă deci unor animale îndrăzneţe. Din moment ce aveau un exemplar aşa de valoros, nu era o nebunie să-l mănânci şi să pierzi astfel curajul din el?

Bashti îi porunci apoi marelui său vrăjitor să se ocupe de Jerry şi să-l păzească bine. Anunţă apoi tribul că animalul acela era tabu. Nimeni, bărbat, femeie, copil nu mai avea dreptul, în consecinţă, să dea cu pietre sau cu băţul în el ori să-i facă vreun alt rău.

Din clipa aceea şi câtă vreme nu va încălca el însuşi un alt tabu, mai mare, căţelul urma să trăiască fericit în coliba cu ierburi magice a lui Agno. Bashti, spre deosebire de alţi şefi de trib, îşi stăpânea vrăjitorii cu o mână de fier. În general, conducătorii

comunităților din insule, chiar și Nau-hau din Langa-Langa, erau sub influența vracilor, iar populația din Somo credea că așa se petreceau lucrurile și cu Bashti. Negrii nu cunoșteau adevărul și nu știau ce se întâmpla dincolo de cortină. Bashti, un necredincios convins, stăpânea totul și se impunea ușor în fața vrăjitorilor din sat.

Când se găsea numai cu ei, le arăta că le cunoaște orice șiretlic și că nu-l afectau prezicerile întunecate, nici nu era superstițios. Minciunile grosolane îi foloseau și lui, ca să-și domine poporul.

Se impunea în fața lor și le cerea să-și unească eforturile ca să rămână la putere. Era bine că negrii credeau în zeii lor și îi vedeau pe vrăjitori ca pe purtătorii de cuvânt ai divinităților. Aceștia aveau multă autoritate în ochii poporului său, dar trebuiau să asculte de poruncile lui.

Nu se îndoia de prefăcătoria afișată de vrăjitori și credea în descântecele lor mai puțin chiar decât ei înșiși. Știa valoarea unui tabu pentru populație și le cerea să fixeze interdicțiile în funcție de dorințele lui.

Agno îi alesese ca interdicție lui Bashti consumul de carne macerată, dar aceasta numai după ce se sfătuise cu șeful de trib și aflase că nu-i plăcea alimentul respectiv.

Bătrânul Nino, predecesorul lui Agno, pronunțase același tabu după ce-și plecase urechea la dorința zeului-rechin. De fapt, Bashti însuși îi ceruse, în secret, să pronunțe interdicția.

Cum trăise mai mult decât oricare vrăjitor, i se părea normal ca el să-i numească pe cei aflați în funcții. Îi cunoștea bine. El îi făcuse ceea ce erau și, dacă mai trăiau, se datora voinței lui. Trebuiau deci să primească în continuare porunci de la el, dacă nu ar fi riscat să moară în condiții misterioase. Nu avea decât să le amintească de sfârșitul lui Kori, vrăjitorul care se crezuse mai puternic decât șeful său de trib. Și-a plătit greșeala prin strigătele de durere pe care le-a scos timp de o săptămână, până a murit.

În coliba lui Agno era puţină lumină şi mult mister. Acest din urmă element nu era cunoscut de Jerry, care înţelegea doar atunci când era vorba de lucruri, pe care le ştia sau nu. Dacă nu le ştia, nu avea motiv să se frământe prea mult.

Iată de ce capetele uscate la fum ori alte părţi din trupuri omeneşti mai bine sau mai puţin bine conservate nu-l impresionau mai mult decât aligatorii sau peştii morţi şi conservaţi carè împodobeau locuinţa întunecată.

Jerry se simţea bine acolo. Nici femeile, nici copiii nu tulburau liniştea casei. Câteva bătrâne, o fată de unsprezece ani, care alungau muştele, şi doi băieţi, care studiau vrăjile sub directa îndrumare a lui Agno, compuneau pe cei care se ocupau de locuiţă şi îl îngrijeau pe Jerry.

Căţelul era hrănit cu mâncăruri alese. După ce Agno gusta din bucate, Jerry era servit imediat. Băieţii şi fata mâncau resturile de la masa celor doi. Ceea ce mai rămânea revenea bătrânelor.

În caz de ploaie, când câinii sălbatici se refugiau sub acoperişul colibei, în afara pereţilor acesteia, terierul se afla în loc uscat, în interior. Stătea printre capetele uscate ale oamenilor din junglă sau ale negustorilor de abanos, uciși de mult, şi atârnate de tavan, amestecate cu viscerele rechinilor, cu craniile de crocodili şi scheletele de şobolani din insulele Solomon, care nu măsurau mai puţin de şaizeci de centimetri în lungime.

De multe ori, Jerry, care era liber să se plimbe pe unde vroia, a străbătut satul şi s-a dus până la coliba lui Lamai care, de când dispăruse stăpânul său, fusese singura fiinţă omenească apropiată de inima lui. Terierul nu se arăta pe acolo, ci stătea ascuns în tufişuri, observând în acest timp coliba de pe malul pârâului şi adulmecându-i pe locuitorii ei. Cum nu simţea deloc prezenţa lui Lamai, îşi încetă vizitele şi îl acceptă ca stăpân pe Agno şi ca domiciliu casa lui.

Stăpânul nu-i plăcea deloc. Agno care, în coliba lui misterioasă, inspira oamenilor numai frică, nu cunoştea ce

înseamnă iubire şi nu manifesta afecţiune pentru nimeni. Nu-l anima nici un gest spontan care să trădeze vreun sentiment bun. Era la fel de crud ca o fiară sălbatică.

Poziţia lui socială era depăşită de cea a lui Bashti şi vrăjitorului îi părea rău că nu ajunsese el primul. Nu avea nici un motiv să-i vrea binele lui Jerry„ dar teama de şeful său îl oprea să-i facă vreun rău.

Trecură astfel câteva luni. Lui Jerry îi crescură colţi adevăraţi, puternici. El deveni un câine voinic, mărindu-şi dimensiunile şi greutatea. Era răsfăţat, pe cât putea fi un câine acolo, căci nu durase mult până aflase că domina populaţia din Somo şi că i se permitea aproape orice. Nimeni nu avea voie să dea cu pietre în el sau să-l lovească folosind bâta.

Simţea că Agno nu-l privea cu ochi buni, dar şi că vrăjitorul se temea de el şi nu îndrăznea să-i facă rău. Nu ştia însă că Agno era foarte cumpănit şi îşi alegea cu grijă momentul în care să lovească, spre deosebire de Jerry, care se avânta imediat în luptă.

De la apele lagunei, unde nu se arunca niciodată, căci îşi amintea de crocodilii periculoşi de la Meringe, până în satele din junglă care făceau parte din stăpânirea lui Bashti, terierul putea să umble după bunul lui plac. I se făcea loc oriunde. Fiecare om îi dădea să mănânce, dacă dorea. Câinele era tabu şi se putea culca nepedepsit pe pânzele sacre ori să se hrănească folosind vasele făcute de indigeni din tigvă.

Putea să fie chiar supărat sau furios pe cineva. Nimeni nu i se opunea. Bashti poruncise chiar ca, în cazul când va fi atacat de mai mulţi câini sălbatici, oamenii din Somo să-l apere alungându-i adversarii cu pietre.

Lui Jerry îi mergea foarte bine. Dacă n-ar fi fost temperamentul său nervos şi curiozitatea lui mereu trează, ar fi devenit curând deosebit de gras. Mereu pe drumuri, îşi explora domeniul din Somo ca să-i cunoască pe sălbaticii locuitori din pădure şi din mlaştini, care nu ştiau de tabu-ul reprezentat de el.

Trăi astfel multe aventuri. De două ori se bătu cu şobolanii de pădure care erau aproape la fel de mari ca şi el. Aceştia, când se vedeau în imposibilitatea de a mai fugi, luptau atât de aprig, că terierul nu mai întâlnise nicăieri asemenea rezistenţă. Pe primul l-a ucis să-şi dea seama că era bătrân şi slăbit. Al doilea însă, plin de vigoare, l-a rănit aşa de rău, că abia a mai putut merge până la coliba lui Agno, unde s-a prăbuşit. A zăcut opt zile până când şi-a revenit.

A început apoi să sperie, prin atacuri false, animalele timide, să le gonească pe raţele de la tropice din cuiburile lor bine ascunse.

S-a aventurat, cu mare atenţie, în mijlocul crocodililor adormiţi pe mal, a pândit papagalii zgomotoşi, vulturii, şoimii şi alte păsări minuscule din junglă.

A întâlnit de trei ori, dincolo de limitele domeniului lui Bashti, pe micii negri din pădure, care păreau mai curând duhuri decât oameni, fiindcă se mişcau foarte repede şi fără zgomot. Ei îşi păzeau porcii sălbatici şi puţin a lipsit să nu-l străpungă pe câine cu sulițele lor. La fel ca şi uriaşii şobolani, negrii ascunşi în întunericul din junglă l-au convins că trebuia să fie prudent. Nu le căuta ceartă, deşi ei fuseseră gata să-l rănească de câteva ori.

A înţeles repede că oamenii aceia nu semănau cu cei din Somo şi că tabu-ul său nu-i afecta. Ei erau tot zei cu două picioare, care ţineau în mâini moartea şi o puteau trimite la distanţă.

Jerry a cercetat satul în întregime. Nu i-a rămas nici un loc necunoscut. În casele vrăjitorilor, unde femeile şi bărbaţii se târau înspăimântaţi din pricina misterelor, el păşea apăsat şi îşi zburlea părul atunci când vedea noile capete atârnate şi simţea mirosul negrilor pe care-i cunoscuse la bordul vasului Arangi. În casa cea mare a vrăjitorilor a văzut capul lui Borckman, apoi şi-a amintit de înfruntarea pe care o avusese cu marinarul beat. Începu să mârâie.

I se întâmplă ca, o dată, pe când se afla în coliba lui Bashti, să dea peste resturile stăpânului său.

Bashti trăise prea mult. Se gândise un timp îndelungat şi ajunsese la concluzia că, deşi se bucurase de atâtea izbânzi, viaţa era totuşi scurtă. Ar fi vrut să afle sensul şi scopul vieţii omeneşti. Îi plăceau traiul pe care îl ducea, ca şi lumea ce-l înconjura. Era mulţumit că îi domina pe vrăjitori şi pe oamenii din Somo.

Nu se temea de moarte, dar se întreba dacă va trăi după aceea. Se va mai naşte o dată? Neluând în seamă explicaţiile superstiţioase pe care i le ofereau vrăjitorii, nici minciunile lor grosolane, se zbătea singur în haosul produs de problema fără răspuns.

Viaţa lui fusese atât de lungă şi presărată cu reuşite prin care îşi satisfăcuse toate poftele, ca şi cele mai arzătoare dorinţe. Avusese femei şi copii. Cunoscuse toate aspiraţiile tinereţii. Copiii lui crescuseră, deveniseră părinţi, apoi bunici. După ce a savurat toate satisfacţiile acelea s-a simţit blazat.

La ce-i mai servea hrana? Abia putea mânca. Pofta de mâncare pe care o arătase în tinereţe n-o mai simţea deloc. Se hrănea din necesitate, dorind doar ouăle megapodelor, care se utilizau în interesul lui, fiind declarate tabu-uri. Era ultima plăcere gustativă pe care şi-o putea oferi. În rest, trăia mai mult ca să gândească, îşi conducea poporul şi căuta să găsească legile care să-i dea acestuia cât mai multă putere.

Îşi dădea însă seama de diferenţa dintre trib; un lucru abstract, şi individ, ceva foarte concret. Oamenii trăiau şi mureau, tribul rămânea. Acesta păstra istoria şi urmele celor care existaseră, deşi ele se diminuau cu scurgerea timpului. Nu aveau să rămână decât faptele şi oamenii deosebiţi, păstraţi în memoria tribului.

Mai devreme sau mai târziu, nu peste prea mult timp, se va duce şi el. Ce i se va întâmpla? Întrebarea era fără răspuns. Din acest motiv, pentru că dorea să rezolve problema aceea, poruncea uneori celorlalţi ca să-l lase singur în marea lui colibă,

ca să se gândească. Cobora atunci capetele atârnate de grinzile acoperișului, unele păstrate înfășurate în pânză. Aparținuseră unor oameni pe care îi văzuse în viață, demult. Ei trecuseră pragul misterios ce ducea la moarte și neant.

Nu colecționase capetele acelea din lăcomie. Nu se uita la ele ca un avar ce-și contemplă comoara ascunsă. Le ținea pe genunchi și le mișca pe toate părțile. Voia să știe. Voia să afle ce cunoșteau capetele acelea de multă vreme trecute de pragul morții.

Astfel se frământa Bashti în coliba întunecată, la apusul soarelui, când briza mișca frunzele palmierilor și ale arborilor de pâine. Avea chiar și un cap de japonez, singurul om dintr-un popor necunoscut, pe care nici Bashti nu l-a auzit vorbind. Trofeul căzuse în mâinile tatălui său, înainte de a se naște el. Fusese preparat destul de prost și se dezagrega.

Studiindu-l cu atenție, văzu că omul acela avusese odată buze care se mișcau, ca și el, împrejurul unei guri care vorbise și mâncase. Mai avusese și doi ochi, un nas, păr pe cap și două urechi, ca și el. Cu siguranță, străinul acela avusese un trup, mâini și picioare, dorințe și pofte.

Un alt trofeu, care îl intriga mult, avea o poveste mai veche, fiind obținut înainte de a se naște tatăl său ori bunicul său. Aparținuse unui francez, dar Bashti nu știa lucrul acela. Nu cunoștea că era vorba de celebrul navigator La Pérouse, care pierise cu echipajul său și cu cele două fregate ale sale, Astrolabe și Boussole, pe țărmurile neprimitoare ale insulelor Solomon.

Alt cap era și mai vechi. Fusese obținut cu două secole înainte de La Pérouse, în epoca spaniolului Alvaro de Mendana. Aparținuse unui armurier al lui Mendana, ucis în cursul unui atac-surpriză pe o plajă.

Se găsea acolo și un trofeu care era al unei femei: Care fusese povestea lui? Cine era femeia? De unde venea? Nimeni nu știa. Cercei din aur, împodobiți cu rubine, îi ornau urechile alterate și lungi fire de păr blond îi mai atârnau încă de craniu.

Bătrânul șef îndepărtă capetele obișnuite, cele aparținând oamenilor din junglă sau din insulele mării și chiar pe ale beților, ca Borckman. Era un bun cunoscător în domeniu și știa să facă selecția. Îi rămase unul care-l atrăgea foarte mult, al unui german cu părul și barba roșcate, care, deși uscat bine după moarte, își păstrase rigiditatea trăsăturilor și emana o forță ce îl deruta. Desigur, nu știa că fusese al unui german, profesor de astronomie, că multe gânduri și cunoștințe se îngrămădiseră acolo, nu doar despre stele și rolul lor în univers, ci și despre felul în care se putea naviga noaptea, despre mișcările scoarței terestre, lucruri despre care bashti nu aflase nimic până atunci.

Cel mai recent trofeu, care-i atrase cel mai mult atenția bătrânului, aparținea lui Van Horn. Îl ținea pe genunchi și îl contempla când Jerry, care era liber să intre peste tot în Somo. pătrunse în coliba șefului. El adulmecă și recunoscu resturile stăpânului său. Mai întâi urlă de durere, apoi părul i se zbârli de furie.

Bashti, cufundat în gânduri, observa întrebător capul lui Van Horn, de aceea nu-l băgă în seamă pe câine. Cu numai câteva luni în urmă, capul acela, încă plin de viață și de inteligență, se găsea pe un trup bine clădit, care se îmbrăca în pantaloni scurți din pânză, purta un revolver automat la centură, fiind astfel mai puternic decât Bashti. Numai că fusese mai puțin deștept decât șeful de trib, căci acesta reușise, cu un pistol vechi, să-i stingă lumina gândurilor și să-i taie gâtul omului care poruncea și uscatului și mării de pe puntea lui Arangi.

Ce s-a întâmplat cu inteligența albului? Reprezenta, numai ea însăși, pe arogantul și mândrul Van Horn? Dispăruse ca o pânză sub flăcări din care nu rămâne decât un pumn de cenușă? Van Horn însuși dispăruse ca o pânză arsă de foc?

Oare ajunsese el în neant așa cum se întâmplă cu crocodilii loviți de sulițe, cu peștii prinși în cârlig sau în plasă, cu porcul spintecat și cu toate celelalte animale din junglă? Neantul unde

se afla Van Horn era același cu cel al mușteiei uriașe pe care fata ce îl îngrijea o lovea din zbor și o strivea când cădea pe pământ?

Bashti își zicea că soarta acelui alb al cărui cap îl studia trebuia să fie identică aproape cu cea care îl aștepta pe el. Ce pățise omul acela după ce a trecut porțile întunecate ale morții avea să pățească și el. Parcă însuși Van Horn îi punea întrebări șefului melanezian, ba chiar buzele lui uscate voiau să-i destăinuie marele mister și să-i arate sensul vieții, dar și al morții, de care nimeni nu scapă.

Geamătul prelung scos de Jerry, văzând și înțelegând ceea ce mai rămăsese din stăpânul său, îl smulse pe Bashti din gândurile lui. Îl privi pe câinele voinic, cu blană aurie, și imediat începu să mediteze despre el.

Era o ființă vie, ca un om. Îi era foame, putea fi furios, suferea... Ca un om, prin vene îi curgea sângele pe care un cuțit putea să-l facă să țâșnească. Animalul murea dacă era lovit sau tăiat. Își iubea părinții și puii. Dar, mai ales, era supus morții. Câți câini și câți oameni nu mâncase el în tinerețe, când nu-l interesa altceva decât forță și rapiditate, calități ce-i asigurau victoria în luptă și pe care le întreținea cu ospățuri sălbatice?

Jerry trecu însă de la durere la furie. Se zburli și sări la atac, cu gura spumegând de ură. Se aruncă asupra lui Bashti, care ținea pe genunchi capul stăpânului său!

Atacul lui era întocmai cu al lupului ce sare asupra iepei ce abia a fătat. Bătrânul, căruia, în lunga lui existență, nu-i fusese niciodată frică de moarte, care zâmbise când își văzuse degetul atârnând de trăgaciul pistolului, avu o sclipire de bucurie în ochi, fiindcă manifesta nu doar o admirație deosebită pentru câinele acela, ci și o mulțumire intelectuală profundă. Jerry nu-și atinsese încă talia finală, se mai afla în creștere, dar curajul lui era nebunesc. Șeful de trib se mulțumi să-l țină la distanță cu un băț gros.

De fiecare dată când terierul ataca, cu multă îndrăzneală, bătrânul îl lovea cu bâta și râdea văzând curajul tânărului animal.

În același timp, se mira de prostia câinelui, care-l împingea mereu înainte, ca să capete lovituri de ciomag. Pasiunea rezultată din amintirea unui mort era motivul asaltului furios, iar animalul suporta astfel toată suferința fizică fără să renunțe la acțiunile sale violente.

– Asta face parte din viață, își zise Bashti, respingând un atac al câinelui.

Da, era viața tânără, lipsită de respect, furtunoasă și dezechilibrată, care se manifestă atunci când un adolescent provoacă la luptă un alt adolescent pentru a-și satisface o pasiune, o iubire sau dorința de a-și răzbuna orgoliul rănit. Se gândi că în câinele acela cu sângele fierbinte, ca în capul căpitanului mort sau al oricărui alt om, se afla poate cheia existenței, soluția întrebărilor ce-l frământau.

Apărându-se de colții lui Jerry, admira în același timp și invidia, cu tristețe, fuga tinereții sale, pe care ar fi dat orice să o aibă iar, inclusiv înțelepciunea experienței și gândirii sale.

– Ah! Ce câine! Ce câine pe cinste! ar fi spus Van Horn.

Bashti, în limba lui, și-a zis:

– Pe cuvântul meu! Nu îi e frică deloc de mine!

Dar șeful de trib, obosind primul, puse capăt spectacolului izbindu-l cu putere pe Jerry cu bâta după ureche, și-l întinse la pământ, ametit. Din nou, gândirea lui speculativă interpretă evenimentul.

Ce se întâmplase cu furia și vijelia câinelui? O lovitură bine plasată fusese destul ca să i le stingă pentru moment. În curând, jerry se va reanima, la fel cum șuflul vântului reaprinde focul din cenușă. Dar în intervalul acela de timp, cât câinele zăcea la pământ, unde îierau viața, voința, dorințele?

Bashti scoase un suspin și înveli iar capetele în pânzele în care le păstra, pe multe dintre ele, apoi le suspendă de grinzile tavanului. Făcu însă o excepție. Capul lui Van Horn nu-l atârnă acolo, ci îl puse pe pământ și ieși din încăpere fără zgomot pentru ca de afară, printr-o crăpătură din perete, să vadă tot ce avea să

urmeze.

Jerry începu să se zbată, apoi, vreme de un minut, făcu eforturi apreciabile ca să se ridice pe labele sale. Rămase așa, ameţit şi slăbit. Bashti, cu ochiul lipit de crăpătură, observa cum revenea viaţa în trupul inert.

Îl văzu apoi pe câine animându-se, zburlindu-şi părul, retrăgându-şi buzele într-un rânjet furios şi începând să-şi caute dușmanul. În locul acestuia dădu însă peste capul stăpânului său. Se apropie imediat de acesta şi începu să-l acopere cu mângâieli, așa cum putea el, lingându-l pe obrajii întăriţi, pe ochii închişi pe care tandreţea lui nu-i mai deschidea, pe buzele strânse care nu mai aveau cum să articuleze vreodată cuvintele pline de dragoste la adresa căţelului.

După aceasta Jerry se lăsă pradă unei teribile mâhniri. Îşi ridică botul şi începu să urle trist. Stătea în faţa stăpânului său şi îl plângea așa cum putea el.

În cele din urmă, cu sufletul plin de tristeţe, văzând că toate încercările lui de a-l readuce la viaţă pe Van Horn se dovedeau zadarnice, se furişă afară din colibă şi fugi către adăpostul celuilalt stăpân al său, vrăjitorul. Acolo, în ziua ce urmă, nu putu să doarmă de vise urâte.

De atunci, lui Jerry i s-a făcut frică de casa lui Bashti. Nu bătrânul şef îi inspira spaima. Acolo îl văzuse pe şeful de trib ţinând pe genunchi resturile lui Van Horn şi de aceea îl ura nespus pe acesta, dar era şi înspăimântat de misterul acela prin care bătrânul putea porunci morţii. Nu ştia de unde venea frica lui, era nedefinită şi de nedescris.

CAPITOLUL XVI

CÂINELE SACRU

S-au mai scurs încă trei luni de la ultimele evenimente descrise anterior. Musonul din nord-vest, după ce a suflat o jumătate de an, a făcut loc vântului din sud-est. Jerry a continuat să locuiască în casa lui Agno şi să fie liber să umble prin sat. A luat iar în greutate, a mai crescut şi, protejat prin tabu, îşi manifesta cu orice prilej curajul.

Nu avea însă nici un stăpân. Agno nu ştiuse a-i câştiga dragostea şi nici n-a încercat vreodată să o facă. Dar, prin rezerva rece pe care o păstra faţă de câine, animalul nu putea ghici nici ura vrăjitorului pentru el.

Cei doi băieţi, bătrânele şi fetiţa care gonea muştele nu bănuiau că Agno îl detesta pe Jerry. Pentru ei, vrăjitorul era o fiinţă pe care oamenii normali n-o înţelegeau, de aceea nici nu-i interesau reacţiile lui. Câinele ştia că oamenii din casă erau servitorii lui Agno şi că, deşi îi dădeau de mâncare, aceasta nu era de la ei, ci de la stăpânul colibei.

Toți cei din jurul său, cu excepția lui, fiindcă era protejat prin tabu, se temeau de puterea lui Agno, iar locuința acestuia trecea drept casa groazei, unde, evident, nu exista efecțiune pentru nimeni, cu atât mai puțin pentru un animal.

Poate că fetița de unsprezece ani s-ar fi apropiat de sufletul lui Jerry, dacă n-ar fi fost pedepsită sever pentru orice încercare de a-l mângâia sau de a se atinge de un asemenea tabu.

Agno a așteptat șase luni de muson ca să înceapă complotul ce viza viața câinelui, pentru că sezonul de ouat al megapodelor începea odată cu vântul din sud-est.

Își făcuse planul de mult și urmărea, cu răbdarea care-l caracteriza, să-l pună în aplicare.

Megapodele din insulele Solomon sunt înrudite cu curcanul sălbatic din Australia. Puțin mai mare decât un porumbel voinic, femela de megapod depune ouă mari ca ale rațelor domestice. Aceste păsări nu se tem de nimic și sunt atât de proaste că specia lor ar fi dispărut de mult dacă n-ar fi fost declarate tabu de către vrăjitori și șefi de trib.

Negrii erau obligați să întrețină locuri cu nisip special pentru ele și să le protejeze de hoți și de câini. Megapodul își ascunde ouăle în nisip și le lasă acolo, la căldura soarelui, să se clocească. Pasărea respectivă continuă să sape în nisip și să ouă chiar când un negru, aflat la doi-trei pași de ea, le fură pe cele depuse mai devreme.

Împrejmuirea pentru ouat aparținea lui Bashti, care, în timpul sezonului, se hrănea numai cu așa ceva. Foarte rar, mânca și megapode. Nu o făcea însă decât dintr-un capriciu, din orgoliu de a se hrăni cu ceva ce nu-și putea permite decât un om aflat într-o poziție așa de înaltă ca el. De fapt, carnea păsării aceleia sau a oricărei alteia nu-i mai producea nici o plăcere de multă vreme și nu mai avea nici un gust pentru el.

Doar ouăle formau singurul aliment care-l mai atrăgea și pe care-l mânca întotdeauna cu poftă. De aceea, sub acoperirea tabu-ului, el era singurul din Somo care se hrănea cu așa ceva. Pe

de altă parte, fiindcă tabu-ul era un element mistic, lui Agno îi reveneau paza și îngrijirea împrejmuirii pentru ouat.

Dar și vrăjitorul îmbătrânise. Și el își pierduse pofta de mâncare din tinerețe. Înghițea ceva doar de nevoie, iar toate cărnurile i se păreau a avea același gust. Doar ouăle de megapode îl tentau și îi stimulau facultățile digestive. De aceea, călcând tabu-urile impuse chiar de el, sorbea în secret conținutul ouălor puse de o parte pentru Bashti.

Se întâmplă deci ca, în momentul când începu perioada prielnică de depunere a mult doritului aliment după care Bashti și Agno, care nu gustaseră de șase luni bunătatea respectivă, salivau abundent, vrăjitorul să-l ducă pe Jerry la împrejmuirea pe care o păzea, pe cărarea tabu ascunsă de mangustani. Drumul acela, nefiind unul obișnuit, traversa mlaștinile cu emanații urât mirositoare, unde vântul nu sufla niciodată. Pentru a-l parcurge, trebuia să treci peste multe rădăcini groase, pe care Jerry le depășea doar prin sărituri. Din cauza dificultății sale, câinele nici nu se aventurase pe acolo, de câte ori rătăcise pe insulă. Se bucură deci că Agno îl ducea pe poteca respectivă.

După ce ieșiră dintre mlaștini, dădură peste un loc nisipos, încă acoperit de sarea mării, astfel că nici un arbore nu creștea acolo ca să-l protejeze, prin crengile lui, de arșița soarelui. O poartă grosolană permitea accesul în împrejmuire.

Vrăjitòrul nu o deschise însă ca terierul să intre, ci începu să-l încurajeze, cu glasul și prin gesturi, să sape un tunel pe sub gardul din fața lor. De fapt, chiar el se lăsă în genunchi și începu să dea la o parte nisipul cu amândouă mâinile. Avea însă grijă ca acolo să rămână întipărite urmele de gheare ale câinelui, ca și dâre lăsate, chipurile, de colții lui.

Când Jerry intră astfel înăuntru, Agno, care pătrunse pe poartă, începu să-l incite ca să scormonească după ouă. Dar acestea nu-i trezeau nici o poftă lui Jerry, de aceea nu-l tentau deloc. Agno înghiți opt dintre ele și ascunse două, ca să le ducă la

el acasă. Avu grijă să spargă cojile de la cele opt ouă, așa cum ar fi făcut câinele.

Puse la punct scena pe care și-o imaginase spărgând încă unul și murdărindu-l cu gălbenuș pe terier nu pe lângă gură, unde animalul s-ar fi șters repede cu limba, ci în jurul ochilor, pe unde nu se putea curăța.

Pentru a duce până la capăt profanarea, îl încurajă pe Jerry să atace o femelă megapod care se oua. Știind că, de îndată ce animalul prindea gustul acelui aliment dorit așa de mult de șeful de trib, nu se va opri și va sparge multe dintre ouăle îngropate acolo, îl părăsi pe terier în interiorul împrejmuirii și fugi la Bashti să-i povestească necazul.

Tabu-ul câinelui, îi explică el șefului, îl împiedicase ca să intervină atunci când devora pasărea, căci nu a știut care dintre interdicții era mai mare. Iar Bashti, care de șase luni nu gustase mâncarea lui preferată și care abia aștepta bunătatea aceea, porni imediat pe poteca dintre mlaștini, mergând cu atâta viteză că-l lăsă în urmă pe Agno, chiar dacă vrăjitorul avea mai puțini ani decât el.

Ajuns la împrejmuire, Bashti îl surprinse pe Jerry cu gura și cu labele pline de sânge, în timp ce omora a patra pasăre. Gălbenușul de ou, aplicat cu măiestrie de Agno în jurul ochilor și pe frunte, nu lăsa nici o îndoială asupra hoțului.

Șeful de trib, fiert de îndelunga așteptare, căută în zadar măcar un singur ou. Jerry, care fusese încurajat și îndemnat de vrăjitor să facă toate acelea, veni dând din coadă lângă bătrân, așteptând să fie felicitat pentru abnegația lui.

Văzându-l rânjind astfel, cu gura plină de sânge uscat, mânjit pe lângă ochi, Bashti nu-și dădu frâu liber mâniei, cum ar fi făcut dacă ar fi fost singur. Nu vroia să-și arate, în fața vrăjitorului, vulgaritatea și agresivitatea gândurilor.

Oamenii importanți din lumea aceasta știu să se rețină și să temporizeze dorințele lor firești. Agno se stăpânea mult mai puțin. Ca dovadă, nu reuși să-și ascundă flacăra de ură din

privire. Bashti o remarcă și o puse pe seama curiozității. Așa se face că, dacă oamenii cei mari pot să-i înșele pe subordonații lor, pot fi păcăliți, în același timp, de ei.

Bashti privi râzând la Jerry, ca și cum era vorba despre o glumă. Privi cu coada ochiului spre vrăjitor, citindu-i dezamăgirea din ochi.

„Aha" își zise șeful, „l-am păcălit".

– Care tabu este mai mare? întrebă vrăjitorul în limbajul folosit în Somo.

– Desigur, megapodul.

– Și câinele?

– Trebuie să suporte încălcarea tabu-ului. Această interdicție a fost impusă de Somo însuși, primul care a dat legi tribului nostru... Pasărea aceasta a fost întotdeauna tabu-ul șefilor. Câinele trebuie să moară!

Se opri să se gândească o clipă, în vreme ce Jerry, care se întorsese la înțărcuirea cu nisip, începu să sape într-un loc unde mirosul îi promitea o recoltă bună. Agno vru să-l împiedice, dar Bashti îl lăsă să continue.

– Câinele trebuie să se trădeze în fața mea, îi zise șeful.

Jerry, descoperind două ouă, le sfărâmă și sorbi conținutul lor care nu se scursese încă în nisip. Impasibil, Bashti întrebă:

– Bărbații au azi un ospăț cu carne de câine?

– Nu azi, ci mâine la prânz, îi răspunse Agno. Câinii ce vor fi sacrificați au venit deja. Sunt cincizeci.

– Vor fi cincizeci și unu, fu verdictul lui Bashti, arătând către Jerry.

Cu o mișcare promptă, vrăjitorul vru să-l prindă pe terier.

– De ce acum? îl întrebă șeful. Va trebui să-l cari printre mlaștini. Mai bine îl lăsăm să se întoarcă singur în sat și apoi îl legăm de labe în fața hangarului pentru bărci.

Jerry, sărind vesel pe urmele celor doi, traversă mlaștina și se apropie de hangar, de unde veneau urletele de durere și de spaimă ale numeroșilor câini legați acolo. Fără să înțeleagă de ce,

se neliniști îndată. Chiar în clipa în care-și ridica urechile și adulmeca mai atent, Bashti îl apucă de blana din jurul gâtului, îl ridică în aer, iar Agno începu să-i lege labele.

Jerry nu scoase nici un geamăt, nici un lătrat și nu dădu semne că i-ar fi frică. Se mulțumi să mârâie și să încerce să muște din când în când. Se zbătea și încerca să zgârie cu labele.

Un câine nu poate însă să se apere de doi oameni îndemânatici și inteligenți, care știu bine să-și folosească mâinile. Terierul află lucrul acesta.

Labele din față și din spate îi fură legate împreună, apoi reunite, și astfel legat, Jerry fu dus, cu capul în jos, până în locul nu prea îndepărtat unde urma să se desfășoare tăierea și frigerea. Fu aruncat între alți douăzeci de câini legați ca și el.

Era vremea prânzului și multe dintre animalele ce zăceau acolo fuseseră aduse încă de dimineață, fiind lăsate în soarele nemilos de la tropice. Cei din jurul terierului erau câini sălbatici, de tufiș, care nu rezistă mult la sete. Durerile cauzate de legături, de lianele strânse tare pe labele lor, faptul că nu știau ce urma, spaima instinctuală și modul în care se purtau canibalii cu ei, care nu prevestea nimic bun, îi făceau să urle disperați.

Cele treizeci de ore care se scurseră în continuare fură groaznice pentru Jerry. Vestea că își pierduse tabu-ul se răspândise repede și negrii profitară de acest lucru. Până la căderea nopții, se strânseră în jurul lui și începură să-l necăjească.

Râdeau de el, îl loveau cu piciorul sau îi făcură o gaură în nisip, suficient de adâncă, astfel ca terierul să nu se poată răsuci, și îl așezară acolo, cu labele în sus.

Jerry nu putea face altceva decât să mârâie de furie și de supărare fiindcă, spre deosebire de ceilalți câini, nu voia să geamă de durere. Împlinise un an și ultimile șase luni îl maturizaseră mult. Apoi, rasa lui nu se temea de nimic.

Stăpânii lui albi îi inoculaseră ura și disprețul față de negri. Acestea aveau să dobândească o intensitate uriașă în cursul celor treizeci de ore de suferință și chin.

Călăii săi nu uitară nimic din ceea ce ar fi putut să-l necăjească. Aduseră chiar și un câine sălbatic, pe care îl asmuțiră asupra lui. Era chiar cel de pe Arangi. Dar, spre dezamăgirea negrilor, câinele de tufiș nu atacă un adversar care nu se mișcă. Chiar dacă Jerry îi era cel mai mare dușman și îl bătuse de atâtea ori pe vas, animalul adus și asmuțit împotriva lui nu-i făcu nici un rău.

Dacă terierul irlandez ar fi avut o labă ruptă și le-ar fi putut mișca pe celelalte trei, câinele sălbatic s-ar fi aruncat asupra lui și l-ar fi bătut sau chiar ucis. Dar faptul că Jerry nu se mișca era altceva.

Distracția așteptată nu mai avu loc. Terierul irlandez mârâia, își arăta colții, iar adversarul său îi răspundea la fel. Nici încurajările frenetice ale negrilor nu-l împinseră pe noul venit ca să-l muște pe Jerry.

Abatorul, aflat în fața hangarului pentru bărci, era un loc al groazei. Din când în când, mai era adus câte un câine vagabond și aruncat în grămadă. Se auzeau mereu urlete. Făceau zgomot mai ales animalele aduse primele acolo și care fuseseră expuse la soarele nemilos, fără a li se da o picătură de apă.

Uneori, urletele de durere încetau pentru câteva clipe. Apoi începeau iar, mai intense. Concertul dură toate noaptea. În dimineața următoare, toți câinii sufereau cumplit de sete.

Soarele care încingea iar nisipul alb îi aducea în pragul turbării. În jurul lui Jerry se strânseră din nou ticăloșii care vroiau să-și satisfacă răzbunarea și disprețul pentru cel ce-și pierduse tabu-ul.

Pe terier îl necăjea cel mai mult faptul că râdeau de el. Indura loviturile de picior și alte torturi fizice, dar nu suporta râsetele lor și strâmbăturile ce-i erau adresate.

N-a gemut deloc, dar mârâielile lui feroce, combinate cu setea, îl răgușiseră și îi uscaseră mucoasa gurii, astfel că nu mai era capabil să scoată nici un sunet. Limba îi atârna afară din gură, iar soarele îl ardea nemilos.

Atunci unul dintre călăii săi a hotărât să-i aplice o nouă tortură. L-a scos din gaura în care zăcuse toată noaptea pe spate, cu labele în sus. L-a pus pe o parte și i-a adus un vas cu apă. Jerry a băut cu atâta poftă, că nu și-a dat seama imediat că negrul pusese înăuntru mai multe boabe sfărâmate de piper. Cei din jur au început să râdă fericiți văzându-l cum suferă. Arsura produsă de sete era nimic față de cea cauzată de piper!

Evenimentul care urmă avu consecințe importante. În locul acela apăru Nalasu, un bătrân orb, de șaizeci de ani, care mergea atingând pământul cu ajutorul unui baston gros. În cealaltă mână ținea un purcel cu picioarele legate.

– Am auzit că va fi mâncat și câinele albului, începu el. Unde este câinele stăpânului alb? Arătați-mi-l!

Agno, care tocmai venise acolo, se învârtea pe lângă el când orbul se aplecă și-l pipăi pe Jerry. Terierul irlandez nu mârâi și nici nu încercă să muște când fu atins, deși degetele i se plimbară, de mai multe ori, pe lângă colți.

Se comporta astfel pentru că nu simțea nici un fel de ostilitate. Nalasu pipăi apoi purcelul și repetă de mai multe ori aceleași gesturi, ca pentru a face o comparație între câine și purcel.

În cele din urmă spuse:

– Purcelul e la fel de mare pe cât e câinele, dar are mai multă carne bună de mâncat. Luați-l voi și dați-mi mie animalul stăpânului alb.

– Nu! îi răspunse Agno. Animalul omului alb a călcat tabu-ul! De aceea trebuie ucis și mâncat. Ia orice alt câine în locul purcelului. Ia cel mai mare câine!

– Îi vreau pe cel al stăpânului alb, insistă Nalasu. Numai pe acela!

Cei doi discutau în clipa când apăru Bashti, care nu se putu opri să nu tragă cu urechea.

– Ia câinele, Nalasu, îi zise el. Purcelul tău e gustos și îl voi mânca eu însumi.

– Dar a călcat tabu-ul, marele tabu al împrejmuirii pentru ouat, ripostă prompt Agno.

Ardoarea acelei obiecții îl puse pe gânduri pe Bashti și îi trezi o bănuială neașteptată.

– Tabu-ul trebuie răzbunat prin moarte și fierbere, continuă vrăjitorul.

– Foarte bine, zise Bashti. Voi mânca purcelul. Tăiați-i gâtul și puneți-l pe foc!

– Nu fac altceva decât să reamintesc legea tabu-ului, amenință vrăjitorul. Încălcarea ei trebuie pedepsită prin moartea vinovatului.

– Dar mai există o lege, zâmbi șeful melanezian, veche ca și zidurile fortăreței Somo. Ea spune că o viață o poate răscumpăra pe alta.

– Da, dar asta îi privește numai pe bărbați și pe femei, precizează Agno.

– Cunosc bine legea, glăsui Bashti. Chiar Somo a stabilit-o. Nu s-a spus vreodată că un animal nu poate răscumpăra alt animal.

– E adevărat că nu s-a spus, vorbi Agno, căutând o portiță de ieșire.

– Și e firesc să fie așa, replică bătrânul șef. Până acum nici un om n-a făcut nebunia să dea un purcel în locul unui câine. Mai ales că purcelul ăsta e gras și bun. Ia-ți câinele, Nalasu. Ia-l chiar acum!

Vrăjitorul nu era însă mulțumit.

– După cum ai spus chiar tu, Bashti, animalul stăpânului alb e un purtător al forței și al curajului. Ucide-l și, după ce va fi prăjit pe foc, îl vom tăia bucățele, astfel ca fiecare om să poată gusta din el și să obțină astfel mai mult curaj. Pentru Somo e mai important ca o asemenea calitate să fie a oamenilor și nu a animalelor.

Dar Bashti nu manifesta nici un fel de ură pentru Jerry. Trăise prea mult și era prea deștept ca să învinuiască un câine pentru că violase un tabu despre care nici nu știa.

Desigur, și alte animale fuseseră sacrificate din același motiv. Fusese de acord cu uciderea lor pentru că-i erau indiferente. Sacrificiul lor întărea solemnitatea tabu-urilor.

Jerry însă îl interesa. De multe ori, după ce-l atacase din cauza capului lui Van Horn, el se gândise la incidentul acela. Ciudate erau manifestările vieții și mintea lui se apleca imediat asupra lucrurilor neobișnuite.

Admirase apoi la câinele acela curajul și faptul, inexplicabil, că nu gemea când era lovit cu ciomagul. Fără a o ști, fără a-și da seama, frumusețea, perfecțiunea liniilor și strălucirea blănii lui Jerry îi încântau privirea. Era un animal foarte plăcut vederii.

Dar mai era ceva care influență decizia lui Bashti. Se întreba de ce dorea vrăjitorul atât de mult moartea unui simplu câine. Erau doar atâtea animale pe acolo. De ce ținea să piară tocmai acela?

Evident, avea un motiv, și încă unul întemeiat. Bashti nu reușea să-l dibuie. Poate că Agno voia să se revanșeze pentru că atunci, în prima zi, îi interzisese să-l mănânce. Dacă era așa într-adevăr, se comporta într-un mod de neiertat.

Însă oricare ar fi fost cauza, Bashti, prudent, se gândi că era bine să-l pună la locul lui pe vrăjitor și să-i arate că întotdeauna el avea ultimul cuvânt în Somo. Îi zise deci:

– Sunt bătrân și am mâncat mulți porci până azi. Îndrăznește cineva să spună că porcii aceia au intrat în mine și au făcut din mine unul de-al lor?

Tăcu apoi și aruncă în jur o privire sfidătoare, dar nimeni nu scoase nici un cuvânt. Câțiva bărbați zâmbiră și se mișcară de pe un picior pe altul. Vrăjitorul nu vorbi, dar expresia chipului său nega evident că ar fi putut să existe vreo urmă porcină în spiritul șefului său.

– Am mâncat mult peşte, continuă Bashti. Nu mi-a crescut nici un solz pe piele, nici o branhie în gât şi vedeţi cu toţii că nu am nici o înotătoare pe spate. Ia câinele, Nalasu, iar tu, Aga, du purcelul la mine acasă. O să-l mănânc chiar azi. Agno, începeţi tăierea câinilor pentru ca oamenii să mănânce bine azi!

Apoi, înainte de a se întoarce, îi spuse în englezeşte:

– Pe cuvântul meu! Tu împotriva mea. M-am supărat rău pe tine!

CAPITOLUL XVII

CAPUL LUI NALASU

În vreme ce orbul se îndepărta încet, atingând terenul dinaintea lui cu bastonul şi ţinându-l cu cealaltă mână pe Jerry, cu capul în jos, acesta din urmă auzi deodată urletele înfiorătoare. Măcelăria funcţiona şi câinii ghiceau soarta care le era destinată.

Bătrânul nu a făcut ca Lamai. Nu l-a dus pe Jerry până la el acasă. Cum a dat de un curs de apă, printre coline, s-a oprit din drum ca să bea câinele. Jerry a fost încântat de apa aceea prospătă care-i uda limba, i se scurgea pe gât şi îl răcorea. În acelaşi timp, fără să-şi dea seama de ce, începu să creadă că negrul acela era, mai mult chiar decât Lamai, Agno şi Bashti, cel mai bun om de pe insula aceea.

După ce a băut până nu a mai putut, i-a mulţumit lui Nalasu lingându-l pe mână, nu cu aceeaşi pasiune cu care făcea aşa ceva cu stăpânul său, dar cu toată recunoştinţa ce i-o datora pentru că-i oferise lichidul minunat. Bătrânul zâmbi mulţumit şi îl rostogoli în apă pe animalul încins de soare. Având grijă să-i ţină capul deasupra, la suprafaţă, îi frecă blana uscată pentru ca umiditatea să pătrundă bine peste tot. Îl lăsă în apă câteva minute, apoi îl scoase.

Casa lui Nalasu se afla încă destul de departe și bătrânul îl ridică iar pe Jerry, ducându-l legat. Nu-l mai ținea însă cu capul în jos.

Bătrânul avea de gând să se atașeze de câine. Nalasu, izolat de mai mulți ani în tenebrele orbirii, cunoștea foarte bine lumea din jurul lui. Avea nevoie de un câine pentru uzul personal și de mai multe ori a încercat să-și ia unul sălbatic, dar aceștia, fără să-i aprecieze bunătatea, au fugit cu prima ocazie. Ultimul a stat mai mult și a fost tratat foarte bine, dar a dispărut fără urmă înainte de a i se încheia perioada de educare. Nalasu auzise că animalul stăpânului alb era dintr-o altă rasă. Nu fugea niciodată, nu-i era frică de nimic. Toți spuneau că era mai deștept decât oricare alt câine din Somo.

Ideea lui Lamai, aceea de a-l lega pe Jerry cu un bambus, fu folosită și de Nalasu. Spre deosebire de băiat, orbul rămânea ore în șir lângă Jerry, preocupat să-l mângâie. Chiar dacă nu ar fi făcut așa, terierul irlandez, obișnuit să primească mâncarea din mâna bătrânului și care începuse să se obișnuiască să-și schimbe des stăpânul, ar fi acceptat să-l servească pe orb.

După ce Agno se purtase atât de urât cu el, legându-l și aruncându-l alături de ceilalți câini din fața abatorului, terierul irlandez își dădea seama că vrăjitorul nu mai avea nici un drept asupra lui. Dar, fiindcă el, încă din fragedă copilărie, avusese un stăpân, simțea nevoia imperioasă de a avea iar unul.

Așa se făcu că, în ziua când fu dezlegat, Jerry primi de bună voie să locuiască în coliba bătrânului. Când acesta și-a dat seama că terierul nu va încerca să fugă, a început să-l educe. La început orele consacrate într-o zi acestei activități erau foarte reduse, apoi s-au înmulțit.

Mai întâi, Jerry a trebuit să afle că are un nou nume, Bao. Răspundea acestei chemări de la o distanță tot mai mare, chiar dacă stăpânul doar o șoptea. Terierul avea o ureche foarte fină, dar și Nalasu avea auzul ascuțit, datorită faptului că era orb.

Auzul lui Jerry fu antrenat în continuare. Ore în șir, el stătea alături de orb și era atent la orice zgomot, cât de mic, ce venea dinspre tufișuri. A învățat apoi să distingă sunetele ce erau produse în junglă și să i le anunțe, prin mârâit, lui Nalasu.

Dacă terierul își dădea seama că zgomotul era făcut de un porc sau vreo pasăre, atunci tăcea. Dacă nu-i cunoștea sursa, mârâia ușor. Din contra, dacă era produs de mișcări ascunse,

suspecte, poate ale unei ființe omenești, mârâia tare. Dacă zgomotul era puternic, dar nu suspect, atunci schimba tonul.

Desigur, Jerry nu a întrebat niciodată pentru ce învăța toate lucrurile acelea. Le asimila fiindcă așa îi cerea stăpânul său actual. Lui Nalasu îi trebuia mult timp și destulă răbdare ca să-l învețe lucrurile acelea și încă altele în plus. Își îmbogățiseră vocabularul, astfel încât să poată comunica amândoi de la distanță.

Se întâmpla, de exemplu, ca Jerry, de la o depărtare de cincizeci de pași, să latre încet. Asta însemna că auzea un sunet care nu știa de cine era produs.

Nalasu îl fluiera într-un fel anume, poruncindu-i să stea liniștit sau să amuțească imediat, să latre mai încet ori mai tare, să plece să cerceteze cauza care producea zgomotul sau să treacă la atac.

Uneori se întâmpla ca Nalasu să audă un sunet din partea opusă celei unde se afla terierul. Atunci îl întreba pe câine dacă el a sesizat ceva. Jerry, prompt în captarea zgomotelor, îi răspundea omului printr-o modificare în intensitatea sau tonalitatea lătratului său, astfel că stăpânul își dădea seama dacă auzise ori nu. De asemenea, răspunsul putea să cuprindă ceva referitor la un câine străin, un șobolan de pădure sau un om necunoscut.

Nalasu era un bătrân ciudat. El rămânea singur într-o colibă situată în marginea satului. Cea mai apropiată locuință vecină se afla la o distanță apreciabilă, a lui fiind construită într-un luminiș al junglei dese. Bătrânul îndepărta mereu vegetația ce amenința să-i invadeze luminișul.

Se părea că Nalasu nu avea prieteni. Cel puțin, nu-l vizita nimeni. Mulți ani trecuseră de când ultimul lui musafir îi păsise pragul. Nalasu nu avea nici familie. Femeia lui murise demult, iar cei trei fii ai săi își pierduseră viețile într-o expediție dincolo de hotarele tribului Somo și fuseseră mâncați de oamenii din junglă.

Pentru un orb, era foarte îndemânatic. Nu cerea nimănui nimic, ci își câștiga singur existența. Luminișul din jurul colibei lui era cultivat cu iam, cartofi și taro, o plantă cu tubercul comestibilă, care crește în regiunile tropicale. Într-un alt luminiș avea patlagină, bananieri și cocotieri. Dintr-un motiv anume, el tăia toți copacii de lângă casă, de aceea plantațiile sale se aflau la

o anumită distanță de coliba lui. Fructele și legumele pe care le obținea astfel le schimba în sat pe carne, pește și tutun.

O bună parte din timp o aloca pentru educarea lui Jerry. În timpul liber făcea arcuri și săgeți, foarte apreciate de oamenii din tribul său, cărora le vindea imediat. Foarte rar trecea vreo zi fără ca să nu tragă chiar el cu arcul.

Țintea în direcția de unde se auzea sunetul, când o rumoare sau un foșnet se ridica dinspre junglă. Jerry îi semnala cauza zgomotului și bătrânul își trimitea săgeata dacă așa credea de cuviință. Când aceasta nu-și nimerea ținta, câinele trebuia, cu orice risc, să se ducă și să i-o aducă înapoi.

O ciudățenie a lui Nalasu era că nu dormea niciodată mai mult de trei ore și că somnul acela scurt nu și-l făcea decât ziua și niciodată în coliba lui. Avea, în zona cea mai deasă a junglei învecinate, un fel de culcuș unde nu ducea nici o potecă.

Nalasu nu ajungea acolo niciodată pe același drum. Așa se făcea că bogata vegetație tropicală, nefiind călcată de mai multe ori în același loc, se refăcea și nu lăsa nici o urmă a trecerii omului.

Atât cât dormea el, Jerry trebuia să facă de pază și să nu se lase deloc cuprins de somn.

Bătrânul avea motive serioase ca să ia toate măsurile acelea de prevedere. În cursul unei înfruntări, cel mai mare băiat al său îl ucisese pe un anume Ao, unul dintre cei șase fii ai familiei Anno, care trăia într-un sat din munți.

Potrivit legii din Somo, familia Anno avea dreptul să ceară plata în sânge celei a lui Nalasu, dar fusese frustată de aceasta fiindcă cei trei fii ai bătrânului muriseră în junglă. Cum legea din Somo permitea să se schimbe o viață pe alta și pentru că Nalasu era singurul supraviețuitor al familiei sale, toată lumea din trib știa că membrii Anno nu-și vor găsi liniștea până ce nu-l vor omorî pe orb.

Dar Nalasu fusese un războinic vestit. De două ori cei din neamul Anno au încercat să-i vină de hac. Prima dată înainte ca el să orbească. Nalasu a înțeles primejdia, i-a păcălit și l-a omorât, prin surprindere, pe Anno-tatăl. Astfel, datoria în sânge s-a dublat.

Apoi a venit accidentul său. În timp ce încărca puşca sa cu cartuşe Snider, acestea au explodat şi ochii i-au fost arşi. Rănit, îşi îngrijea rănile, când duşmanii au revenit. Dar el îi aştepta. În noaptea aceea, doi unchi şi încă un frate al primului ucis din familia Anno au călcat pe spini otrăviţi şi au avut un sfârşit înfiorător. Datoria faţă de duşmanii săi urcase la cinci vieţi şi el nu era decât unul ca să îi mulţumească.

De atunci, cei din neamul Anno, temându-se de spinii otrăviţi, n-au mai îndrăznit să-l atace, dar focul răzbunării ardea înăbuşit. Ei sperau că odată capul lui Nalasu va împodobi coliba lor. Nu era o înţelegere între duşmanii juraţi, ci numai o acalmie înaintea furtunii. Bătrânul orb nu putea încerca nimic împotriva lor, iar ei se temeau să-l atace.

CAPITOLUL XVIII

DREPTATEA AUSTRALĂ

Timpul trecea. Vântul din sud-est nu mai sufla. Musonul începuse să-şi facă simţită prezenţa. După încă şase luni, Jerry mai crescuse în greutate, în înălţime şi era viguros. Jumătatea de an petrecută în tovărăşia orbului nu-i displăcuse, chiar dacă Nalasu, sever şi disciplinat, îl dresa ore în şir pe terier, îi cerea un timp de muncă mai îndelungat decât li se cere, în mod normal, câinilor.

Niciodată însă Jerry n-a fost lovit de bătrân şi nici nu i s-a vorbit urât. Omul acela, care omorâse patru din neamul Anno, din care doi după ce orbise, negrul acela care răpusese mulţi războinici în tinereţea lui năvalnică, nu ridica niciodată vocea la câine. Tot ce îi cerea n-o făcea decât cu blândeţe în glas.

Educaţia dată lui Jerry în perioada ce preceda vârsta adultă a dezvoltat în creierul animalului calităţi pe care le-a păstrat în tot timpul vieţii. Probabil că nici un alt câine din lume nu ştia să-şi folosească glasul ca el, şi aceasta din trei motive: inteligenţa lui deosebită, facultatea de a recunoaşte obiectele şi fiinţele,

dezvoltată la maximum de Nalasu, educaţia lui completă realizată zilnic timp de mai multe ore.

Vocabularul lui era foarte bogat pentru un câine. Aproape că se putea spune că el discuta cu stăpânul său, deşi subiectele acelor conversaţii erau destul de limitate. Nu puteau să-şi comunice decât foarte puţine despre trecut şi aproape numic despre viitor.

Lui Jerry îi era imposibil să vorbească despre Meringe şi de dragostea lui faţă de Van Horn ori despre motivele pentru care îl ura pe Bashti. La fel, Nallasu nu-i pomenea nimic despre datoria de sânge faţă de neamul Anno sau despre cum îşi pierduse vederea, fiindcă nu avea cum.

Practic, orice discuţie între ei se limita la prezent, deşi ar fi putut atinge şi trecutul foarte apropiat. Nalasu, de exemplu, îi dădea lui Jerry o serie de instrucţiuni privitoare la plecarea în recunoaştere, drumul până la culcuşul suspendat din junglă, felul în care trebuia să-i dea târcoale de la distanţă, modul de a reveni în luminişul cu arbori fructiferi, traversarea pădurii până la cărarea principală, urmărirea acesteia în deplasarea către sat până la bananierul cel mare, iar de acolo întoarcerea pe poteca îngustă până la coliba bătrânului orb.

Terierul irlandez îndeplinea întocmai cele cerute şi revenea pentru a face un adevărat raport. Povestea, de exemplu, că la culcuşul din junglă totul era în regulă, dar că un şoim negru dădea târcoale prin împrejurimi. În celălalt luminiş căzuseră pe jos trei nuci de cocos. Nu trebuie uitat că ştia să numere până la cinci. Până la cărarea principală văzuse patru purcei. Cât a mers pe drumul acela a mai întâlnit un câine, câteva femei şi doi copii. La revenire, pe cărarea îngustă, a văzut papagali şi doi negri tineri.

Era însă incapabil ca să-i explice lui Nalasu în ce stare sufletească se afla şi de ce era mâhnit. Nalasu era doar un zeu negru, nu unul alb.

Terierul însă îi detesta pe negri, cu excepţia lui Lamai şi a bătrânului orb. Pe aceştia îi tolera, iar faţă de ultimul nutrea chiar o afecţiune, lipsită însă de pasiune.

Zeii negri erau de ordin inferior şi îi era imposibil să-i uite pe cei mai puternici, ca Van Horn ori domnul Haggin, Derby şi Bob. Cel pe care-l slujea în prezent reprezenta doar o elită din drojdia oamenilor din Somo, unde era forţat să-şi ducă existenţa.

Albii erau mai înalţi, mai puternici. Ei trăiau în locuri minunate, despre care păstrase amintiri foarte vii şi de unde fusese îndepărtat fără voia lui. Ce să facă? Nu ştia drumul de întoarcere şi poate că lumea aceea încântătoare dispăruse în neant, ca Van Horn şi Arangi.

Bătrânul făcuse totul ca să câştige dragostea lui Jerry. El nu avea însă cum să se lupte cu amintirile trecutului care-l bântuiau pe câine. De aceea nu obţinuse de la însoţitorul lui decât fidelitate şi un anumit ataşament.

Era evident că, pentru Nalasu, Jerry n-ar fi luptat până la moarte cu aceeaşi pasiune ca pentru stăpânul său Van Horn. Ar fi făcut-o însă cu devotament. Iar bătrânul îşi dăduse seama că putea conta pe el oricând.

Astfel veni ziua când unul din familia Anno îşi încercă marea lui realizare. Era vorba de o încălţăminte în genul sandalelor, care proteja talpa piciorului de spinii otrăviţi cu care orbul îşi exterminase trei duşmani.

Într-o noapte întunecată, cu luna ascunsă de norii groşi, doisprezece războinici din neamul Anno, înarmaţi cu carabine Snider, cu pistoale, topoare şi măciuci, apărură în luminişul lui Nalasu. Înaintau cu atenţie, în ciuda sandalelor, din pricina spinilor otrăviţi, pe care, de altfel, bătrânul nici nu-i mai folosea.

Jerry stătea pe genunchii bătrânului şi somnul încerca să i se lipească de gene. Deodată, dădu un prim avertisment omului de lângă el, care se afla în dreptul uşii, cu auzul încordat, aşa cum făcea de mulţi ani.

Ascultă foarte atent câteva minute în cursul cărora nu deslușI nimic deosebit. În acest timp comunica în șoaptă cu Jerry. Câinele, în limbajul învățat, îi spuse că se apropiau niște oameni, destul de mulți, de coliba lor.

Cu răbdarea specifică bătrânilor, Nalasu rămase nemișcat clipe în șir, până în momentul când chiar în marginea junglei, cam la o distanță de șaizeci de pași, distinse zgomotul făcut de un bărbat neînsoțit.

Își încordă arcul, dădu drumul săgeții și un geamăt îl făcu să înțeleagă că și-a atins ținta. Prima lui mișcare a fost să-l oprească pe Jerry ca să se ducă pentru a recupera săgeata. Știa că aceasta putea fi găsită ușor mai târziu. A doua mișcare i-a folosit ca să-și pregătească iar arcul.

Au trecut apoi unsprezece minute de liniște. Bătrânul orb, nemișcat ca o statuie de piatră, îl atingea rareori pe câine pentru ca acesta să nu scoată vreun sunet. Jerry era înfierbântat și voia să lupte. Știa, ca și Nalasu, că moartea dădea târcoale prin împrejurimi, din întuneric.

Se auzi iar un zgomot ușor, din apropiere de data aceasta. Săgeata nu-și nimeri ținta. Se auzi cum aceasta pătrunse într-un trunchi de copac. Un scut se retrase în tufiș.

Apoi, după o clipă de liniște, Nalasu îi ceru lui Jerry să plece ca să aducă înapoi săgeata. Câinele fusese dresat bine și, fără să fie auzit nici măcar de orb, care avea urechi deosebit de fine, se deplasă până la trunchiul în care se înfipsese săgeata și o aduse în gură.

Nalasu ascultă atent ca să mai surprindă vreun zgomot făcut de om. După câteva clipe, însoțit de Jerry, își luă săgețile și se îndreptă către luminiș, mergând pe poteca îngustă. Chiar când plecară de acolo, o carabină Snider trase un glonț spre zona unde se aflaseră.

De la miezul nopții până în zori, orbul și câinele se luptară cu cei din neamul Anno. Bătrânul nu se apăra decât cu arcul și săgețile. Trăgea din toate pozițiile, de foarte multe ori. Jerry se

ducea, le căuta şi revenea cu ele în gură. A făcut de sute de ori asemenea drumuri.

Ajutorul câinelui a fost de nepreţuit. Oricât de ascuţit era auzul lui Nalasu, terierul avea urechea mai fină. Apoi animalul se deplasa fără zgomot prin junglă, în jurul casei, îl vestea pe om de unde venea atacul şi unde trebuia să ţintească.

Cei din neamul Anno utilizară o mare cantitate de praf de puşcă şi ajunseseră la concluzia că se luptau cu nişte spirite. Nu se vedea nimic altceva decât strălucirea împuşcăturilor. Nu l-au dibuit pe Jerry nici măcar o dată, deşi îi simţeau prezenţa în apropierea lor atunci când venea după săgeţi.

La un moment dat însă, unul dintre atacatori, căutând o săgeată care trecuse pe lângă el cu foarte puţin, îl atinse cu mâna pe câine. Muşcătura acestuia îi smulse un urlet de spaimă.

Cei din familia Anno au încercat apoi să tragă după zgomotul făcut de coarda arcului. Nalasu însă pleca imediat din locul respectiv, refugiindu-se în altă parte. De mai multe ori atacatorii, conştienţi de prezenţa câinelui în luptă, au tras în apropierea bătrânului. O dată chiar un glonţ i-a trecut razant pe lângă bot, rănindu-l uşor.

Când se făcu ziuă, în acel scurt interval de timp care marchează la tropice trecerea rapidă de la întuneric la lumina soarelui, cei din neamul Anno se retraseră. Nalasu se întoarse la colibă. Avea încă optzeci de săgeţi datorită lui Jerry. Atacul se încheiase cu un mort şi mai mulţi răniţi, care se târau ca să se ascundă în jungla deasă.

Bătrânul orb îşi petrecu cea mai mare parte din timp cu Jerry, pe care îl mângâia şi îl dezmierda, recunoscător pentru faptele lui îndrăzneţe. Mai târziu ieşi, însoţit de câine, şi se duse în sat ca să povestească întâmplările din noaptea aceea.

CAPITOLUL XIX

DISPARIȚIA LUI JERRY

Într-o dimineață, fumuri groase se ridicau de pe munții aflați pe coasta insulei Malaita pentru a semnala un mare vas de război care se îndrepta, printre insulele de corali, către Langa-Langa.

Vestea se răspândi imediat. Vasul de război nu se opri la Langa-Langa. Nu făcu escală nici la Binu. Veni drept spre Somo.

Nalasu, fiind orb, nu văzu mesajul transmis pe acea cale. Era prea izolat pentru ca să vină cineva la coliba lui și să-l anunțe. Își dădu seama însă că se petrecea un lucru neobișnuit, căci auzi vocile ascuțite ale femeilor amestecate cu plânsul copiilor și cu țipetele, formând astfel o zarvă ce nu prevestea nimic bun.

În toată agitația aceea nu distingea decât spaima și panica. Înțelese că oamenii din sat se refugiau în munții pustii. Cauza exodului nu o știa însă.

Îl chemă pe Jerry și îi ceru să plece în recunoaștere până la bananierul cel mare unde poteca îngustă ajungea la drumul principal. Terierul, de sub copacul acela, fu martor la fuga celor din Somo.

Bărbaţi, femei şi copii, tineri şi bătrâni, sugari aflaţi la sânul mamei sau invalizi, ce se ajutau de bastoane ca să meargă, se scurseră prin faţa câinelui în mare grabă. Animalele din sat, îndemnate de spaima comună, fugeau urlând. Era cât pe ce ca şi Jerry, contaminat de frică, să se amestece în hoarda celor mânaţi de pericolul unei catastrofe necunoscute.

Ochii lor străluceau în mod nefiresc, trezindu-i terierului în minte imaginea morţii. Sentimentul de fidelitate faţă de bătrânul care, de şase luni, îl îngrijea şi îl mângâia, îl făcu să-şi domine spaima.

Se întoarse deci la Nalasu şi, stând între genunchii lui, îi povesti tot. Nu putea să numere mai mult de cinci, deşi oamenii care fugeau depăşeau cu mult cifra aceea. Îl anunţă deci pe stăpânul său negru că numărul maxim, cinci, de bărbaţi, de femei, de copii, de bătrâni, de sugari, de porci, de câini părăseau satul.

Nalasu înţelese că era vorba de mulţi oameni şi îi ceru să-i numească. Jerry îi spuse despre Bashti, Agno, Lamai, Lumai. Evident, exprima numele prin anumite intonaţii în lătrat, iar singurul care-l înţelegea era Nalasu.

Bătrânul îi pomeni şi pe mulţi alţii pe care câinele îi cunoştea după ureche, dar nu ştia cum să-i pronunţe. Animalul răspundea însă afirmativ, mişcând din cap spre dreapta, când orbul îl întreba dacă oamenii aceia fugeau şi ei.

Câteva nume nu-i provocară însă nici o reacţie, semn că nu-i cunoaştea. Pe alţii îi marcă în sens negativ, fiindcă nu-i observase. Pentru aceasta clătină din cap şi înaintă laba stângă.

Bătrânul îşi dădu seama că era vorba despre o ameninţare foarte serioasă, mai periculoasă decât incursiunea unui trib maritim din vecinătate, pe care cei din Somo o puteau respinge uşor, datorită zidurilor de apărare. Ghici că era un vas de război care venea să se răzbune şi pe care băştinaşii îl aşteptau mai de mult.

În ciuda celor şaizeci de ani ai săi, nu cunoscuse ce înseamnă bombardarea unui sat. Auzise câte ceva despre aşezările unde

căzuseră obuze, dar nu era clarificat asupra respectivelor evenimente. Își închipuia însă că erau niște gloanțe mai mari decât cele folosite la carabinele Snider și care puteau fi trase de la o distanță mai mare.

Trebuia să afle însă, înainte de a muri, ce anume era un bombardament. Bashti, care aștepta de mult să apară crucișătorul ca să răzbune distrugerea vasului Arangi și moartea celor doi albi, poruncise tribului său ca să fugă în munți, pentru că își imaginase distrugerea ce avea să vină.

Ultimii fugari ieșeau din sat pe când Nalasu, strângând la piept arcul cu săgeți, pornea la drum cu Jerry după el. Deodată, deasupra lui s-a auzit un zgomot asurzitor, așa de puternic încât crezu că-i plesnește capul.

Bătrânul se așeză jos. Era prima oară când auzea un tun și i se părea de o mie de ori mai înspăimântător decât și-l imaginase. Tunetul acela, urletul nefiresc ce anunța o catastrofă naturală, elementele acelea dezlănțuite de zei, îl speriaseră tare. Părea că totul în jurul lui se destrămase ca o pânză firavă.

Nu doar că Nalasu se așeză în fața ușii sale, ci își ascunse capul între genunchi și își acoperi urechile cu palmele. Jerry, care nu auzise niciodată despre tun, fu impresionat de solemnitatea acelei scene. Crezu că era vorba despre o catastrofă naturală, asemeni furtunii care culcase vasul Arangi pe o parte, cu mult timp în urmă.

Totuși, în loc să se pitească speriat de primul obuz, terierul irlandez se zburli și își arătă amenințător colții.

Nalasu se strânse și mai mult când obuzul explodă la distanță. Jerry începu să mârâie furios. La fiecare bubuitură făcea la fel. Deși nu mai făceau un zgomot atât de puternic, obuzele cădeau în junglă, tot mai aproape de ei.

Bătrânul, care până atunci trăise ca un viteaz printre pericolele pe care le cunoștea, devenise un laș în fața spaimei produse de acele evenimente, rod al puterii omului alb. Pe

măsură ce bombardamentul se apropia de ei, își pierdea tot mai mult cumpătul.

În cele din urmă groaza lui deveni așa de intensă, că era gata să-și muște venele. Urlă ca un nebun, se ridică și se repezi înăuntru, în coliba lui, ca și cum acoperișul acesteia l-ar fi putut apăra. Se lovi de stâlpul ușii. Mai înainte ca Jerry să-i vină în ajutor, se prăbuși la pământ. Chiar atunci un obuz căzu pe coliba lui.

În clipa în care acesta explodă, câinele se apropiase de pragul ușii. Coliba fu făcută bucăți și împrăștiată în jur, împreună cu Nalasu. Terierul fu luat de suflet și aruncat la douăzeci de pași de acolo. Izbindu-se de pământ, își pierdu cunoștința.

Trecură cinci minute până când primele mișcări spasmodice să-l facă să-și agite labele. Când își reveni pe jumătate, nu mai știa de când zăcea acolo. I se păru că doar cu o clipă în urmă primise o lovitură așa de puternică, încât ar fi putut-o compara doar cu efectul produs de bâta unui negru.

Gâtul și plămânii îi erau pline de un fum înțepător și sufocant. Nările îi erau pline de pământ și de praf. Începu că strănute și să tușească. Sări în toate părțile, își frecă botul cu o labă din față. Se gândea să gonească astfel durerea și senzația neplăcută din nări și din gâtlej.

Printr-un noroc extraordinar, nici o schijă a obuzului nu-l atinse și, fiindcă inima, alături de celelalte organe, nu se resimțeau după explozie, își reveni repede. După cinci minute nu-l mai durea nimic, iar senzațiile neplăcute dispăruseră.

Se îndreptă clătinându-se către coliba lui Nalasu. Dar nu mai găsi nimic... Nu se vedeau decât urmele a ceea ce fusese locuința sau stăpânul acesteia.

În timp de alte obuze continuau să sufle sau să explodeze, Jerry adulmecă resturile acelea. Nalasu și coliba dispăruseră ca prin farmec. Fuseseră furați de neant...

De altfel, tot ce era în jur părea supus distrugerii. Viața se retrăsese pe colinele înalte și în jungla deasă în care se ascunsese

tribul, cât mai departe de fostul sat. Jerry îi fusese credincios stăpânului pe care îl servise atâta vreme. Nalasu îl hrănise şi îl îngrijise, ştiind astfel să-i trezească o adevărată afecţiune pentru el. Dar stăpânul acela nu mai exista...

Jerry se retrase fără grabă. Continuă, o vreme, să se zburlească şi să mârâie de fiecare dată când un obuz şuiera prin aer sau făcea explozie prin tufiş. Apoi deveni nepăsător.

În loc să fugă urlând, precum câinii sălbatici, mergea pe cărare cu pas sigur şi demn. Ajunse la drumul principal şi văzu că era pustiu. Ultimii refugiaţi se aflau, desigur, departe. Drumul acela, pe care-l parcursese de atâtea ori, de dimineaţa până seara, şi pe care-l văzuse de curând plin de oameni, îl întristă prin pustietatea ce-l stăpânea. Îi crea senzaţia că se apropia sfârşitul unei lumi aflate în pragul pieirii.

În loc să se oprească sub bananier, continuă să meargă în direcţia în care fugise tribul.

În timp ce mergea, cu ajutorul mirosului său, se punea la curent cu anumite episoade din cursul retragerii precipitate. Dădu peste un grup de negri atinşi de obuze. Acolo zăcea un om care mersese ajutându-se cu o cârjă, pentru că un rechin îi smulsese piciorul mai de mult. Lângă el se afla o negresă, care strângea la piept un sugar mort şi ţinea de mână un copil de trei ani, care nici el nu mai trăia. Doi porci mari şi graşi, pe care femeia a vrut să-i ducă în siguranţă, fuseseră sfârtecaţi, la rândul lor, de schije.

Mirosul îi arătă câinelui că valul celor care fugeau se despărţise în dreptul grupului de morţi, apoi se unise iar, nu departe de acolo.

Un copil îşi pierduse bucata de trestie de zahăr pe care o sugea. Mai încolo, o pipă din lut fusese zdrobită, călcată în picioare. Pana ce împodobea părul unui tânăr se pierduse lângă un vas cu cartofi şi fructele prăjite de iam pe care o negresă a vrut să le pună la adăpost, dar nu a putut să le care mai departe şi le-a pus în marginea drumului.

În vreme ce Jerry se plimba pe cărarea aceea largă, bombardamentul încetă şi lăsă loc împuşcăturilor. Oamenii albi debarcaseră şi ucideau porcii domestici pe uliţele din Somo.

Nu auzi şi zgomotul produs de copacii tăiaţi. Nu se mai întoarse niciodată acolo ca să vadă stricăciunile făcute.

În clipele acelea, cu Jerry se petrecu un lucru foarte ciudat. Nu ştiu de ce şi cum, dar fenomenul care avu loc n-ar putea fi explicat nici de cei mai mari gânditori.

Terierul irlandez se supuse unui impuls al creierului său. În loc să facă tot ce i se părea mai uşor şi firesc, el alese ce era mai greu. De bună seamă, i-ar fi fost mai uşor să îndure soarta pe care o cunoştea decât să se avânte în necunoscut.

Fiindcă atunci când eşti nefericit şi speriat cauţi să nu fii singur, se părea că terierul ar fi trebuit să-i urmărească mai departe pe cei din tribul Somo. Totuşi, Jerry se îndepărtă de calea urmată de ei şi se îndreptă spre nord, dincolo de hotarele stăpânirii lui Bashti. Drumul lui ducea deci către nord, într-un ţinut necunoscut şi ciudat.

Dacă Nalasu n-ar fi fost anihilat, poate că terierul ar fi rămas cu el. Jerry însă nu gândea, ci acţiona conform impulsurilor venite din creierul său. Putea să numere obiectele şi să le numească, dar nu să judece dacă era bine să rămână în Somo. Ce s-ar fi întâmplat dacă bătrânul orb ar fi trăit? De ce pleca din Somo dacă pierise Nalasu?

Pleca pur şi simplu pentru că bătrânul murise. Bombardamentul cumplit începea să i se şteargă din memorie. Toată atenţia lui se îndrepta asupra prezentului. Porni pe cărările folosite de oamenii junglei ştiind că moartea îi dădea târcoale, cu auzul ascuţit la maximum, sesizând şi cel mai mic zgomot, a cărui cauză căuta să o descopere din priviri.

Chiar Cristofor Columb, când s-a urcat la bordul corăbiilor sale ca să plece în necunoscut, nu a dat dovadă de mai mult curaj decât Jerry în timp ce a parcurs jungla întunecată din insula Malaita.

Jerry nu s-a mai întors niciodată în Somo. Chiar în aceeaşi zi, Bashti şi oamenii lui au revenit acolo. Au râs şi s-au strâmbat la adresa albilor când au văzut ce efecte au avut obuzele lor. Câteva colibe au fost distruse de bombardament şi mai mulţi cocotieri au fost dărâmaţi cu topoarele. Cât despre porcii omorâţi, de teamă să nu li se strice carnea, şeful melanezian a dat poruncă să se facă un ospăţ pe cinste.

Un obuz făcuse o gaură în zidul ce îi apăra de atacurile dinspre mare. Bashti ceru oamenilor săi să o mărească, pentru a realiza un tunel. Apoi îngrămădi în jurul acestuia mai multe stânci din corali, construind astfel un nou hangar pentru bărcile lor.

Singurul lucru pe care Bashti nu şi l-a explicat a fost lipsa lui Nalasu.

CAPITOLUL XX

ÎN JUNGLĂ

Jerry rătăci timp de o săptămână prin junglă, fără să poată să ajungă în munţi pentru că sălbaticii supravegheau tot timpul potecile. I-ar fi fost greu să-şi găsească hrana dacă n-ar fi dat, chiar a doua zi, peste un purcel de lapte care se pierduse. Aceea a fost prima lui vânătoare. Din instinct, şi-a devorat prada, din care nu a mai rămas aproape nimic.

În zadar se mai învârti în jur, căci nu mai găsi altceva de mâncare. Fu obligat să se întoarcă la resturile rămase de la purcel şi să încerce să se hrănească, până la urmă, cu acestea.

Nu era prea fericit în libertate pentru că era prea domesticit, prea civilizat. Trecuseră secole de când înaintaşii lui nu mai gustaseră libertatea. Jerry era un singuratic. Nu putea să trăiască decât în apropierea omului. De multă vreme generaţiile care îl precedaseră nu trăiseră decât alături de zeii cu două picioare. Specia lui iubea omul, îl servea şi era gata să moară pentru el.

Singurătatea îl apăsa aşa de mult pe Jerry, că ar fi fost mulţumit şi cu un zeu negru, având în vedere faptul că divinităţile albe dispăruseră demult pe cărările amintirii. Dacă s-ar fi luat

după împrejurările de față, ar fi tras concluzia că toți zeii albi au pierit.

Plecând de la ideea că unul negru era mai bun decât nimic își termină de mâncat resturile de purcel și porni către stânga, îndreptându-se spre mare. Rătăcea astfel, fără căpătâi, pentru că experiența îi influența gândurile, chiar fără voia lui. Trăise întotdeauna în apropierea mării. Acolo existau oameni. Coborî panta colinei și ajunse la țărm.

Se trezi pe plaja unei lagune protejate de un recif coralifer. Colibele ruinate erau mărturia faptului că oamenii locuiseră odată acolo. Jungla învinsese însă, astfel că satul fusese înghițit de vegetație.

Arbori groși crescuseră prin acoperișurile deteriorate. Vegetația se întindea peste tot, acoperind spațiile dintre colibe, ascunzând idolii din gurile rechinilor sculptați în lemn, râzând de vanitatea omenească. Un biet zid al fortăreței maritime, care niciodată nu a fost prea impunătoare, zăcea în ruină între cocotieri și mal. Bananierii și arborii de pâine putreziseră în locul unde se prăbușiseră.

Oseminte omenești erau împrăștiate pe acolo. Jerry le mirosi și le recunoscu. Erau emblema fragilității specifice vieții omenești. Nu găsi nici un craniu. Aceasta pentru că orice cap împodobea colibele vrăjitorilor. Așa se obișnuia și în satele din junglă situate pe coline.

Cu multă plăcere simți în nări aerul sărat. Sesiză și mirosul specific mlaștinei.

Apoi, ca un Robinson Crusoe care a descoperit urma unui Vineri, fu străbătut de un șoc electric. Jerry adulmecase și își dăduse seama că un om trecuse de curând pe acolo. Urma de picior aparținea unui negru, fiind lăsată de foarte puțin timp. Se luă după aceasta cam douăzeci de metri și ajunse la o altă cărare, al cărei miros trăda, fără nici o îndoială, prezența unui alb.

Dacă l-ar fi văzut cineva pe Jerry în clipele acelea, ar fi crezut că a înnebunit. Începu să alerge peste tot, se întoarse pe

propriile-i urme, adulmecă lipindu-şi botul de pământ, apoi ridicându-şi-l în aer şi urlând trist. Nu avea linişte deloc, sărea într-o parte sau alta şi, cum sesiza o mireasmă nouă, pornea impetuos în dreapta sau în stânga, de parcă s-ar fi jucat de-a v-aţi ascunselea cu un prieten invizibil.

Explicaţia constă în faptul că, adulmecând pe acolo, descoperise urmele mai multor oameni. Un alb trecuse însoţit de un grup de negri.

În locul unde se afla, un negru se urcase în cocotier şi aruncase de sus nuci coapte. În altă parte, un bananier rămăsese fără fructe. Ceva mai departe fusese cules un arbore de pâine.

Ceva îl tulburase însă pe Jerry. Dăduse peste o mireasmă ce nu aparţinea nici unui alb, nici unui indigen. Dacă el ar fi avut atenţia necesară, ar fi observat că urma lăsată pe solul nisipos de persoana misterioasă era mai mică decât a unui bărbat şi că era diferită de cea a unei negrese prin faptul că degetele mari de la picioare păşeau apropiat şi nu apăsau greu pământul.

Era afectat şi prin aceea că nu cunoştea parfumurile franţuzeşti. Nările sale sesizau miresmele necunoscute pe care nu le mai întâlnise până atunci.

Dar misterul acela nu-l stăpâni prea mult. Adulmecase urmele unui alb şi, în ciuda paşilor întipăriţi peste tot prin jurul lui, se încăpăţână să se ia numai după amprentele europeanului. Trecu astfel printr-o crăpătură în zidul de apărare dinspre mare şi ajunse pe plaja spălată ritmic de valuri.

Acolo dădu peste numeroase urme omeneşti, lăsate de curând, în jurul unei şalupe ce acostase şi îi debarcase. Fără îndoială că, reveniţi din expediţie, străinii se urcaseră iar în ambarcaţiune şi porniseră în larg. De aceea Jerry, cu labele din faţă intrate în apa până la umeri, rămase câteva clipe nemişcat, privind înainte, către oceanul fără sfârşit.

O jumătate de oră mai târziu, văzu ceva brăzdând apele lagunei. Era o barcă mare, cu motor. Descoperi apoi un alt Arangi. De astă dată era vorba despre un vas mai mare decât

Arangi. Nava, albă și lungă, avea catarge și plutea pe valuri în zare.

Cele trei catarge aveau aceleași dimensiuni. Jerry nu observase diferența care exista între construcția acelui vas și cele două catarge, unul mai înalt și altul mai mic, ale iahtului lui Van Horn. Nu cunoscuse decât lumea plutitoare ce se numea Arangi. De aceea, fără nici o îndoială, înțelese că aceasta se afla în fața lui. Stăpânul lui alb, pe care-l iubea atât de mult, trebuia să fie la bordul navei!

Nu avea nici un dubiu. Din moment ce Arangi reapăruse, Van Horn se găsea pe punte. Jerry înțelese că acel pe care-l văzuse ultima oară pe genunchii lui Bashti se întorsese la trupul lui și revenise pe lumea plutitoare ce se zărea înaintea sa. Terierul se aruncă deci în valuri și înfruntă marea.

Dăduse frâu liber acelei nebunii, călcând astfel cel mai mare tabu pe care îl știa. Dacă, în vocabularul lui, nu corespundea nimic cuvântului „crocodil", în schimb el cunoștea foarte bine monstrul acela care putea să înoate sub apă și la suprafață, care avea o gură îngrozitoare, cu fălci puternice și care însemna moarte sigură pentru câini ce se avântau în valuri.

Sfida însă acel tabu fără nici o teamă. Spre deosebire de om, care este conștient în același timp de două lucruri și anume că îi este frică, dar se luptă cu valurile mânat de curajul ce îi domină spaima, terierul irlandez nu se gândea decât la felul în care să ajungă mai repede la Arangi și să-și vadă stăpânul.

Cu o clipă mai devreme de a sări în mare se gândise la pericolul pe care îl prezenta sfidarea acelui mare tabu. Dar, odată în apă, hotărât să lupte, toate eforturile lui se îndreptau numai spre a-și regăsi stăpânul.

Deși nu era învățat cu asemenea mișcări, înota cu toate puterile, exprimându-și, prin sunetele variate pe care le scotea, dragostea lui pentru Van Horn, care se afla, neîndoielnic, la bordul iahtului alb dinaintea lui.

Cântecul lui de dor, care căpătase un ton mai înalt pe întinderea pustie a mării, ajunse la urechile unui bărbat și ale unei femei care stăteau întinși pe șezlonguri. Femeia, cu auzul mai ascuțit, îl sesiză prima.

– Lăsați o barcă la apă, soțul meu, comandă ea. Se vede un cățel. Ar fi păcat să se înece.

– Câinii nu se înnecă așa ușor, îi răspunse el. Acesta nu va avea probleme. Dar ce caută pe aici?

Își ridică binoclul la ochi și privi prin el câteva clipe.

– S-ar zice că este câinele unui om alb!

Jerry, bătând apa cu labele, înainta continuu, cu ochii fixați asupra iahtului ce creștea în dimensiuni. Deodată simți că-l amenință ceva.

Tabu-ul își lua revanșa. Lucrul acela se apropia de el. Era un fel de copac plutitor, dar își dădu seama că nu era așa ceva, ci o ființă periculoasă. Văzu chiar o parte din aceasta mișcându-se încet la suprafață.

Apoi ființa necunoscută trecu pe lângă el, atingându-i labele din față și făcându-l să mârâie. Câinele se învârti puțin în loc, datorită vârtejului produs. Jerry înfrunta un rechin și nu un crocodil, iar lipsa de îndrăzneală a acestuia se explica ușor prin faptul că de abia se ospătase cu o bătrână broască țestoasă, prea lentă ca să-i scape.

Fără să-l vadă, câinele simțea că lucrul acela, acel instrument de distrugere, îi dădea târcoale. Nu-i zări nici înotătoarea dorsală care se afla la suprafață, altfel ar fi înțeles că rechinul se apropia iar de el.

Auzi o serie de împușcături trase de la bordul iahtului și sesiză, în spatele lui, cum trunchiul de copac se scufunda repede în adânc. Asta a fost tot.

Pericolul a trecut și a fost uitat. Câinele nu făcu legătura între dispariția acestuia și împușcături. Nu știa și nici nu avea să afle vreodată că marinarul căruia i se spunea Harley Kennan și căruia i se adresa cu „domnul soțul meu“ cea care era pentru el

„doamna soţia mea“, omul acela care era şi proprietar al iahtului cu trei catarge Ariel, îi salvase viaţa trăgând un glonţ în înotătoarea rechinului.

Jerry avea să-l cunoască în curând pe Harley Kennan. Chiar el, după ce-şi trecu o frânghie înfăşurată pe trup şi pe sub braţe, fu coborât de câţiva marinari pe lângă coca vasului, astfel că îl prinse pe câine de blana de după gât. Terierul irlandez, luptând cu apa, nici măcar nu-l văzuse. Ochii lui cercetară apoi cu teamă chipurile celor care-l priveau şi stăteau înşiraţi de-a lungul sabordului.

După ce fu depus pe punte, câinele nu se opri ca să-i mulţumească salvatorului său. Îşi scutură blana şi porni să alerge peste tot, căutându-şi stăpânul. Bărbatul şi femeia nu-şi putură stăpâni râsul.

– Ai zice că e nebun de bucurie că l-am salvat, vorbi doamna Kennan.

– Nu, îi zise soţul ei. Cred că nu e întreg la minte. Să spunem că i-a ruginit o rotiţă. Pun pariu că nu se va opri din alergat decât când va cădea epuizat.

De fapt, Jerry fugea în dreapta şi în stânga, la tribord, la babord, în faţă şi în spate, agitându-şi bucata de coadă şi privindu-i prietenește pe toţi zeii cu două picioare pe care îi întâlnea.

Dacă s-ar fi gândit puţin, s-ar fi mirat de numărul mare al albilor de la bord. Erau cel puţin treizeci, fără a-i mai lua în consideraţie şi pe ceilalţi zei, care nu erau nici albi, nici negri, dar prin îmbrăcăminte şi prin atitudine demonstrau că rămâneau divinităţi.

Nu dădu însă peste Van Horn. În zadar îl mirosi pe bărbatul din faţa lui, din buncărul unde doi bucătari chinezi îi vorbeau într-o limbă necunoscută. Nu-l găsi pe stăpânul său nici în cabine, nici în sala maşinilor, unde se simţeau foarte tare mirosurile de ulei şi de benzină.

Nu-l găsi nicăieri, în nici un colţ al vasului. În zadar încerca să-i adulmece prezenţa pe acolo.

Se duse lângă cârmă, se aşează şi începu să-şi exprime dezamăgirea printru-un urlet trist. Un zeu alb, evident comandantul, care purta o şapcă din pânză şi o uniformă brodată cu fir auriu, îi adresă câteva cuvinte.

Imediat Jerry, care ştia să se poarte, îşi lăsă jos urechile, îi rânji politicos, îşi mişcă bucata de coadă şi înaintă spre el. Mâna zeului alb se îndrepta către capul său ca să-l mângâie, când doamna vorbi într-o limbă necunoscută câinelui.

Deşi nu înţelegea cuvintele, pricepu că era vorba de un ordin, pentru că zeul alb îşi retrase brusc mâna cu care urma să îl mângâie. Se ridică şi îi arătă cu degetul lui Jerry un loc spre care îl îndemna să se îndrepte. Terierul irlandez înţelese că trebuie să se apropie de femeie.

De fapt, aceasta îi spusese zeului alb:

– Trimite-l la mine, te rog, căpitane Winters.

Jerry se agită, fericit să asculte de cineva, şi ar fi mers cu capul înainte către mâna întinsă a femeii, pentru a fi mângâiat, dacă ea nu ar fi arătat într-un mod atât de ciudat. În timp ce se îndrepta către ea, se opri la jumătatea drumului şi, arătându-şi colţii, se dădu înapoi.

Până atunci nu mai văzuse decât negrese. Fusta ei, umflată de vânt, îi amintea de pânza cea mare de pe Arangi, atunci când aceasta făcea zgomot, iar catargul pârâia, ameninţându-l cu pericolul că-i va cădea în cap.

Cuvintele pronunţate de doamnă păreau plăcute, dar fusta înfiorătoare flutura neîncetat în vânt.

– Ce câine caraghios! râse ea. N-o să te muşc, micuţule...

Soţul ei, întinzând hotărât mâna către Jerry, îl chemă la el. Terierul irlandez fu extaziat să simtă mângâielile zeului alb şi îi linse mâna.

Apoi, Harley Kennan îi făcu semn să se îndrepte către soţia lui care, aşezată pe un şezlong de pe punte, se apleca înainte, cu braţele deschise către el.

Jerry ascultă, porni către ea cu urechile lăsate, cu gura zâmbitoare. Înainte însă ca doamna să-l atingă, vântul îi umflă iar fusta şi câinele sări înapoi, mârâind.

– Nu din cauza ta îi e frică, Villa, îi spuse atunci soţul ei, ci din pricina fustei. N-a mai văzut niciodată aşa ceva!

– N-o să-mi spui, zâmbi doamna Kennan, că aceşti canibali, colecţionari de capete, care trăiesc prin locurile din jurul nostru, întreţin crescătorii de câini şi îngrijesc rasele nobile. Micul nostru aventurier este un terier irlandez adevărat, aşa cum Ariel este o goeletă construită din lemn de pin de Oregon.

Harley Kennan începu să râdă şi Villa se luă după el. Jerry înţelese că avea în faţa lui un cuplu de zei albi fericiţi şi simţi şi el nevoia să fie vesel.

Din proprie iniţiativă se apropie de doamnă, atras de mirosul parfumului şi de alte miresme necunoscute pe care le sesizase încă de pe plajă. Dar o altă rafală de vânt umflă fusta ei şi se dădu înapoi, însă mai puţin ca până atunci. Se zbârli, dar nu-şi mai arătă colţii.

– Îi e frică de fustă, insistă Harley. Priveşte-l! Ar vrea să se apropie de tine, dar fusta îl îndepărtează. Strânge-o puţin, ca să nu se umfle şi să vedem ce va urma.

Villa Kennan făcu ceea ce i se sugeră şi Jerry, apropiindu-se precaut, îşi lăsă capul în jos şi se bucură de mângâierile ei, mirosindu-i în acelaşi timp încălţămintea. Recunoştea ca fiind cea ale cărei urme le sesizase în satul ruinat de pe ţărm.

– Nu există nici o îndoială, vorbi Harley. A fost selecţionat de către albi şi crescut de ei. Ce poveste ciudată trebuie să fie viaţa lui! Sunt sigur că, dacă ar putea să ne spună prin ce a trecut până azi, am sta să-l ascultăm zile întregi. În mod cert nu a cunoscut doar negri în viaţa lui. Să vorbim cu Johnny!

Johnny îi fusese recomandat domnului Kennan de către Comisarul-Rezident al insulelor Solomon, din Tulagi, pentru a servi ca pilot pe Ariel și a conduce vasul pe acea porțiune a traseului său.

Pilotul se apropie zâmbitor și imediat Jerry își schimbă atitudinea. Trupul său tresări sub mâna Villei Kennan, care-l mângâia. Se îndepărtă de ea pentru a se apropia de negru cu o expresie sfidătoare.

Urechile nu și le coborî, gura nu-i era zâmbitoare. Îl cerceta pe Johnny foarte atent și îi mirosea pulpa piciorului. Făcu dovada unui mare dispreț față de negru și, după scurta lui inspecție, reveni lângă doamna Kennan.

– Ce-ți spuneam eu? îi zise soțul ei, cu un aer triumfător. Distinge oamenii după culoarea pielii! E, în mod cert, câinele unui alb, care l-a dresat astfel.

– Pe cuvântul meu! făcu Johnny. Eu cunosc așa câine. Eu cunosc tata și mama lui. Mare stăpân domnul Haggin, trăiește la Meringe, cu tata și mama lui.

Harley Kennan scoase un strigăt de mirare.

– E firesc! făcu el. Comisarul mi-a vorbit despre povestea asta. Vasul Arangi, pe care l-au capturat oamenii din Somo, venea de la plantația Meringe. Johnny a recunoscut câinele ca fiind din rasa lui Haggin din Meringe. Dar de atunci a trecut ceva timp. Pe vremea aceea animalul din fața noastră era doar un cățel. Firește, e câinele unui alb!

– Uiți de dovada cea mai evidentă, glumi doamna Kennan. Câinele poartă dovada cu el.

Harley îl examină cu atenție pe Jerry.

– E evidentă, insistă doamna.

După ce îl cercetă și a doua oară, mai atent, Kennan clătină din cap.

– Nu văd nimic neobișnuit.

– Dar coada? strigă femeia. În mod cert, indigenii nu se distrează scurtând cozile câinilor. Nu-i aşa, Johnny? Oamenii din Malaita taie cozile câinilor?

– Nu, răspunse convins Johnny. Domnul Haggin din Meringe taie. Pe cuvântul meu!

– Atunci, în faţa noastră se află singurul supravieţuitor de pe Arangi, concluzionă doamna. Nu-i aşa, domnule Sherlock Holmes Kennan?

– Servitorul dumneavoastră, doamnă Sherlock Holmes, îi răspunse el vesel. Nu-ţi mai rămâne decât să ne conduci până la capul lui La Pérouse. Se ştie că şi l-a pierdut pe undeva, prin apropierea insulei acesteia.

Nimeni nu bănuia că Jerry trăise o vreme lângă un oarecare Bashti, nu departe de coasta aceea, care, în Somo, la ora respectivă stătea în mod cert în coliba lui meditând cu un cap pe genunchi. Capul acela era chiar al marelui navigator. Povestea lui fusese uitată de multă vreme de descendenţii celui care i-l tăiase.

CAPITOLUL XXI

FRUMOASA DE PE ARIEL

Eleganta goeletă cu trei catarge care urmărea să facă înconjurul lumii, plecase din San Francisco de un an. Jerry, aflat într-o asemenea companie, a zeilor albi, o găsea incomparabilă. Nava nu avea dimensiunile reduse ca ale lui Arangi şi nici nu găseai pe acolo un mare număr de negri. Singurul de la bord era Johnny, ceilalţi fiind zei albi.

Jerry îi vedea pe aceştia peste tot. La cârmă, la pază, măturând puntea, lustruind obiectele din alamă, făcând manevre. Exista însă o deosebire între ei. Erau zei şi zei, iar Jerry sesiză în curând ierarhia din acel Olimp.

Cei care munceau şi făceau manevrele erau sub comanda căpitanului şi a celor doi ofiţeri îmbrăcaţi în uniforme albe şi împodobiţi cu aur. La rândul lor, aceştia ascultau de Harley şi Villa Kennan. Dintre ultimii doi, terierul nu ştia care era mai important. Fără să mai piardă timpul ca să rezolve problema ivită astfel, el a acceptat dualitatea conducerii. Nici unul din ei nu

părea să-l domine pe celălalt. Ei păreau să domnească asupra celorlalţi din jurul lor.

N-ar fi adevărat să spunem că e destul să dai de mâncare unui câine ca să devii stăpânul lui. Harley sau Villa Kennan nu i-au dat mâncare lui Jerry şi totuşi acesta pe ei i-a ales ca stăpâni, pe ei i-a iubit şi servit, chiar mai bine decât steward-ul japonez care-i pregătea zilnic hrana.

Spre deosebire de alţi câini, terierul ştia să delimiteze pe cel care îi servea masa de cel care i-o comanda. În subconştientul lui exista noţiunea precisă că nu doar el, ci toţi oamenii de la bord le datorau hrana lui Harley şi soţiei lui. Ei îi conduceau. Căpitanul Winters putea da ordine marinarilor, dar asculta de Harley Kennan.

Aşa fusese obişnuit el dintotdeauna, atât cu domnul Haggin, cât şi cu Van Horn, cu Bashti şi cu şeful vrăjitorilor din Somo. Se ataşă deci de cei doi zei albi importanţi şi fu tratat în consecinţă.

Van Horn, pe vasul Arangi, şi Bashti, în Somo, îl proclamaseră tabu. La fel se întâmplă şi la bordul lui Arieh. De la Sano japonezul şi numai de la el primea terierul mâncarea. Nu trebuia să accepte nimic de la altcineva. Cei de la bord nu trebuiau să-i dea biscuiţi sau să-l invite la o plimbare pe ţărm. Nu aveau voie nici să se joace cu el sau să-l fluiere ca să fugă dintr-un capăt în altul al punţii.

Jerry, care prin firea lui se considera câinele unui singur stăpân, acceptă uşor acea stare de lucruri. Desigur, existau nuanţări şi el înţelegea foarte bine aşa ceva. Astfel, le-a permis celor doi ofiţeri să-l salute printr-un „Halloo!“ şi chiar să-l atingă pe cap.

Căpitanul Winters avea voie să-i frece urechile, să-i strângă laba şi să i-o scuture bărbăteşte, să-l bată cu palma pe spate şi chiar să-l apuce de bot. Dar întotdeauna când soţii Kennan apăreau pe punte, căpitanul îl lăsa în pace.

Villa îl necăjea cu tot felul de glume, dar el nu se supăra niciodată. Îi băga înăuntru vârfurile urechilor, îl punea să stea în

două picioare, ţinându-şi echilibrul prin mişcarea labelor din faţă. Uneori îi sufla în faţă şi în nas.

Harley Kennan se apropia de el când dormea pe fusta soţiei sale Villa şi îl gâdila pe pernele labelor, făcându-l să dea inconştient din picioare până când se trezea, distrându-şi astfel stăpânii.

Seara, pe punte, ea îşi acoperea picioarele cu o cuvertură, simulând astfel o creatură care se apropia de Jerry. Acesta părea speriat şi pornea la atac împotriva a ceea ce trebuia luat drept un duşman. Jocul era însoţit de hohote de râs presărate de ţipete, când el strângea prea tare cu colţii. Se termina întotdeauna cu mângâieli şi terierul ajungea în braţele doamnei. Cine altul se juca astfel cu ea pe puntea vasului Ariel? Jerry nu şi-a pus niciodată o asemenea întrebare, dar îşi dădea seama de favoarea ce i se făcea.

Într-o zi a descoperit un joc foarte plăcut. Se apropia de ea adulmecând, într-un gest de mare afecţiune. Apoi se ciocneau nas în nas, până când ea se retrăgea ţipând. Din întâmplare, repetă jocul şi îşi dădu seama de efect. De atunci, de câte ori ea îl necăjea prea tare, înainta către ea cu botul înainte şi o împingea, dându-i capul pe spate. După un timp, constatând că orice asemenea acţiune a lui se termina mereu în braţele ei, iar Villa continua a se juca trăgându-l de urechi, prinse un gust deosebit pentru acele distracţii copilăreşti.

Orice câine îşi adoră stăpânul. Mai fericit ca toţi ceilalţi, Jerry avea doi zei care, deşi îl comandau, îl iubeau foarte mult. Dacă ar fi vrut cineva să le facă un rău soţilor Kennan, el şi-ar fi dat şi viaţa ca să-l împiedice. Nu trăia pentru ca să aibă mâncare, un adăpost, un refugiu confortabil. Trăia pentru iubire şi s-ar fi sacrificat bucuros pentru stăpânii săi.

În Somo, Jerry i-a uitat foarte greu pe domnul Haggin şi pe Van Horn. În satul acela de canibali, vieţii sale îi lipsea ceva. Dragostea. Doar afecţiunea putea vindeca o rană sufletească. La bordul lui Ariel aceasta se cicatrizase repede. Nu-i uitase pe Van Horn şi pe domnul Haggin, dar amintirea lor şi regretul pentru că lipseau deveniră mai puţin dureroase. Jerry îi visa tot mai rar pe foştii lui stăpâni...

CAPITOLUL XXII

NOII ZEI

Ariel, urmând coastele insulei Malaita, înainta încet spre nord prin lagunele delimitate de recifuri şi de ţărm. Vasul se aventura prin trecători atât de strâmte şi de accidentate, că Winters pretindea că i se albea părul tot mai mult cu fiecare zi care se scurgea. Aruncau ancora în faţa fiecărei fortificaţii de pe insuliţele din recifuri de corali şi în dreptul oricărei plantaţii de arbori unde existau urme ale canibalilor.

În acest timp, Jerry nu a fost învăţat să răspundă la un alt nume.

– Trebuie să-l strigăm într-un fel, îi zise Harley soţiei sale. Fără îndoială că Haggin i-a pus un nume înainte de a-l îmbarca pe Arangi. De aceea aş vrea să ne întoarcem la Tulagi şi să ne informăm despre asta.

– Cu ce ne ajută aşa ceva?

– Ne ajută enorm, draga mea, îi răspunse el. Dacă după un naufragiu, salvatorii ţi-ar zice doamna Riggs ori domnişoara Maupin sau, mai familiar, Topsy? Dar dacă mie mi-ar spune

Benedicte Arnold, Judas ori Haman? Mai bine nu-i punem nici un nume până nu i-l găsim pe cel adevărat.

– Totuşi trebuie să-l strigăm cumva, obiectă ea. Nu mi-l pot imagina fără nici un nume.

– Atunci pune-i mai multe, dar nu-l striga de două ori la fel. Într-o zi spune-i Câine, în alta Domnule Câine, apoi Aventurierul şi aşa mai departe.

Astfel Jerry, care nu-şi mai ştia numele, fu chemat în toate felurile. Răspundea la fiecare apel, mai ales dacă era rostit cu intonaţii călduroase.

Era dezamăgit însă că nu putea să-şi folosească vocabularul. Nimeni dintre cei de la bord nu cunoştea limbajul lui Nalasu. Tot vocabularul bogat al lui Jerry, progresele făcute în modul de a-l folosi, lucrul care-l făcea să fie altfel decât toţi ceilalţi câini, s-au dovedit inutile acolo. Nimeni nu-i vorbea ca Nalasu, nici măcar nu bănuia existenţa unui limbaj bazat pe intonaţia lătratului. Totul se pierduse o dată cu moartea bătrânului orb.

În zadar încercă terierul să comunice cu zeiţa lui. Aşezat pe labele din spate, cu capul aplecat în faţă şi ţinut de mâinile Villei, îi vorbea fără încetare, dar nu primea nici un răspuns.

Prin intermediul sughiţurilor, urletelor, gemetelor şi lătrăturilor ori altor zgomote provocate de laringele său, încerca să-şi spună povestea. Ea se dovedea tare binevoitoare. Îşi punea urechea chiar lângă botul lui, astfel că îi ajunseră câteva fire din părul ei chiar în gură. În ciuda eforturilor, nu înţelegea nimic din ce-i spunea el, deşi tare mult ar fi dorit să afle.

– Oh! Domnule soţul meu, zise ea într-o zi, câinele acesta vorbeşte. Ştiu că vorbeşte. Îmi spune povestea lui, dar nu i-o pot înţelege.

Harley se arătă sceptic. Intuitiv, soţia lui ghicise corect.

– Sunt sigură de ce spun, continuă ea. El ne-ar povesti întâmplările prin care a trecut dacă noi am putea să-l înţelegem. Nici un câine nu mi-a mai vorbit în felul acesta. Îmi povesteşte viaţa lui, sunt sigură. Câteodată mi se pare că-şi exprimă bucuria,

dragostea, mândria, spiritul de luptă. Altă dată e supărat, revoltat, trist sau disperat.

– Firește, făcu Harley liniștit, un câine civilizat, care se pierde printre canibalii din Malaita, trebuie să aibă toate stările sufletești pe care și le închipuie o frumoasă femeie de rasă albă, scumpa și minunata Villa Kennan. Dar, draga mea, în realitate nu e decât glasul mării pe care-l asculți într-o scoică, adică glasul pe care tu i-l atribui scoicii.

– Totuși...

– Nu ai dreptate, draga mea Villa. Intuiția este o facultate mintală periculoasă, pentru că ne îndepărtează de realitate.

– Văd că râzi de mine cu toată superioritatea inteligenței tale masculine. Dar eu nu mă înșel...

Se opri, ca să găsească un cuvânt potrivit pentru a-și exprima exact gândul. Negăsindu-l, își puse mâna în dreptul inimii.

– Deci suntem de acord! zise el vesel. Este exact ceea ce voiam eu să spun. Inima se poate impune uneori în fața minții și întotdeauna i se dă dreptate, deși se demonstrează că, de cele mai multe ori, greșește.

Harley Kennan n-a vrut niciodată să creadă ce pretindea soția lui în ceea ce privea limbajul lui Jerry. A considerat lucrul acela ca o iluzie poetică și sentimentală manifestată de iubita lui Villa.

Dar frumosul terier irlandez cu blana roșcată și linsă avea darul vorbirii.

Dacă nu putea să-și folosească limbajul, cel puțin îi înțelegea repede pe ceilalți. Fără efort, doar prin practică, a prins din zbor modul de vorbire folosit la bordul lui Ariel. Din păcate, acesta nu corespundea deloc celui pe care îl inventase Nalasu, ceea ce îl încurca pe Jerry, deoarece nu se putea exprima.

Zeița lui era chemată în trei feluri: Villa, doamna soția mea și doamna Kennan. Cel puțin așa auzea când o striga cineva. El nu avea cum să exprime numele acelea. Numai zeii albi vorbeau folosind acel limbaj. Dimpotrivă, cel inventat de Nalasu fusese un

compromis între felul de a comunica al zeilor şi cel al câinilor, astfel că om şi animal puteau discuta împreună.

Află şi numele diferite ale zeului: domnul Kennan, Harley, Căpitanul Kennan şi, foarte rar, în intimitate, domnul soţul meu sau altele.

Nici pe acestea nu le putea folosi. Îşi aminti de nopţile liniştite, când vântul nu clătina nici o frunză, cum discuta încet cu Nalasu prin intermediul lătrăturilor sale. Bătrânul orb stătea atunci chiar la o distanţă de o sută de paşi de el.

Într-o zi, stăpâna lui, care-şi usca părul la soare, după ce înotase puţin, se aplecă asupra lui, ţinându-i capul în mâini ca să-l împiedice să o lingă pe faţă. Ea se distra îngânându-i un cântec.

În altă zi, ea începu iar cântecul acela, chiar lângă urechea lui. Jerry făcu atunci un lucru surprinzător. Până atunci nu mai făcuse în mod conştient aşa ceva. Acţionă împotriva voinţei lui, împins de puterea instinctului, aşa cum se scutura după ce ieşea din apă sau dădea din labe prin somn când era gâdilat pe pernuţele acestora.

În vreme ce vocea cântăreţei îi producea vibraţii dulci în ureche, stăpâna lui dispăru din privire şi el se lăsă furat de farmecul modei.

Era plecat atât de departe, că aproape brusc, fără să-şi dea seama, îşi retrase capul dintre mâinile care îl înconjurau şi, ridicându-şi botul la patruzeci şi cinci de grade, începu să se balanseze uşor şi să respire zgomotos, marcând astfel ritmul melodiei. Cu o mişcare rapidă, botul lui se îndreptă în sus, îşi deschise gura şi scoase sunete tot mai înalte, care după un timp se stinseră.

Nu era decât începutul. De atunci, Jerry a căpătat porecla de Micul Cântăreţ. Villa Kennan a sesizat imediat în urletele lui aptitudini vocale pe care a încercat să le dezvolte.

Când se aşeza jos, îl invita cu un gest al mâinii:

– Vino, Micule Cântăreţ.

El se apropia, se aşeza lângă ea, trăgând în piept mirosul plăcut al părului ei. Îşi punea capul lângă al ei, îşi ridica botul şi începea să urle uşor după ea, căci Villa dădea tonul melodiei. Odată ce începea, cânta alături de doamna Kennan cât voia ea.

Cânta, într-adevăr. Jerry era apt să vorbească, de aceea învăţă curând să tragă aer în piept şi să-i dea drumul modulând sunetele pe care le scotea. Putea să le reducă intensitatea până când păreau nişte şoapte, apoi să le exprime iar cu putere, să accelereze ori să încetinească ritmul, după cum îi cerea cea care îl conducea.

Terierul irlandez se bucura de cântecul său, la fel cum fumătorul de opiu gustă fericirea viselor sale. De fapt şi câinele se transpunea într-o altă lume, deşi stătea cu ochii deschişi, iar miresmele din părul zeiţei lui îl învăluiau, în timp ce vocile lor se contopeau melancolic.

Se pierdea în clipele acelea într-o lume necunoscută evocată de cântec. Îi reveneau în memorie toate suferinţele lui, dar acestea nu-i mai provocau durere. Îl cuprindea o tristeţe plăcută, care-l ducea departe de Ariel, vasul ancorat într-una din numeroasele lagune.

În momentele respective îl năpădeau imaginile. Se vedea, în noaptea rece, singur pe o colină pustie, iar urletul său dezolat se ridica pâna la stele. În depărtarea întunecată se auzea cum îi răspundea o voce plângătoare şi alte glasuri triste se ridicau de pretutindeni, apropiate sau îndepărtate, umblând noaptea cu lamentările lor. Acolo era întreaga lui rasă şi, fără să-şi dea seama de ce, o simţea alături de el.

Nalasu, când îl învăţase acel mod de comunicare, făcuse apel la inteligenţa lui. Villa însă, fără a înţelege profunzimea actelor ei, reuşea să-i cucerească inima şi să-i trezească amintirile cele mai profunde.

Câteodată umbre şi forme nedefinite se detaşau din noapte şi se mişcau cu viteză, ca nişe năluci. Ca prin vis, le auzea asemeni

unor lătraturi ale haitei. Sângele îi pulsa mai tare în vene şi în el se trezea instinctul de vânător, iar urletul stins devenea plâns.

Îşi retrăgea capul de lângă pletele stăpânei sale, dădea din labe de parcă alerga într-o cursă. În momentele acelea depăşea hotarul timpului şi al realităţii pentru a se lăsa cucerit de vis. Se avânta, astfel, în mijlocul haitei fantasmagorice.

Mulţi oameni au căutat să ajungă în lumea vedeniilor folosind grăunţe de mac sau sucul de cânepă. Asemeni lor, Jerry încerca să-şi găsească plăcerea când Villa Kennan, luându-l în braţe, îl atingea cu părul el şi îl ducea, cu melodiile ei, prin spaţiu şi timp, până la începuturile lumii pe care o cunoştea.

Senzaţiile acelea nu se declanşau însă întotdeauna când se porneau să cânte amândoi. De obicei se formau numai anumite impresii, destul de vagi. Abia mai târziu începeau adevăratele viziuni. În mod cert însă, nălucile triste ale amintirilor îl înconjurau.

Îi apăreau astfel, în faţa ochilor, chipurile lui Van Horn şi al domnului Haggin. Uneori se întâlnea, în felul acela, cu Terrence, Biddy, Michael, alerga alături de ei pe îndepărtata plantaţie de la Meringe.

– Scumpa mea, îi zise într-o zi Harley soţiei sale, după un asemenea duet, din fericire pentru el, nu eşti un dresor de profesie ori doamna care prezintă pe scenă un animal inteligent. Ai putea totuşi să-l prezinţi într-un spectacol de music-hall.

– Dacă aş face-o, îi răspunse ea, sunt convinsă că ar fi fericit să asculte tot ce-i poruncesc eu.

– Ar fi într-adevăr un lucru extraordinar, ripostă Harley.

– Adică?

– Ar fi singurul caz pe care îl cunosc când animalul ar vrea să muncească din plăcere şi şi-ar iubi dresorul.

– Credeam că demult nu mai folosim nişte cuvinte atât de crude.

– Publicul îşi poate imagina că animalul îşi iubeşte dresorul, dar în nouăzeci şi nouă la sută din cazuri se înşală.

Villa oftă şi zise:

– Înseamnă că, din păcate, va trebui să abandonez strălucita carieră care mă aştepta chiar în momentul când ai descoperit ce dresoare minunată aş putea fi. Numele meu ar fi fost scris cu litere mari pe atâtea afişe!

– Da... Villa Kennan, marea soprană, şi Micul Cântăreţ, câinele tenor, făcu Harley.

Amândoi izbucniră în râs şi Jerry le împărtăşi bucuria, a cărei cauză nu o cunoştea. El era însă bucuros că îi vedea veseli.

Terierul irlandez găsise ceea ce, prin firea lui, îşi dorise cu atâta ardoare: dragostea unui zeu. Convins de dualitatea suveranităţii lor la bordul lui Ariel, îi iubea pe amândoi, pe Villa şi pe Harley. Dar, fiindcă ea reuşea, prin magia ei, să ajungă la inima lui, să-l poarte prin ţinuturi necunoscute, o iubea mai mult decât iubise pe oricine altcineva, cu excepţia lui Van Horn.

CAPITOLUL XXIII

VÂNĂTOAREA LUI JERRY

Aflat la bordul lui Ariel, Jerry a aflat repede că fugăritul negrilor nu mai era permis. Dornic să le facă pe plac noilor săi zei şi să-i servească, a profitat de prima ocazie ca să atace un grup de negri veniţi cu o barcă pentru a vizita nava. Un strigăt al Villei şi un ordin al lui Harley l-au oprit însă. Convins că era la mijloc o greşală, a sărit totuşi pe unul din negri, dar o comandă, mai hotărâtă, a domnului Kennan l-a făcut să vină, cuminte, agitându-şi bucata de coadă, la locul lui. Nu ştia ce să găsească pentru a fi iertat. Până la urmă i-a lins mâna lui Harley, care voia să-l mângâie.

Apoi l-a chemat Villa şi l-a ţinut lângă ea, strângându-l de bot cu mîinile, privindu-l în ochi, lipindu-şi faţa de el şi explicându-i foarte serios cât de rău era pentru că se lua de indigeni. Ea îi spunea că nu era un vulgar câine sălbatic, ci un terier din rasa cea mai pură şi că nu trebuia să-i atace pe cei lipsiţi de apărare. O asculta cu cea mai mare atenţie, fără să înţeleagă cuvintele pronunţate de ea, dar ghicindu-le sensul.

În limbajul folosit la bordul lui Ariel, întâlnise de mai multe ori cuvântul „rău“, care se auzi și în discursul ținut pentru el de Villa. „Rău“ echivala, pentru el, cu „nu trebuie“ și însemna deci un tabu.

Din moment ce așa doreau zeii lui, era obligat să-i asculte. Nu trebuia să sară pe negri. Era păcat, dar nu avea ce face. Altădată, Van Horn îl îndemna să-i fugărească. Jerry nu se gândi chiar în felul acela, dar ajunse la aceleași concluzii.

Pentru el, a iubi un zeu însemna a-l servi. Se bucura că le era de folos. La el, a servi însemna a asculta ce voiau ei. Îi părea, desigur, rău că nu mai putea să mârâie și să-i apuce de picioare pe băștinașii care treceau pe lângă el.

Fiecare lucru la timpul său. Avea să facă o nouă experiență în acest sens.

Astfel, într-o zi când Villa Kennan simți nevoia să facă baie în apa rece și înspumată a unui râu, Johnny, pilotul negru din Tulagi, făcu o greșeală. Harta indica la o milă distanță locul unde râul Suli se vărsa în mare. Pe hartă nu mai figura altceva pentru că nici un alb nu explorase până atunci regiunea aceea.

Când Villa vru să facă baie, soțul ei îi ceru părerea lui Johnny, iar el îi răspunse:

– Pe aici nu sunt negri. Nu vă deranjează nimeni. Oamenii junglei mult mai departe.

Astfel, o barcă se duse până pe țărm și, în timp ce marinarii rătăceau la umbra cocotierilor de pe plajă, Villa, Harley și Jerry urcau pe firul apei, parcurgând un sfert de milă până când întâlniră în drum un helești.

– Trebuie să fim foarte prudenți, zise Harley, scoțând din tocul de piele revolverul automat, pe care-l puse deasupra grămezii de haine. N-ar fi exclus ca vreun negru rătăcit pe aici să ne atace.

Villa, intrată până la genunchi în apă, își ridică ochii către bolta deasă și întunecoasă pe care jungla o făcea deasupra lor și

care abia putea fi străbătută de câteva raze de soare. Simţi că o trec fiorii:

– E locul perfect pentru o tâlhărie.

Râse apoi şi, luând apă în palme, aruncă stropii îngheţaţi către soţul ei. Acesta se aruncă după ea.

Jerry rămase un timp lângă hainele lor, urmărindu-le zbănţuiala. Un fluture imens îi atrase apoi privirea. Puţin mai târziu, fugea prin junglă după un şobolan de pădure. Urmele lăsate de acesta nu erau chiar recente. Ştia lucrul acesta. Numai că în adâncul său se trezeau toate instinctele pe care le credea pierdute: cel de a vâna, cel de a pândi şi cel de a căuta vietatea ce avea să-i servească drept hrană. Se distra în felul acela, procurându-şi singur mâncarea, deşi de multe secole aceasta îi fusese oferită de mâna omului.

Folosindu-şi astfel facultăţile pe care le considerase inutile, dar care trăiau în el, dornic de ţopăială, se avânta după şobolanul de pădure, cu întreaga atenţie a vânătorului.

Urmele pe care le cerceta se încrucişară cu altele, mai proaspete. Jerry fu străbătut parcă de un şoc electric. Se opri brusc. Nările lui adulmecaseră locul pe unde trecuse un negru. Era un miros ciudat, cum nu mai întâlnise până atunci.

Nu se mai avântă după şobolan, ci porni pe noua pistă, mânat de curiozitate. Nu se temea pentru soarta lui Harley sau cea a Villei nici măcar atunci când dădu peste străinul care, evident, surprins că le auzea glasurile, stătea pe loc şi nu ştia ce să facă. Foarte nervos, fără a fi însă îngrijorat, Jerry urmărea noua pistă ca să se distreze.

Îşi auzea din când în când stăpânii ţipând şi râzând. Se bucura şi el. Dacă ar fi avut cum să-şi exprime senzaţiile pe care le trăia, ar fi declarat că nici un sunet nu era la fel de armonios precum cele scoase de vocea Villei Kennan ori de glasul lui Harley. Aceasta, evident, din cauza iubirii şi grijii pe care li le purta.

Văzându-l pe negru, care stătea în apropierea eleşteului, Jerry fu cuprins brusc de îngrijorare. Cineva cu intenţii bune nu

s-ar fi comportat ca el. Se târa pe pământ, aşteptând clipa potrivită ca să facă un rău. Pândea de după o rădăcină groasă, observându-i cu mare atenţie pe cei doi. Jerry se zburli şi se pregăti ca să se târască el.

Străinul îşi duse arma către umăr. În zgomotul apei înspumate, în hohotele de râs, victimele păreau că se îndepărtează de el. Arma negrului nu era un model vechi, ca Snider, ci o modernă carabină Winchester cu repetiţie. După cum o mânuia, se părea că se pricepea foarte bine să tragă cu aşa ceva.

Poziţia lui, chiar lângă copac, nu-l avantaja prea mult. Îşi coborî arma şi se târî mai aproape de lac. Jerry se lăsă şi el mai jos şi îl urmă. Se deplasa chiar pe lângă sol şi nu putea fi văzut în nici un fel de străin. Când acesta se oprea, aşa făcea şi câinele. Când se deplasau, terierul irlandez avea grijă să se grăbească, astfel că distanţa dintre ei se micşora. Din când în când, părul de pe cap şi de pe umeri i se zburlea de furie şi ferocitate. Nu mai era câinele cu blana minunată care se lăsa legănat în braţele zeiţei. Devenise vânătorul dominat de instinctele primare, cum se vedea alături de părul despletit al stăpânei, în lumile ciudate unde îl purtau cântecele. Era făcut pentru luptă, o fiinţă sălbatică, pregătită să atace.

Se pregătea de atac pe măsură ce se apropia. Uitase cu totul de tabu-ul impus la bordul lui Ariel asupra negrilor. Ştia doar că un pericol îi ameninţa pe stăpânii lui, iar pericolul venea de la străinul acela.

Terierul se apropiase destul de mult de negrul care se pregătea să tragă. Putea sări. Carabina era fixată bine în umărul ucigaşului, când el se avântă înainte. Agil, fără zgomot, nu fu observat de duşmanul său decât atunci când, ca un proiectil, îi ateriză între umeri, venind din spate. În aceeaşi clipă, colţii lui îl apucară de ceafă, dar prea aproape de baza muşchilor umerali ca să-i atingă coloana vertebrală.

Speriat şi surprins, negrul apăsă pe trăgaci, iar din gât îi ieşi un urlet inuman. Aruncat cu faţa la pământ, se rostogoli apoi cu

Jerry, care îi sfâșia obrajii și o ureche, căci, spre deosebire de buldogii care, după ce își apucă prada, n-o mai lasă, terierii irlandezi mușcă des și continuu.

Când Harley Kennan, cu revolverul său automat, sosi acolo, îi găsi pe cei doi luptători, om și câine, înlănțuiți, zbătându-se pe pământ. Negrul, cu fața plină de sânge, strângea între mâini gâtul terierului, care, apărându-se, îl zgâria cu ghearele labelor din spate. Nu mai erau ghearele unui cățel, ci puternicele arme ale animalului adult, și lăsau urme cumplite. Burta adversarului său era plină de sânge.

Harley Kennan nu îndrăzni să tragă, căci luptătorii erau prea apropiați. Se îndreptă spre ei și îi veni de hac negrului cu o lovitură dată cu patul puștii. Eliberat din strânsoare, Jerry se repezi să-l apuce de gât. Stăpânul său îl reținu cu un gest și o poruncă fermă. Terierul tremura de furie și mârâia cu ferocitate. Se opri totuși. Își ridică privirea spre stăpânul său, își coborî urechile și începu să dea din bucata de coadă.

– Bun câine... bun câine, îi zise Harley, mângâindu-l.

Jerry știa că acele cuvinte însemnau că își servise bine zeul.

– Știi că tâlharul acesta se pregătea să ne împuște? îi zise Harley soției sale, care se îmbrăca. Nu era decât la cincizeci de pași, astfel că nu avea cum să nu ne nimerească. Și ce armă are! Un Winchester... Un tâlhar cu o asemenea carabină trebuie să se pricepă bine să o folosească.

– Și de ce nu a tras în noi? întrebă ea.

Soțul ei i-l arătă pe Jerry.

Ochii ei străluciră. Înțelese tot.

– Vrei să spui că...

El îi făcu un semn din cap.

– Da. Micul Cântăreț l-a împiedicat.

Se aplecă deasupra omului și îl întoarse ca să-i arate rana de pe ceafă.

– Iată de unde l-a apucat mai întâi. Probabil că banditul avea degetul pe trăgaci şi-l ţintea pe unul dintre noi. Probabil că pe mine. Micul Cântăreţ i-a dat planurile peste cap.

Villa nu ascultă decât jumătate din cele ce-i spunea soţul ei, fiindcă era ocupată să-l strângă în braţe pe Jerry. Îi vorbea cu blândeţe, ca să-l liniştească şi să nu mai stea zburlit.

Dar terierul începu să mârâie şi se pregăti să sară iar asupra ucigaşului când acesta mişcă şi, deşi ameţit, dădu să se ridice. Harley îi luă cuţitul pe care-l ascundea între piele şi centură.

– Cum te cheamă? îl întrebă.

Dar negrul nu se uita decât la Jerry. În ochii lui se citea mirarea. Înţelesese că micul animal îi încurcase toate socotelile.

– Pe cuvântul meu! îi zise el lui Harley. Câinele ăsta m-a zgâriat tare.

Îşi pipăi apoi rănile de la gât şi de pe faţă, observând că albul avea carabina Winchester.

– Dă-mi puşca! îi zise cu obrăznicie.

– O să-ţi dau una în cap! îi răspunse Harley.

Apoi, către Villa:

– Nu pare a fi un melanezian. Unde a găsit o asemenea carabină? Şi ce îndrăzneală! Probabil că ne-a văzut când am aruncat ancora. Ştia de barca noastră de pe plajă... Şi totuşi voia să se distreze luându-le capetele şi ducându-le cu el în junglă.

Se întoarse către negru.

– Cum te cheamă?

Nu primi însă un răspuns convenabil decât atunci când Johnny şi marinarii apărură, abia trăgându-şi sufletul după cât alergaseră. Văzându-l pe negru, pilotul îi zise lui Kennan:

– Dă-mi-l mie pe omul ăsta! Dă-mi-l mie!

– De ce?

Johnny nu vru să răspundă. Abia când Kennan zise că, neîntâmplându-se nimic, îl va elibera pe necunoscut, pilotul protestă energic.

– Poate tu duci băiatul ăsta la Casa Guvernator, la Tulagi, îi spuse el americanului. El e băiat rău, tare rău. Makawao numele lui. Guvernatorul îţi va da douăzeci de lire. Băiat rău, tare rău. El din Queensland.

– Cum din Queensland? îl întrerupse Kennan. De acolo a venit?

Johnny clătină din cap.

– El mai întâi Malaita. De mult, tare de mult, vasul l-a luat ca să muncească în Queensland.

– Este unul dintre negrii reveniţi din Queensland, îi explică Harley soţiei sale. Când Australia a decis să nu mai folosească negri, plantatorii i-au trimis pe toţi înapoi de unde veniseră.

Acest Makawao făcea parte dintre ei. Era un om periculos, dacă avem în vedere ce spune Johnny, că guvernatorul dă pentru el un premiu de douăzeci de lire.

Pilotul continuă să explice. Makawao era un om de temut. În. Queensland făcuse patru ani de închisoare pentru furt, tâlhărie şi tentativă de omor. Trimis înapoi în insulele Solomon de către guvernul australian, a plecat ca recrut pe plantaţia din Buli. Urmărea, de fapt, să pună mâna pe arme şi muniţii.

După ce a încercat să-l ucidă pe administratorul de acolo, a fost pedepsit cu cincizeci de lovituri de bici şi un an de servitute penală. Întors la plantaţia din Buli ca să îşi termine timpul de muncă, a reuşit să-l ucidă pe proprietar şi, în absenţa administratorului, să fugă cu o balenieră.

A luat cu el toate armele şi multă muniţie, capul victimei, zece recruţi din Malaita, doi recruţi din San Cristobal care ştiau să menevreze baleniera. El şi cei zece malaiteni nu s-ar fi descurcat pe mare şi nu ar fi reuşit să facă o călătorie lungă aşa cum puteau cei doi din Guadalcanar.

Pe drum s-au oprit pe insuliţa Ugi. Au prădat magaziile şi i-au tăiat capul celui care le păzea, un metis tare de treabă. După ce au ajuns cu bine în Malaita, pentru că nu mai aveau nevoie de

cei din San Cristobal, i-au ucis, i-au mâncat şi le-au păstrat capetele.

– Pe cuvântul meu! El băiat tare rău! fu concluzia trasă de Johnny. Guvernatorul din Tulagi foarte mulţumit, dă douăzeci de lire pe el.

– Viteazul meu Cântăreţ, murmură frumoasa femeie la urechea lui Jerry. Fără tine...

– Capetele noastre s-ar fi plimbat prin junglă la ora asta, adăugă Kennan. Makawao ocheşte bine. Câinele acesta nu e unul obişnuit, e o comoară! Şi unde mai pui că l-am certat pentru că se luase de negri... Ştia mai multe despre ei decât mine...

– Dacă vreodată ni-l va cere cineva înapoi...

Villa îşi completă fraza cu un gest semnificativ.

Harley îi întări hotărârea cu un gest al capului.

– În orice caz, dacă s-ar fi întâmplat nenorocirea şi capul tău s-ar fi plimbat acum prin junglă, s-ar fi consolat, adăugă el.

– Consolat?

– Sigur, pentru că ar fi fost alături de al meu.

– Dragul meu! Dragul meu soţ! murmură ea cu lacrimi în ochi. Rămase privindu-l cu tandreţe, în timp ce în braţe îl strângea pe Jerry. Terierul irlandez lingea obrazul zeiţei sale cu limba lui roşiatică.

CAPITOLUL XXIV

ELDORADO

După ce Ariel a părăsit Malu, aflat pe coasta nord-vestică a Malaitei, şi marea întindere de uscat a dispărut, la rândul ei, din vedere în urma dârei înspumate lăsate de iaht, o parte din viaţa lui Jerry a luat sfârşit, scufundându-se în uitare o dată cu lumea aceea tenebroasă unde pierise Van Horn. Căci pentru terierul irlandez Malaita era un cap aşezat pe ghenunchii unui zeu primitiv şi gânditor, mai mare decât Bashti, care ţinea capul uscat la fum şi soare al lui Van Horn, frământat de neputinţa sa în a-i smulge secretele.

Jerry nu-şi făcea probleme legate de acele mistere. Pentru el, marea insulă nu mai exista. I se părea un vis. Deşi el, o creatură vie, materială, cu greutate şi dimensiuni, o realitate de necontestat, încă se mai mişca printr-un spaţiu al umbrelor şi nălucilor, fantasmagorii ale neantului.

Lumile acelea nedefinite dispăreau pentru el, ca să facă loc altora noi ce-l aşteptau.

De atunci nu mai văzu niciodată insula sălbatică. Dar aceasta îi mai bântuia uneori visele, atunci când retrăia trecutul, începând cu distrugerea vasului Arangi, continuând cu orgiile canibale, până la fuga lui după moartea lui Nalasu, care dispăruse o dată cu coliba lui. Lucrurile acelea reprezentau pentru el un alt tărâm, ireal, care, dispărea ca fumul.

Umbra şi fumul nu existau, nici Van Horn, al cărui cap se odihnea pe genunchii lui Bashti. Malaita adevărată, concretă şi pipăibilă dispăruse pentru totdeauna, ca Meringe şi căpitanul lui Arangi...

De la Malaita, Ariel se îndreptă către vest, apoi spre nord, către Ongtong, Java şi Tasman, marii atoli de sub ecuator, care abia se văd pe harta Pacificului. După Tasman au pornit către Boungainville, de care îi separa o distanţă apreciabilă. Acolo au hotărât să meargă spre sud-est. Vremea liniştită i-a ajutat. Ariel a ancorat în cele mai multe porturi din insulele Solomon, de la Choiseul şi Ronongo până la Kulambangra, Vangunu, Pavavu şi Noua Georgie. A ajuns chiar şi în Golful celor O Mie de Vase.

În cele din urmă, Ariel a aruncat ancora în nisipul de corali de pe fundul mării din portul Tulagi, unde se afla Comisarul Rezident al acelor insule.

Pe mâna acestuia îl dădu Harley Kennan pe Makawao, care fu dus la închisoare şi pus în lanţuri până avea să fie judecat. Johnny primi o bună parte din recompensă, restul fiind dată celorlalţi oameni care veniseră alergând prin junglă ca să le sară în ajutor soţilor Kennan în acea zi de neuitat când Jerry împiedicase crima.

– Ştiu cum îl cheamă, vorbi comisarul, aşezat între cei doi americani, în veranda locuinţei sale. Este unul dintre terierii lui Haggin, un domn care trăieşte lângă laguna Meringe. Părinţii câinelui sunt Terrence şi Biddy. Pe el îl cheamă Jerry. Eram de faţă când i s-a dat acest nume, când încă nu-şi deschisese ochii. Aşteptaţi, poate vi-l voi arăta pe fratele său Michael, care păzeşte negrii la bordul vasului Eugenia, o goeletă cu două catarge

ancorată în amonte de Ariel. Stăpânul navei este căpitanul Kellar. Îl voi ruga să-l lase pe Michael să debarce. Fără îndoială, Jerry este singurul supraviețuitor de pe Arangi.

Tăcu puțin, apoi vorbi iar:

– Când voi avea timp și bani, îl voi vizita pe bătrânul șef Bashti, dar nu ca navele de coastă britanice. Voi lua cu mine forțele poliției negre și câțiva voluntari albi. Nu vom bombarda colibe. Vom debarca într-un loc de pe insulă și îi vom lua pe cei din Somo prin surprindere, în timp ce vasele vor ataca dinspre mare.

– Și veți pedepsi un măcelului printr-un alt măcel, obiectă Villa Kennan.

– Voi răspunde măcelul așa cum o cere legea, replică imediat comisarul. Voi impune legea la Somo. Sper să nu se mai întâmple vreun accident și să nu fie nimeni sacrificat, nici de o parte, nici de alta. Voi găsi capul lui Van Horn și cel al secundului său, Borckman, și le voi aduce la Tulagi ca să le îngropăm creștinește. Îl voi prinde pe bătrânul Bashti de pielea de după ceafă și o să-l pun să asculte toate legile civilizației.

– Credeți că se va prinde ceva de el? îl întrebă Villa. E destul de șiret ca să vă asculte în liniște cum îi citiți legile englezești, care pentru el nu sunt decât o glumă. Toate atrocitățile pe care le-a comis îi vor fi iertate în schimbul unui jurământ pe care-l va călca.

– Nu e așa, scumpă doamnă Kennan. Chiar dacă mă va asculta foarte atent, nu va scăpa de plata a o sută de mii de nuci de cocos, a cinci tone de alte produse, o sută de pumni de monede-cochilii și douăzeci de porci grași. Dacă refuză să mă asculte și vrea război, atunci o să-l zdrobesc mai întâi pe el, apoi satul lui. După aceea voi tripla amenda și îi voi învăța mai rapid legile noastre.

– Și dacă nu va voi să se bată, nici nu va asculta și nu va plăti amenda?

– Atunci Bashti va deveni oaspetele meu aici, la Tulagi, până își va schimba părerea și va fi gata să plătească și să învețe ce trebuie.

Astfel, Jerry își regăsi numele de altădată pe buzele noilor săi stăpâni și îl revăzu pe fratele său, Michael.

– Să nu spui nimic, îi șopti Harley soției sale când îl văzu în balenieră pe câinele cu blana aspră și roșcată cum privea peste sabord. Să ne prefacem că nu știm nimic și că nici nu ne uităm la ei.

Jerry, ocupat cu săpatul unei gropi în nisip, nici nu bagă de seamă venirea lui Michael. Era foarte absorbit de munca lui și adulmeca în fundul gropii sale, din care nu ieșea decât bucata de coadă ce i se agita.

La rândul său, Michael, obișnuit cu spațiul restrâns de la bordul vasului Eugenia, alerga pe plajă, nebun de bucurie, sărind, lătrând, adulmecând diversele arome sau prizându-i în colți pe crabii cei mari de pe țărm. Aceștia fugeau din fața lui și îl amenințau cu cleștii lor puternici.

Când ajunse la capătul plajei, în vreme ce comisarul îl prezenta pe căpitanul Kellar soților Kennan, Michael se întoarse și porni în fugă înapoi. Alergând așa de repede, nu observă coada lui Jerry care se vedea ieșind din nisip. Acesta însă l-a auzit că vine și a ieșit chiar în clipa când trecea pe acolo fratele lui. S-au ciocnit și s-au rostogolit unul peste altul. S-au ridicat imediat, zburliți, arătându-și colții, gata de luptă.

S-au recunoscut, dar n-au vrut să o arate. Michael, obișnuit mai puțin cu aventurile, stăpânindu-se mai puțin, s-a apropiat însă foarte emoționat de fratele lui, urlând încet și jalnic. Apoi și-a lipit blana de cea a lui Jerry.

Acesta l-a lins vesel. Cei doi s-au îndepărtat puțin, ca să se privească mai bine. Păreau veseli. Își puneau oare felurite întrebări? Plecară împreună, unul lângă altul, și începură să alerge fericiți pe plajă.

– N-am nici o îndoială, zise comisarul. Așa aleargă părinții lor. De câte ori nu i-am văzut!

După zece zile în care au stat împreună, au trebuit să se despartă. Michael a venit la bordul lui Ariel și cei doi câini au petrecut o minunată jumătate de oră. Iahtul se pregătea de plecare. Când Ariel a început să se miște, comisarul și căpitanul Kellar, care se aflau și ei la bord, și-au luat rămas bun și au coborât în balenieră.

– Spune-i adio fratelui tău, Jerry, a murmurat Villa, ținându-l pe câinele care privea foarte trist cum se îndepărta ambarcațiunea în care se afla fratele lui și dispărea în zare, așa cum se întâmplase, demult cu plaja din Meringe.

Jerry știa ce înseamnă despărțirea și aceea era greu de suportat. Nu avea de unde să știe că într-o zi avea să-l revadă pe Michael în valea lui din California și că acolo își vor sfârși zilele, înconjurați de afecțiunea zeilor lor iubiți.

Încet-încet se pierdu în zare Tulagi cu locuința comisarului din vârful colinei și cu vasele ancorate în port. Dispăru din vedere asemeni plajei din Meringe, la fel ca Somo, Arangi și alte multe porturi, locuri, lagune și atoli pe care Ariel le-a vizitat în decursul lungii sale călătorii...

SFÂRȘIT